88

COLECȚIA ROMANTIC

PENNY JORDAN

APROAPE DE ȚINTĂ

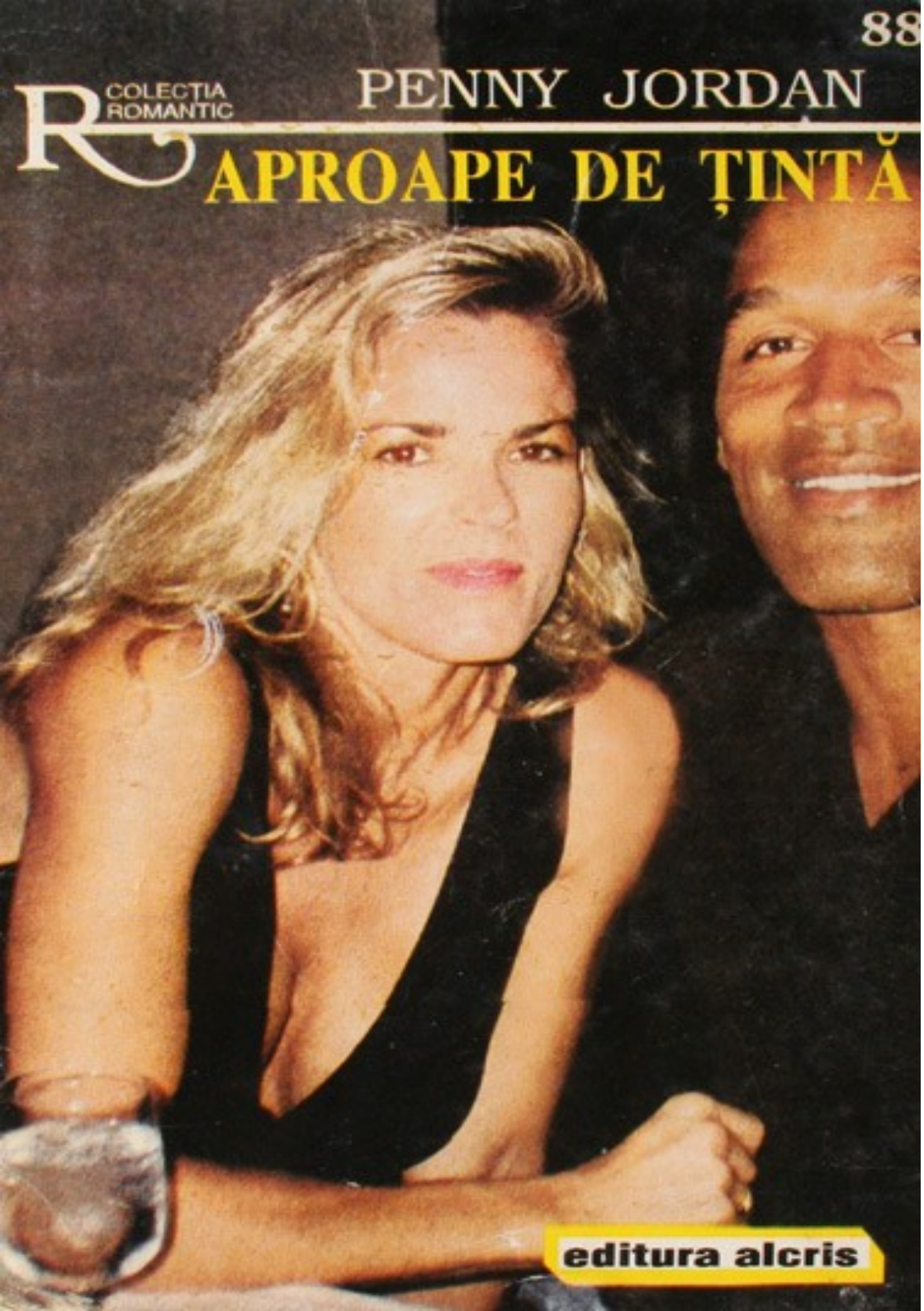

editura alcris

PENNY JORDAN

APROAPE DE TINTA

Traducere de
ILEANA JITARU

EDITURA Alcris

BUCUREŞTI, 1995

Coperta: ANDY
Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

© 1986, Penny Jordan
WITHIN REACH
Harlequin Enterprises Ltd.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS-M94
ISBN: 973-9197-65-5
Colecţia „ROMANTIC“

Krista Mac Laren, hotărât lucru, este foarte încăpăţânată! l-a fost de ajuns o singură întâlnire cu Rafael Contreras pentru a că-l doreşte pentru totdeauna, pasiune. Şi totuşi, totul îi desparte, este americană, el mexican. Ea este bogată, el are o situaţie modestă. Ea este îndrăgostită nebuneşte de el, pe când el, pare indiferent la farmecele ei. Dar când Krista minte ceva, poate opri...

CAPITOLUL I

Deşertul părea încremenit sub soarele implacabil al după-amiezii, atât de arzător încât valurile de căldură urcau de la sol făcând să tremure aerul înconjurător, tulburând peisajul până la orizont. Nu era nicio adiere de vânt care să facă această căldură mai suportabilă şi niciunul din locuitorii naturali ai deşertului: şerpi, şopârle, nu se încumetau să iasă din găurile lor pentru a o înfrunta. Doar oamenii puteau fi atât de nebuni încât să se aventureze pe afară la o asemenea oră.

Rafael Contreras stătea la fel de nemişcat ca şi deşertul de pietre şi nisip care-l înconjura. Cascheta de base-ball pe care-o purta în locul obişnuitei lui pălării de cowboy, nu-l proteja aproape deloc de razele nemiloase ale soarelui dar părea că nici nu-i pasă de aşa ceva. Toată atenţia îi era concentrată asupra celor şase băieţi care veneau spre el.

Aveau toţi între şaisprezece şi douăzeci de ani, cel mult. Total inconştienţi de supravegherea al cărei obiect erau, vorbeau cu însufleţire, discutând unul cu altul într-o spaniolă rapidă şi colorată. Unul dintre ei era tocmai pe cale să povestească în amănunţime întrevederea furtunoasă pe care-o avusese în ajun cu tatăl prietenei sale, întâmpinat cu râsetele vesele ale prietenilor săi, când Rafael le ieşi înainte.

Veselia lor se topi instantaneu, dar niciunul dintre ei nu schiţă nici cea mai mică mişcare de a fugi. Ştiau din experienţă că nu au de ce se teme de Rafael, nici de ceilalţi de la paza de frontieră. O

dată în plus, plimbarea lor spre nord se termina la mai puţin de patru kilometri de frontieră, iar acum vor fi conduşi înapoi acasă cu maşina. Măcar atât...

Rafael îi lăsă să se apropie de el fără să se mişte. Nu-şi scoase revolverul care-i atârna pe coapsă şi nici nu avea intenţia s-o facă. Aceştia şase nu erau periculoşi. Îi cunoştea bine deoarece îi oprise de mai multe ori. Nici măcar nu vor opune rezistenţă. Se vor lăsa, cuminţi, conduşi în satul lor, la San Ignacio, şi vor încerca din nou, fără îndoială, peste câteva zile, mai mult din joacă decât dintr-o necesitate reală. Spre deosebire de cea mai mare parte a mexicanilor care încercau să între clandestin în Statele Unite, aceştia nu aveau motive nici de foame, nici de disperare...

Ceilalţi, în general erau mai agresivi; îl înconjurau pe Rafael şi pe camarazii lui iar Uneori deveneau chiar violenţi. Dar Rafael îi înţelegea. Înţelegea prea bine că doreau să părăsească Mexicul şi mizeria lui cotidiană, pentru viaţa bogată ce părea să le-o ofere Statele Unite! Şi el, în urmă cu vreo douăzeci de ani, trecuse ilegal această frontieră de mai multe ori, nu fără succes de altfel, pentru că nu fusese oprit decât o singură dată. În acelaşi timp înţelegea însă şi faptul că Statele Unite nu pot să-i primească pe toţi dezmoşteniţii care-şi părăseau ţara. Şi, oricum, meseria lui era aceea de a-i împiedica pe aceştia să treacă.

Rafael Contreras intrase în paza de frontieră în urmă cu zece ani. În primii cinci ani lucrase la San Diego. Nu fusese deloc uşor şi păstra o amintire urâtă despre acea perioadă. Avusese de-a face nu numai cu imigranţi clandestini dar şi cu

contrabandişti, cu atât mai periculoşi şi hotărâţi cu cât erau acoperiţi de poliţia mexicană din partea locului, căreia de fapt îi aparţineau uneori, încăierările şi crimele erau lucruri obişnuite pe această porţiune de frontieră, aşa încât Rafael nu încercă niciun regret când se văzu mutat departe de San Diego. Acum lucra în deşert, la Sud de New Mexico, şi asta-i convenea perfect. Iubea deşertul, uscăciunea lui, asprimea lui dar şi liniştea lui. În deşert omul era singur cu el însuși şi Rafael iubea singurătatea.

Un camion cu prelată al patrulei de frontieră se opri într-un nor de praf la câţiva metri de Rafael şi de cei şase băieţi. Jim Stone opri motorul şi sări jos din maşină.

— Hai, sus! Toată lumea în camion... ordonă el îndreptându-se spre spatele vehiculului. E-n regulă, Rafe?

Diminutivul îi zgârie o dată în plus urechile lui Rafael, dar dând afirmativ din cap, nu-i zise nimic colegului său.

Cea mai mare parte a oamenilor cu care lucra nu ştiau în spaniolă decât câteva cuvinte necesare în meseria lor şi puţin le păsa de pronunţie sau de accent. Se părea că le este în special foarte greu să pronunţe cele trei silabe ce compuneau numele lui, Ra-fa-el, şi rezolvaseră în final problema prescurtându-i cât se poate prenumele. Nu avea nici importanţă dacă lui Rafael îi plăcea sau nu.

Cei şase tineri urcară unul câte unul în camion. Ultimul urcă Eduardo, un băiat vesel şi obraznic de vreo şaisprezece ani pe care Rafael îl prindea cam o dată pe săptămână sau chiar mai des.

— Nu ne-am văzut de mult! declară Eduardo cu

un surâs şmecher adresat lui Rafael.

— Ne vedem chiar prea des, după părerea mea, mormăi acesta.

— Nu ţi se pare că mi-am îmbogăţit engleza?

— Ba da, fii de acord Rafael.

— Într-o zi o să trăiesc şi eu în America, Contreras, zise Eduardo aşezându-se lângă prietenii săi. Numai că eu voi şti să profit într-adevăr, nu ca dumneata…

Rafael îşi reţinu un oftat. Turul lui de gardă se apropia de sfârşit şi era grăbit să ajungă acasă. A doua zi, sâmbătă, începea un week-end lung în care va lenevi după pofta inimii. Poate va citi un pic, în mod sigur va meşteri câte ceva, dar mai ales se va duce s-o vadă pe Constancia.

Constancia… Ceea ce simţeau pentru celălalt ţinea mai mult de prietenie decât de dragoste. Se înţelegeau foarte bine şi le plăcea să facă dragoste amândoi dar totul se oprea aici. Şi amândoi păreau să fie mulţumiţi de această legătură simplă şi fără complicaţii.

Jim şi Rafael îi duseseră pe cei şase băieţi la San Ignacio, apoi mai patrulară încă vreo oră pe frontieră înainte de a se duce la postul de gardă de la Nueva Vida unde îi aştepta schimbul. În fine, după ce-şi redactă raportul, Rafael îşi schimbă uniforma de grănicer cu un jeans şi o cămaşă roşie căreia îi ridicase mânecile. Ziua de lucru se terminase, se putea întoarce acasă.

Totuşi, când trecu cu maşina sa neagră marca Bronco prin faţa cafenelei „Blue Parrot“, cea mai populară din oraş, nu rezistă dorinţei de a se opri şi de a bea o bere rece. Parcă deci în faţa cafenelei alături de un Mustang nou-nouţ căruia abia îi

acordă o privire, apoi cu un pas liniştit, intră în local.

Jim Stone era deja însoţit de două femei din care una era soţia. Dar nici Jim, nici Rafael nu-şi făcură măcar un semn. Chiar dacă lucraseră toată ziua împreună, acum parcă nici nu se cunoşteau. Rafael trecu prin faţa lor de-a lungul barului şi se aşeză la capătul, sălii, cu faţa spre uşă.

— Este la fel de amabil ca de obicei, recunoscu Royce Ann Stone urmărindu-l cu privirea. Putea totuşi să te salute, măcar din politeţe.

— Nu toată lumea poate fi ca tine, draga mea! îi răspunse soţul ei, ridicând din umeri. Rafe nu vorbeşte decât când arc ceva de spus, oricât de ciudat ţi s-ar părea acest lucru…

Dar Royce Ann nu renunţă aşa uşor.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că este prost crescut, – zise ea pe un ton ce nu mai suporta replică. Oh, Krista… continuă ea întorcându-se spre vecina ei. Ce noroc ai că nu eşti măritată! Crede-mă, niciun bărbat nu merită să-l iei ca soț…

— De asta nici nu m-am măritat până acum, zise Krista surâzând. Cine este acesta, Jim? întrebă ea uitându-se insistent după noul venit.

— Rafael Contreras. Lucrăm împreună.

— Ah, este tot grănicer? Presupun că nu-i însurat?

— Bineînţeles! exclamă Royce Ann ca şi cum răspunsul venea de la sine. Ar trebui să fii nebună să te interesezi de el.

Krista făcu o mutră nehotărâtă.

— Vrei să spui că poate trebuie să fii nebună să nu te intereseze… o corectă ea. Este incredibil de frumos. Ce poţi să-i reproşezi? Bea? îşi bate

amantele?

— Nu vorbeşte niciodată, Krista, explică Royce Ann pe un ton confidenţial. De asemenea, nu surâde niciodată. Nici nu cred să ştie să surâdă... Este bărbatul cel mai rece pe care l-am cunoscut cel mai ostil şi mai inuman. Dacă vrei un sfat, Krista, nu-ţi pierde timpul privindu-l astfel. Nu este un bărbat pentru tine.

Krista era convinsă de contrariu, dar nu răspunse nimic. Sorbind încet din sticla de Coca-Cola, continuă să-l examineze liniştită pe cel care se numea Rafael Contreras. Era de departe cel mai seducător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Era, pur şi simplu, splendid. Brunet, viril, musculos... I se părea că el era cel pe care şi-l visase dintotdeauna.

— Locuieşte în oraş? întrebă ea.

— Nu chiar, o informă Jim. Şi-a cumpărat o casă nu departe de ferma tatălui său. Îţi aminteşti de proprietatea familiei Moreno?

Krista dădu din cap afirmativ, cu toate că, amintiri le ei erau cam vagi. De fapt, ea nu cunoştea prea bine localitatea. Nu trăise aici decât primii şase ani din viaţă, iar ultima vacanţă la tatăl ei, aici, fusese în urmă cu vreo zece ani.

— Acolo s-a instalat, încheie Jim.

— Şi... are vreo amantă oficială?

— Glumeşti! strigă Royce Ann. Nicio femeie de pe aici nu s-ar compromite cu el.

— Se întâlneşte cu o mexicană care locuieşte la San Ignacio, de partea cealaltă a frontierei, răspunse Jim, fără să ţină cont de intervenţia soţiei lui. Am. Văzut-o de două-trei ori. Este fermecătoare.

La celălalt capăt al sălii îşi terminase şi el berea. Ridicând ochii o văzu pe tânăra blondă care era împreună cu familia Stone şi privirile li se încrucişară. De când intrase în cafenea, ea nu încetase să-l privească, fără măcar să roşească sau să-şi întoarcă privirea. Era ciudat... De obicei era suficient ca el să privească pe cineva şi acesta întorcea imediat capul în partea cealaltă. Dar ea, nu. Ce putea oare să-i povestească nevasta lui Stone despre el încât ea să se intereseze atâta de el?... Şi, mai întâi, cine era? în mod sigur nu era din Nueva Vida, pentru că altfel ar fi întâlnit-o până acum. Şi totuşi, paradoxal, avea impresia că nu-i era total necunoscută. Unde naiba mai văzuse el chipul ăsta?

Krista se ridică şi-şi luă poşeta.

— Pe curând şi mulţumesc pentru coca.

— Treci pe la noi când vrei, Krista, îi reaminti Royce Ann. Sunt totdeauna bucuroasă să trăncănesc cu tine.

— De acord! La revedere!

Krista se îndreptă spre uşă, nu înainte de a observa cu coada ochiului că Rafael se ridicase şi el.

Când acesta ajunse în parcare, Krista îl aştepta, sprijinită uşor de capota Mustangului ei. Îl lăsă să se apropie, apoi, înţelegând că maşina neagră parcată lângă a ei era a lui, veni şi se propti în faţa lui, barându-i pur şi simplu trecerea.

— Bună ziua! îi aruncă ea cu un surâs radios.

Rafael privi spre mâna care i se întinsese ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă, apoi îşi ascunse privirea în spatele unor ochelari cu lentile-oglindă pe care şi-i scosese din buzunarul cămăşii.

Surâsul Kristei se şterse pe jumătate.

— Mă numesc Krista, continuă ea.

Rafael ştiu imediat cu cine are de-a face. Krista nu era un nume frecvent întâlnit pe aici şi cu trei zile în urmă văzuse în dosarul lui Art Mac Laren fotografia unicei sale fiice, Krista, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, a cărei sosire în Nueva Vida era prevăzută spre sfârşitul săptămânii. Nu era nicio îndoială, era ea.

Aproape fără tragere de inimă, se hotărî în sfârşit să-i strângă mâna. Imediat, surâsul tinerei femei reapăru.

— Mi se pare că suntem vecini? întrebă ea.

În sufletul ei, Krista regreta că el îşi pusese ochelarii. Era frustrant şi o intimida faptul că nu-i privea ochii.

— Da, aşa mi-a spus Jim Stone, cel puţin.' Lucrezi cu Jim, nu-i aşa? Rafael dădu din cap afirmativ. Jim îmi este prieten din copilărie, continuă Krista. Am fost şi colegi de scoală.

Rafael coborî privirea spre mâna pe care încă o ţinea prizonieră în mâna lui. Contactul i se părea foarte plăcut, în acelaşi timp ferm şi blând. Instinctiv „încercă să-şi imagineze această mână atingându-i trupul, mângâindu-l…

Îi dădu drumul repede şi se retrase un pas.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, domnişoară. Trebuie să plec.

Krista îl lăsă să treacă spre maşina lui şi-l privi tăcută strecurându-se la volan.

— Hei, aşteaptă! strigă ea deodată. Nici măcar nu mi-ai spus cum te cheamă…

Rafael era sigur că Jim şi soţia lui o informaseră deja în această privinţă, dar catadicsi totuşi să-i

răspundă:

— Rafael Contreras.

— Atunci, pe curând, Rafael, murmură ea, surâzând. Sunt sigură că o să avem multe ocazii să ne revedem. Voi locui aici un timp şi Nueva Vida este un orăşel atât de mic, nu-i aşa?

Rafael demară fără un cuvânt. În ceea ce-l privea, cu cât o vedea mai puţin pe Krista Mac Laren, cu atât va fi mai bine pentru el. Era mult prea frumoasă pentru a nu-i trezi dorinţa, şi nu putea fi vorba de o legătură între ei.

Urau prea diferiţi. Femeile de felul Kristei erau superficiale, inconstante, egoiste, pe scurt, tot ce Rafael ura. În consecinţă, era mai bine s-o ţină la distanţă de viaţa lui şi pe Krista şi pe oricare alta de felul ei. Cel puţin spera să fie în stare... Căci Rafael, în ciuda bunului său simţ şi al hotărârii sale, nu era mai puţin bărbat. Iar Krista era mult prea frumoasă...

Inuman, rece, ostil, zisese Royce Ann... Ostil, da, fără îndoială, Krista trebuia să recunoască. Dar rece şi inuman, se îndoia. Credea mai degrabă că Rafael era un singuratic, dar care ar fi avut multe de oferit celui care ar fi ştiu să-l domolească. Şi, orice i-ar fi spus prietena ei, hotărârea Kristei era luată: ea se va pricepe să-l domesticească.

Krista se întoarse în viteză spre casă; parcă în faţa peronului lăsând cheia în contact. Ştia că imediat va apărea un servitor pentru a spăla maşina şi pentru a o duce în garaj.

Corpul principal al casei fusese construit în urmă cu mai mult de un secol, aşa cum stăteau mărturie zidurile groase de aproape şaizeci de centimetri. În

schimb, cele două aripi erau construite acum vreo treizeci de ani, la iniţiativa lui Art Mac Laren. Fără îndoială sperase că această înfrumuseţare a casei o va face fericită pe tânăra sa soţie, Selena. Din păcate, n-a fost aşa. Selena nu s-a putut obişnui niciodată cu deşertul, nici chiar cu ideea de a avea un soţ şi un copil. Aşa că i-a abandonat când Krista abia împlinise şase ani.

Uşa masivă de la intrare se deschise ca prin minune în faţa Kristei când aceasta puse piciorul pe ultima treaptă a personului. Un servitor se înclină respectuos la trecerea ei iar Juana, guvernanta, se repezi spre ea ca s-o debaraseze de poşetă.

— Vreţi să beţi ceva, domnişoară?

— Oh, da, aş bea cu plăcere un ceai cu gheaţă… în oraș căldura este sufocantă. Dar Juana, te rog nu-mi mai spune „domnişoară! Chiar dacă am lipsit de aici Vreo zece ani, eu sunt tot aceeaşi Krista pe care o știi.

Juana Morales dădu din cap. Era adevărat că ea o crescuse pe micuţa Krista cât timp aceasta locuise cu părinţii ei…

Juana se făcu nevăzută spre bucătărie.

După ce o clipă vru să se trântească pe canapeaua din salon, Krista se răzgândi şi se luă după guvernantă.

— Juana? îl cunoşti pe un oarecare Rafael Contreras? întrebă ea, sprijinindu-se indiferentă de tocul uşii.

— Nimeni nu se poate lăuda că-l cunoaşte pe Rafael Contreras, răspunse Juana cu afectare.

— Cum se pronunţă corect prenumele lui?

— Ra-fa-el.

Krista repetă de mai multe ori cele trei silabe, până când Juana o făcu să înţeleagă cu un semn din cap că, în sfârşit, pronunţase corect.

— De când este la Nueva Vida? reluă Krista în timp ce-şi sorbea ceaiul cu gheaţă.

— De vreo patru-cinci ani, mi se pare. Dar de fapt de ce te interesezi atât de mult de el? Nu este deloc genul de bărbat pe care tatăl tău ar fi vrut să-l cunoşti, cred eu…

— De ce? Pentru că este în paza de frontieră?

Juana ridică din umeri.

— Pentru că este mexican.

Dar şi tu, Juana, şi Ruben, şi Luis, şi toţi care lucrează aici sunteţi mexicani, nu?

— Ei, hai, Krista, nu înţelegi ce vreau să spun? Tatăl tău nu vede nici un inconvenient să folosească muncitori mexicani, dar nu va accepta niciodată ca fiica lui să aibă o legătură cu unul de-al nostru. Te va trimite înapoi la New York cât ai zice peşte, ai să vezi.

Ba nu, Juana… Tatălui meu nu i-a păsat niciodată de mine şi nici de cei pe care îi frecventez. N-o să înceapă acum!

Greşeşti, Krista. Tatăl tău nu va accepta aşa ceva. Şi dacă vrei să nu ai necazuri, este mai bine să te ţii departe tic Rafael Contreras.

Krista îi mulţumi Juanei pentru sfat cu toate că, în sinea ci, n-avea nici cea mai mică intenţie să-l urmeze. Rafael o fascina şi, fie că-i plăcea tatălui ei sau nu, va face tot posibilul să-l cunoască mai bine.

Constancia ridică o privire pătrunzătoare spre Rafael.

Nu rămâi aici în noaptea asta? întrebă ea văzând

că-și scoate cheile maşinii din buzunar.

— Nu…

Constancia nu mai insistă. Îl conduse tăcută până la maşină, apoi îi atinse obrazul cu un sărut.

— Pe curând, Rafael, murmură ea în spaniolă, şi nu uita, lii prudent.

Rafael nu risca să uite niciodată acest lucru. Numai datorită vigilenţei lui de fiecare clipă se mai afla încă în viață…

Îndreptându-se spre Nueva Vida, Rafael se gândea. Nu înţelegea ce i se întâmplase. Cu o oră mai devreme, când pornise spre San Ignacio, se bucura la ideea că-şi va petrece noaptea în braţele Constanciei. Dar, abia terminând de băut berea pe care i-o dăduse ea, începu să-l chinuie dorinţa de a pleca. Ciudat era bă nici nu-și dădea seama de ce…

Rafael dormi prost noaptea asta. Somnul i-a fost agitat, plin de coşmaruri în mijlocul cărora apărea mereu imaginea unei fete blonde cu ochii albaştri. De câteva ori se trezi plin de transpiraţie, convins că se afla încă la spital, între viaţă şi moarte. Şi, de fiecare dată ti venea foarte greu să adoarmă iar, apăsat de sentimentul confuz că se află din nou în pericol.

Trecuseră totuşi nişte ani de când n-o mai visase pe Rebecca. Credea chiar că se vindecase de acest trecut dureros. Şi iată că, deodată, el revenea cu o forţă incredibilă, ca pentru a-l pune în gardă contra unei alte Rebecca, o altă femeie blondă cu ochii albaştri, căreia din nefericire îi captase atenţia, ieri, în oraș.

Ei bine, va ţine cont de acest avertisment. Acesta, la urma-urmei, nu făcea decât să-i

întărească convingerile: Krista Mac Laren nu putea să-i aducă decât necazuri, aşa că era mai bine pentru el s-o evite.

La postul de gardă în această luni dimineaţă nu se vorbi practic de altceva decât de reîntoarcerea Kristei Mac Laren în Nueva Vida. Aşezat la biroul lui, Rafael asculta cu atenţie conversaţia, prefăcându-se că lucrează la un dosar. Bineînţeles, interesul lui pentru Krista era de ordin strict profesional. Tot ce avea legătură, mai mult sau mai puţin, cu Art Mac Laren, putea să-l ajute să continue ancheta pe care o făcea, la cererea serviciului anti-drog.

— În orice caz, este absolut încântătoare, declară Nick Morris după ce Jim Stone îi confirmă că fusese coleg de şcoală cu ea. Mărturisesc că nu m-aș da în lături să fac dragoste cu ea.

— Crezi că nevastă-ta ar fi de acord? obiectă Jim.

— Eh, ea n-ar şti…

— Şi mai trebuie ca şi Krista să vrea, remarcă Jim.

Sincer să fiu, m-aş mira să fie atrasă de bărbaţii însuraţi Nu e genul ei.

— Atunci nu mai rămânem decât Darren şi cu mine drept candidaţi, concluzionă Mike Hughes cu evidentă satisfacţie.

— Şi Rafe, adăugă Darren Carter.

Mike aruncă o privire rapidă în direcţia lui Rafael şi ridică din umeri.

— Nu, doar tu şi cu mine.

Rafael se crispă imperceptibil. Nu-i plăceau insinuările lui. Se simţea la fel de capabil ca oricare dintre ei de a o avea pe Krista, doar să vrea el. Nimeni şi nimic nu l-ar putea împiedica şi, în niciun

caz Mike Hughes al cărui fizic nu era chiar cel mai seducător.

Numai că el nu voia. Presimţea că ea este o femeie periculoasă, capabilă să-i rupă inima şi să-i distrugă viaţa pentru un capriciu de copil răsfăţat. Şi, oricum, el jurase să nu mai aibă încredere într-o femeie, mai ales dacă aceasta semăna cu Rebecca, blondă cu ochii albaştri.

Mai scoase încă o dată din sertar dosarul lui Art Mac Laren şi-l răsfoi. Îl ştia aproape pe dinafară, dar faptul de-a o fi întâlnit pe Krista îi oferea, într-o anumită măsură, o perspectivă nouă asupra familiei Mac Laren.

Fiul unui modest fermier din Oklahoma, Art Mac Laren a trebuit să se lase de şcoală la şaisprezece ani pentru a începe să lucreze. Şase ani mai târziu, îşi mizase toate economiile pe o speculaţie financiară de mare risc. Aceasta dovedindu-se fructuoasă în final, – el deveni milionar peste noapte, ceea ce-i permise ca anul următor să se căsătorească cu Selena Whiteford, fiica unui bogat industriaş newyorkez. Tânărul cuplu se instală mai târziu la Nueva Vida şi aici s-a născut unica lor fiică, Krista Larie Alise.

Din nefericire, căsătoria lui Art şi a Selenei, şi aşa tumultuoasă, s-a degradat şi mai mult în urma acestei naşteri. Aşa că nimeni nu s-a mirat văzându-i divorţând după opt ani de căsătorie; surprinzător fusese faptul că rezistaseră atât... De atunci, Art Mac Laren trăia singur, în mijlocul unei armate de servitori.

În ce măsură sosirea fiicei sale, în vârstă acum de douăzeci şi opt de ani şi înzestrată cu o excepţională frumuseţe, ar fi putut modifica viaţa

lui Art? se întreba Rafael. Krista nu părea implicată în activităţile paralele ale tatălui său. Logic, el ar fi trebuit acum să-şi suspende activităţile pentru a n-o expune pe tânăra fată la niciun pericol. Nu aceasta era şi părerea lui Richard Houseman, agentul de la Drog Enforcement Agency, cu care el era în contact. Acesta credea într-adevăr că sumele investite de Mac Laren în traficul cu droguri erau mult prea importante pentru ca acesta să-şi permită fie şi cea mai mică întârziere în operaţiunile prevăzute.

Rafael închise dosarul cu un oftat. Afacerea asta nu-i prea plăcea. Mac Laren era un bandit de înaltă clasă şi nu-i va fi deloc uşor să-l încolţească. Sosirea Kristei complica şi mai mult lucrurile... Aproape că-i venea să-i ceară lui Martin Thompson, superiorul său, să-l scape de acest dosar. Dar nu avea nicio scuză valabilă să-i prezinte, iar lui Thompson nu-i plăcea să i se discute ordinele. Nu-i rămânea decât să facă abstracţie de prezenţa Kristei şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, oricât de neplăcut ar fi fost.

Krista îşi contempla opera cu satisfacţie.

— Cred că de data asta totul este bine, zise ea surâzând Nu mai lipseşte decât materialul.

Juana dădu din cap dezaprobator.

— Mă tem că o să ai mari necazuri, Krista. Tatăl tău nu va aprecia deloc faptul că ai transformat această încăpere în atelier de croitorie fără ca măcar să-i ceri voie.

— Nici n-o să observe. Şi apoi, oricum, trebuie să fac şi cu ceva! Altfel cum o să-mi câştig existenţa? ... Ajută-mă să împing masa asta la perete, te rog, Juana. Aşa... îmi voi desena modelele aici şi le voi

croi acolo, explică ea, arătând spre mesele pe care le aranjase în încăpere O să fie perfect.

— Cât crezi că vei rămâne pe aici? întrebă guvernanta. Krista se îndreptă spre uşa mare cu geam ce dădea spre balcon şi o deschise larg.

— Nu ştiu precis, răspunse ea pe un ton evaziv. Fără îndoială, atât cât va fi nevoie... pentru ca el să observe că exist...

— „El“? repetă Juana încet. Tatăl tău? Sau... Rafael Contreras?

Krista tresări şi nu se putu împiedica să nu roşească. Tot timpul week-end-ului nu se gândise decât la Rafael, jar Juana, care o cunoştea bine, probabil că ghicise...

Norocul ei că soneria telefonului o salvă să-şi precizeze gândurile.

— Ai un pachet la poştă, îi spuse Juana după ce închise telefonul, dar nu ţi-l pot livra decât mâine. Vrei să trimitem pe cineva să-l aducă?

— Nu, nu-i nevoie. Tocmai aveam intenţia să ies puţin în oraş, aşa că-l voi lua chiar eu. Mulţumesc, Juana.

Întorcându-se în camera ei, Krista se schimbă repede, apoi îşi legă părul lung şi blond într-o coadă de cal, îşi puse nişte sandale uşoare şi ieși.

Poşta din Nueva Vida era mică şi nu avea, în afara factorului, decât un singur funcţionar. Acesta fiind ocupat, Krista aştepta liniştită, când apăru factorul.

— Domnişoară?

Krista îşi declină identitatea şi-i explică motivul vizitei sale.

— Deci sunteţi fiica lui Mac Laren?... murmură factorul răsfoind în registru pentru a găsi numărul

pachetului. Am fi putut să vi-l aducem mâine. Furgoneta este în pană, dar mecanicul ne-a promis că ne-o repară până mâine.

— Oh, oricum trebuia să vin în oraş…

— Vreţi să semnaţi aici, domnişoară? Mulţumesc. Aşteptaţi puţin, mă duc să caut pachetul.

Krista aşteptă câteva clipe. În spatele ei uşa de la intrare se deschise pentru un alt client. În acelaşi moment, funcţionarul apăru ducând în braţe pachetul.

— Iată-l, zise el, ocolind ghişeul pentru a veni să i-l dea.

Dar se împiedică de o cutie de carton pe care n-o văzuse şi pachetul Kristei îi scăpă din mână. Într-un efort disperat de a-l prinde şi, în acelaşi timp, de a-şi păstra echilibrul, făcu o săritură caraghioasă în faţă, care nu avu alt efect decât să-l proiecteze spre Krista. Aceasta, dezechilibrată la rândul ei, căzu violent spre clientul care tocmai intrase, antrenându-l şi pe el în cădere.

Trecură două-trei secunde în care fiecare încercă să-și revină. Apoi Krista deschise ochii. Primul lucru pe care-l văzu fu pânza kaki a cămăşii bărbatului care zăcea sub ea. Ridicând apoi privirea descoperi, prinsă de clapa buzunarului de la piept, insigna cu numele lui, pe care o purtau toţi grănicerii când erau în uniformă. Cum era prost aşezată, nu mai descifră decât ultimele şase litere dar îi fu de ajuns.

Cu totul involuntar şi de o manieră mai brutală decât ar fi dorit, ea reuşise totuşi să-l facă pe Rafael Contreras să observe că există…

CAPITOLUL II

Rafael bombăni ceva, pe înfundate. În mod hotărât, soarta îi era potrivnică. De ce a trebuit ca, dintre toate femeile din Nueva Vida, cea care să se prăbuşească peste el să fie tocmai aceea pe care nu voia s-o întâlnească?... Nu-i văzuse faţa, dar acest păr blond suplu şi mătăsos nu putea fi decât al ei.

Cu o mână fermă o împinse pe tânăra fată, iar el se rostogoli pe o parte pentru a se degaj a. Apoi sări în picioare şi-i întinse, galant, mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Este în ordine? întrebă el, politicos.

— Da. Dar dumneata?

El dădu din cap afirmativ.

— Îmi pare rău...

— Nu este vina dumitale.

— Eu sunt vinovat, domnişoară Mac Laren, interveni factorul cu un aer reţinut. Sper că nu era nimic fragil în pachetul dumneavoastră.

— Nu, nu, nu avea nicio grijă.

Krista îşi luă pachetul sub braţ, apoi se întoarse spre Rafael.

— La revedere, Rafael... murmură ea aruncându-i un surâs seducător.

În fine, ieşi şi se duse la maşină. Cea de-a doua escală a ei fu la staţia de benzină care se găsea în apropiere. În timp ce aştepta să fie servită, văzu trecând pe şosea una din maşinile verde cu alb ale patrulei de grăniceri. Într-un oraş de frontieră asta nu avea nimic surprinzător, dar această maşină era condusă de Rafael. Se pare că se hotărâse să ia masa. Imediat şi hotărârea ei a fost luată: se va opri să mănânce şi ea.

Rafael începuse deja să mănânce când Krista intră în restaurant.

— Se pare că suntem sortiţi să ne întâlnim astăzi peste tot, remarcă ea prefăcându-se uşor surprinsă. Te deranjez dacă mă aşez la masa dumitale?

Da, îl deranja, dar nu putea să-i spună aşa ceva dacă nu voia să pară un necioplit. Se mulţumi deci să ridice din umeri cu un aer indiferent.

Îmi pare nespus de rău pentru întâmplarea de adineaori. Sper că nu te-ai lovit…

Te-ai mai scuzat o dată şi, oricum, nu eşti dumneata de vină, răspunse Rafael sec.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere lungă, în care timp Rafael continuă să mănânce imperturbabil. Krista aşteptă câteva minute, convinsă fiind că el n-o să suporte prea mult această tăcere, dar ea capitulă prima, exasperată de încăpăţânarea lui de a n-o băga în seamă.

— Ascultă, Rafe, începu ea ghicind că el detesta acest mod de a fi numit.

Uşoara contracţie a maxilarelor lui îi confirmă imediat bănuiala…

— Sunt aproape la fel de încăpăţânată ca şi dumneata, te previn. Aşa că încetează să mai faci mutre şi povesteşte-mi puţin viaţa dumitale. Apoi am să-ţi povestesc şi eu despre mine.

Rafael o fixă cu o privire de oţel.

— Nu vreau să ştiu nimic despre dumneata, domnişoară Mac Laren.

Fără să adauge un cuvânt, se ridică, îşi adună mărunţişul şi ieşi.

Krista îl privi îndepărtându-se, gânditoare. Evident, Rafael era mult mai greu de agăţat decât

își imaginase. Dar trebuia ceva mai mult pentru a o descuraja. Hotărâse că-l va seduce şi aşa va fi. Era sigură că va reuşi, chiar dacă acum nu putea şti cum va face. Şi-l dorea atât de mult…

— Bună ziua!

Krista tresări violent recunoscând vocea prietenei sale, Royce Ann Stone.

— La ce te gândeai? întrebă aceasta. Păreai foarte visătoare.

— Mă gândeam la un bărbat care este, probabil, cel mai minunat amant din lume, i se confesă Krista.

— Oh, povesteşte-mi… o rugă Royce Ann, aşezându-se pe locul de unde plecase Rafael.

— Ai venit de mult? Curios, nici nu te-am văzut când ai intrat, constată Krista, schimbând prudentă subiectul conversaţiei.

— M-ai fi văzut dacă n-ai fi fost cufundată în mica ta lume secretă, cu amantul tău de vis. Ai şi mâncat? întrebă ea, arătând spre farfuria goală din faţa Kristei.

— Nu, este farfuria lui Rafael.

— Poftim? Ai luat masa cu… cu Rafe Contreras?

Era evident că nu-i venea să creadă.

— Nici vorbă! Ţi-am spus doar că eu n-am mâncat. L-am privit doar pe el mâncând, fără să reuşesc să-i smulg mai mult de trei cuvinte. Şi încă bine că nu m-a înjurat.

— Krista, fii rezonabilă măcar o dată şi încetează să te. Mai interesezi de el. Este mult mai bine pentru tine, te asigur…

— Ştii foarte bine că nu-mi stă în obicei să fiu rezonabilă, îi răspunse Krista.

Royce Ann ştia foarte bine asta, din păcate! Şi

mai mult ca oricând, încăpăţânarea tinerei fete o îngrijora. O cunoştea destul de bine încât să-şi dea seama că nu va renunţa pentru nimic în lume să-l seducă pe Contreras. Când fata lui Mac Laren lua o decizie, nimeni şi nimic n-o putea face să renunţe. Numai că acum încăpăţânarea ei îi putea fi fatală. Pentru că Rafael Contreras erau un bărbat periculos, dur, fără scrupule, iar Royce Ann îl credea absolut în stare s-o rănească de moarte pe Krista cea blândă şi tandră, şi atât de vulnerabilă, în ciuda aparenţelor.

— Şi de ce nu încerci să găseşti pe altcineva? propuse ca, fără prea mare speranţă. De exemplu Darren Carter… Este băiat frumos şi cât se poate de amabil. Jim ţi l-ar putea prezenta, lucrează împreună. Sau pe Mike Hughes? Sigur, nu-i chiar aşa de seducător, dar…

— Fie-ţi milă, Royce Ann, scuteşte-mă de enumerarea tuturor bărbaţilor disponibili din Nueva Vida! Pe Rafael îl vreau, şi gata! Acum, trebuie să plec, continuă Krista. Vrei să vii mâine la noi la masă?

— De acord, zise Royce Ann, reţinându-şi un oftat. Pe la unu este bine?

— Perfect, pe mâine.

Krista îşi adună lucrurile şi ieşi sub privirea îngrijorată a prietenei sale.

Abia parcase Rafael maşina de patrulare în faţa postului de gardă, că Richard Houseman se şi repezi spre el, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Ah, Contreras… Te aşteptam.

Rafael opri motorul şi-l privi pe agentul federal în tăcere.

— Căldura aceasta este insuportabilă, bombăni

acesta punându-şi batista în buzunar. Bun, am aflat că fiica lui Mac Laren se află aici. Ai văzut-o?

— Da.

— Ei, şi? Crezi că ne poate complica viaţa?

„A mea, fără îndoială" gândi Rafael cu amărăciune.

— Nu, n-am impresia că este implicată, adăugă el, devansând întrebarea următoare.

— O să vedem... Eu mă întorc la New York. Ultima expediere făcută de Mac Laren este aşteptată mâine. Ai fost astăzi la poştă?

— Da. Nu venise nimic pentru tată, dar fiica a primit un colet.

Această informaţie trezi imediat interesul interlocutorului său.

— Ce era înăuntru?

— N-am idee.

— Descurcă-te să afli de unde venea şi cine i l-a trimis.

— Asta ştiu deja. A fost trimis din New York chiar de ea, cu două zile înainte de a pleca încoace.

Într-adevăr, în cădere Krista scăpase din mână recipisa şi în brambureala care urmă, lui Rafael nu i-a fost greu s-o subtilizeze.

— Ah... Atunci probabil că nu este mare lucru, concluzionă Houseman, dezamăgit. Supravegheaz-o totuşi. Îţi voi telefona în curând.

Rafael aprobă din cap, apoi îl privi îndreptându-se spre maşina pe care şi-o închiriase. Bietul Houseman părea într-adevăr zdrobit de căldură. Erau numeroşi cei care nu puteau, orice-ar fi făcut, să se obişnuiască cu înăbuşitoarea căldură a deşertului. Houseman era unul dintre aceştia, la fel ca şi nevasta lui Stone, după spusele soţului ei. Dar

nu Rafael. Lui îi plăcea căldura asta la fel cum îi plăcea şi iubea deşertul. Nu le putea separa.

Dar Krista? Oare semăna cu el în această privinţă, sau cu ceilalţi?

Pentru o clipă îi veniră în minte corpul tinerei femei, faţa ei ovală încadrată de părul blond, mătăsos, ochii minunat de albaştri, pielea atât de aurie încât îţi făcea poftă să muşti din ea... Doamne, cât o dorea! Niciodată nu mai încercase o asemenea dorinţă pentru o femeie. Nici chiar pentru Rebecca, pe care totuşi crezuse c-o iubeşte la nebunie.

Ce blestem apăsa oare asupra lui pentru ca el să fie mereu atras de femeile bogate, frumoase, inaccesibile, care ignorau până şi existenţa cuvintelor „încredere, fidelitate, tandreţe...“? Era condamnat să nu găsească în iubire decât amărăciune şi suferinţă?

Krista despachetă materialele de rochii pe care tocmai le adusese de la poştă şi se puse imediat pe lucru.

Ani grei de muncă, eforturi neîncetate, decepţii crude uneori, făcuseră ca tânăra femeie să devină cu timpul o creatoare de modă de nivel destul de bun. Bineînţeles, nu putea rivaliza cu cei mai buni, dar avea totuşi un oarecare talent, graţie căruia reuşise încet-încet să-şi facă o modestă clientelă. Ea însăşi de altfel, nu se îmbrăca decât cu lucruri făcute de ea pe care le considera mai confortabile şi mai feminine ca ale altora. Nu-şi mai cumpăra de la magazin decât blugii.

După vreo două ore, Krista se întinse obosită şi opri maşina de cusut. Noua ei rochie era gata. Nu mai rămăsese decât s-o îmbrace.

Îşi scoase în grabă şortul şi bluza şi trase rochia pe ea.

Apoi se duse în faţa oglinzii şi se învârti de câteva ori.

Era într-adevăr perfectă. Romantică şi fermecător de feminină, rochia îi venea de minune. Rozul pal pe care-l alesese pentru această rochie îi punea în valoare tenul bronzat şi muselina uşoară completată ici-colo cu câteva volănaşe, îi marca fiecare mişcare cu o graţie nebănuită.

De această dată Rafael nu-i va mai rezista. Era sigură!

O roşeaţă uşoară îi năvăli în obraji. Se întreba care ar fi reacţia prietenilor ei newyorkezi dacă ar vedea-o acum, în stare să facă orice pentru a seduce un bărbat care n-o dorea… De obicei ea era cea care trebuia să inventeze mii de şiretlicuri pentru a respinge avansurile zecilor de admiratori mai insistenți. Niciodată înainte nu trebuia să conceapă nici cel mai mic plan pentru a atrage atenţia unui bărbat asupra ei şi, de fapt, nici nu prea ştia cum să facă acest lucru.

Se auzi o lovitură scurtă în uşă şi, înainte ca ea să aibă timp să deschidă gura, Art Mac Laren intră în cameră.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, plimbând înjurai lui o privire evident dezaprobatoare.

Umerii Kristei se lăsară imperceptibil în jos. Abia. 1 dacă-i aruncase o privire. De fapt, nu venise s-o vadă ci doar să-i ceară explicaţii despre iniţiativa pe care ea o luase şi cu care el nu era de acord.

— Am avut nevoie de o încăpere în care să lucrez şi cum asta era goală, m-am gândit că…

O încăpere în care să lucrezi?! o întrerupse el

izbucnind în râs. Nu-mi vine să cred! Ca şi cum tu ai ști ce înseamnă să munceşti, tu care n-ai muncit în viaţa ta. J Şi apoi, să ştii că nu te-am trimis să urmezi cursurile celor mai bune şcoli din Europa şi America pentru ca tu să-ţi petreci zilele la maşina de cusut, ca o biată analfabetă.

Krista lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde de tatăl său lacrimile care-i umpleau ochii.

— Când o să te hotărăşti odată să te măriţi şi să faci copii? reluă Art nemilos. Poate că ei îmi vor da, în fine, motive să pot fi mândru de urmaşii mei... Pentru că, în ceea ce te priveşte, nu se poate spune că ai făcut prea mari eforturi! O ratată, iată ce eşti!

Krista simţi că era momentul să schimbe subiectul conversaţiei dacă nu voia să i se facă un rechizitoriu în toată regula.

— Tată, îl cunoşti pe un oarecare Rafael Contreras?

— Contreras? Ah, da! exclamă Art cu o mimică de dezgust. Este încă unul din nenorociţii de mexicani căruia, în plus, i s-a mai încredinţat şi paza frontierei. Ca şi cum ai putea avea încredere în vreun mexican... Mă întreb uneori dacă guvernul n-a înnebunit! Dar, ia spune, tu de unde îl cunoşti pe Contreras ăsta? întrebă el, suspicios.

— L-am întâlnit astăzi în oraş.

Nu era chiar o minciună, dar tatăl ei simţi că ea îi ascunde ceva. Cu sprâncenele încruntate, se apropie de ea şi-i luă cu o mână bărbia pentru a o forţa să-l privească drept în ochi.

— Dacă ai nevoie de un bărbat ca să te distrezi cât timp stai aici, încearcă să-l alegi printre americani, îi ordonă el pe un ton uşor ameninţător.

Îţi interzic să-mi murdăreşti numele în braţele unui mexican, ai înţeles?

— Da, tată, aprobă Krista pe un ton glacial.

El o mai privi câteva secunde apoi, lăsându-i bărbia, se îndreptă spre uşă.

— Avem musafiri astă-seară. Oameni de afaceri cu care lucrez. Aşa că îmbracă-te corect şi fă un efort să fii amabilă.

Uşa se trânti în urma lui, iar Krista rămase un timp nemişcată, cuprinsă de furie şi disperare, în acelaşi timp.. Tot ceea ce tatăl său cerea de la ea era să fie şi să se comporte ca un decor în salonul lui, până când va găsi un ginere pe placul lui, cu care va fabrica viitorii micuţi Mac Laren. Şi apoi, desigur, să nu-l dezonoreze cu un mexican.

Krista oftă, plină de tristeţe şi se privi oglindă. Trebuia să spere că această rochie va avea mai mult succes în faţa tatălui ei. Altfel nu avea decât să ia primul avion către New York şi să şteargă definitiv din viaţa sa orăşelul Nueva Vida, cu locuitorii lui cu tot…

Seara a fost absolut plictisitoare. Invitaţii lui Art Mac Laren o sufocaseră pe Krista cu cifre şi cuvinte luate din vocabularul politico-financiar din care ea nu înţelegea nimic şi 6 făcură să înghită un fum de ţigară din ce în ce mai gros care, în final, îi dădu o migrenă cumplită. În afară de asta, toată seara trebui să suporte avansurile precise şi detestabile ale unuia dintre invitaţi care avea cel puţin vârsta tatălui său. Aşa că, profitând de faptul că toată lumea trecu în salon unde Juana servise cafeaua, Krista dispăru discret în camera ei. Apoi se schimbă, se asigură de complicitatea guvernantei şi fugi, la volanul

Mustang-ului său. Minunata blândeţe a nopţii o îndemna la plimbare şi Krista avea într-adevăr nevoie de libertate…

Ca de obicei, conducea repede. Îi plăcea senzaţia de forţă şi de pericol pe care i-o producea viteza. Apropiindu-se de Nueva Vida, totuşi încetini. Agentul ei de asigurări o prevenise că la următoarea contravenţie pentru exces de viteză o să-i mărească într-adevăr primele de asigurare, încât o să i se pară totuşi mai economic să-şi angajeze un şofer cu normă întreagă, iar ea nu era dispusă să încerce o asemenea experienţă.

La această oră târzie, luni seara, Nueva Vida era aproape un oraş mort şi Krista îl traversă în întregime Iară să se întâlnească cu nimeni. Apoi îşi continuă drumul spre sud, cu gândurile libere, relaxată, respirând din plin aerul cald al nopţii care-i biciuia obrazul.

La mai puţin de un kilometru de frontieră, îşi dădu seama în ce direcţie o apucase şi hotărî să se întoarcă. Fără să stea prea mult pe gânduri, frână brusc şi începu manevra de întoarcere.

În acel moment apăru camionul. Krista îl văzu, dar prea târziu. Se afla deja în mijlocul drumului…

Ca într-un coşmar, auzi frânele camionului scrâşnind în timp ce ea apăsa brutal pedala de acceleraţie în speranţa că se va redresa la timp. Ţâşnind în faţă, Mustang-ul sări peste taluz în cealaltă parte a străzii şi îşi urmă cursa nebunească încă vreo sută de metri înainte ca ei să-i vină ideea să apese pe frână. Maşina se opri într-un nor de praf iar motorul cală.

Încă încremenită de frică, îşi ascultă bătăile inimii şi apăsându-şi tâmplele, încet-încet se convinse că

era vie. Îşi dădu seama că nici măcar nu este rănită. Dar, Doamne, cât îi fusese de frică…

— E-n ordine? întrebă o voce masculină răsărită nu se ştie de unde.

Încet, Krista îşi întoarse capul în direcţia de unde venea vocea şi-l recunoscu pe Rafael Contreras.

— Da, da… murmură ea cu voce nesigură.,

Rafael nu se putu împiedica să nu murmure o înjurătură. Nu, nu se poate! Iarăşi ea?

— Ţi-ai pierdut minţile, domnişoară Mac Laren? Ai fi putut să ne omori pe amândoi cu manevrele dumitale nechibzuite!!,

Krista înghiţi cu greutate morala. Sigur, greşise, era evident, dar nu voia să recunoască asta în faţa lui.

— M-ai… m-ai speriat, bâigui ea după câteva secunde.

Rafael făcu ochii mari de uimire. El o speriase? Totuşi nu el fusese cel ce avusese inconştienţa să întoarcă maşina la ieşirea dintr-un viraj! Şi dacă el nu şi-ar fi înţepenit piciorul pe frână pentru a stopa camionul, prefera să nu-şi imagineze în ce stare s-ar afla acum această mică descreierată şi minunata ei maşină decapotabilă… Cum îndrăznise să spună, după toate astea, că el o speriase?

— Ieşi! îi ordonă el deschizând brusc portiera.

— Eu… nu pot.

— De ce? Eşti rănită?

— Nu… dar nu pot.

Rafael observă mai atent şi înţelese. Ea era încă, în mod vizibil, şocată de accident şi tremura din cap până în picioare, cu mâinile înţepenite pe volan. Înăbuşindu-şi un oftat, Rafael se aplecă spre ea, îi desfăcu centura de siguranţă şi, forţând-o să

dea drumul volanului, o ajută să iasă din maşină. În mişcare, o şuviţă din părul ei blond veni şi-i atinse obrazul, simţind, în acelaşi timp, şi o adiere din parfumul ei. Pentru o clipă era să-şi piardă controlul şi s-o cuprindă în braţe pentru a o săruta. Dorea atât de mult acest lucru... Şi apoi, la urma-urmei, nu asta dorea şi ea? Atunci de ce ar mai întârzia această clipă delicioasă?

Din fericire, îşi reveni la timp. Fata lui Art Mac Laren nu era pentru el, la fel cum nu fusese nici Rebecca altădată. Nu mai voia să plătească cu sânge şi lacrimi câteva ore nenorocite de fericire. Nu mai voia să fie jucăria unei femei blonde cu ochii albaştri, pe cât de frumoasă, pe atât de perfidă. Nu, hotărât lucru, Krista Mac Laren nu va obţine nimic de la el, nici măcar ceea ce el murea de dorinţă de a-i dărui...

— Ai o lanternă? întrebă el, îndepărtându-se prudent de ea.

Fără tragere de inimă, Krista dădu din cap că nu are aşa ceva, conştientă fiind că, o dată în plus, va trece în ochii lui drept o proastă. Trebuia să fii într-adevăr prost să circuli noaptea cu maşina, pe asemenea drumuri, fără lanternă. Toată lumea ştie că, în cazul unei pene, era instrumentul de primă necesitate.

Se pare că Rafael gândea la fel căci, după ce o privi cu uimire pe tânăra femeie, lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

— Bine, mă duc s-o iau pe a mea, zise el depărtându-se cu paşi mari.

Fără să aştepte întoarcerea lui şi în ciuda întunericului, Krista începu să înconjoare maşina pentru a vedea stricăciunile. Dar abia făcu câţiva

metri, că se trezi nas în nas cu un tânăr mexican pe care nici nu-i auzise venind. Scoţând un strigăt uşor de spaimă, tresări şi se dădu repede înapoi.

— Aveţi nevoie de ajutor, senorita? întrebă acesta cu o voce blândă.

— Nu… nu, eu… Este în ordine, bolborosi Krista.

— Nu vă fie teamă de mine, nu vă fac niciun rău… Am plecat să-i fac o vizită unchiului meu şi am zărit maşina dumneavoastră. Cel puţin, nu sunteți rănită?

— Nu.

— Nu este prea prudent să vă plimbaţi singură, în plină noapte. Vi se poate întâmpla orice.

— Nu este prea prudent nici să fii fascinat de o femeie frumoasă într-atât încât să uiţi să supraveghez! ce se întâmplă în preajma ta, Eduardo interveni Rafael răsărind din întuneric.

Eduardo tresări uşor, apoi privi mai atent ţinuta lui Rafael. Aproape instantaneu, se destinse.

— Nu eşti în uniformă, Contreras, constată el surâzând. Deci nu poţi să mă arestezi.

— Te înşeli, Eduardo, aş putea foarte bine să te arestez dacă aş vrea. Numai că în seara asta am alte griji pe cap, vezi tu. Aşa că fii drăguţ, întoarce-te cuminte la tine acasă.

— Aş putea să mă ascund după un tufiş până ce plecaţi şi apoi să-mi continui drumul… remarcă Eduardo cu o undă de ironie.

— Ceea ce ar permite unor colegi de-ai mei să te ducă la închisoare şi apoi să te expulzeze, cu interdicţie definitivă de a te mai întoarce. Şi atunci, adio New York… În locul tău, aş aştepta momentul potrivit, Eduardo, în loc de a-mi compromite prosteşte toate şansele de a deveni într-o zi

cetăţean american…

Eduardo lăsă capul în jos în semn că înţelesese, apoi o privi pe Krista.

— Sunteţi prietena lui Contreras?

Rafael care examina maşina cu ajutorul lanternei, fremătă interior. Cum ar fi dorit s-o audă pe tânăra femeie răspunzând „da“!

— Nu. Cred chiar că dacă ar putea să scape de mine, n-ar ezita nicio clipă! glumi ea.

— În acest caz am să vă conduc eu, senorita, răspunse Eduardo, trecându-şi braţul pe după talia Kristei. Sunt sigur că ne vom înţelege foarte bine…

Rafael se redresă brusc şi stinse lanterna. În sinea lui, se considera ridicol să fie gelos pe un băiat de şaisprezece ani, dar nu se putea împiedica. Cu o voce aspră, îi dădu un ordin în spaniolă lui Eduardo care, înţelegând că de data asta este mai bine să se supună, o lăsă pe Krista şi se pierdu în noapte.

— Bun, ai radiatorul spart şi o roată pe jantă, o anunţă Rafael când rămaseră din nou singuri.

Un surâs strălucitor lumină faţa tinerei femei.

— Într-adevăr? Dar asta înseamnă că va trebui să mă conduci acasă! exclamă ea.

În faţa tăcerii lui Rafael, ea reluă pe un ton mieros:

— Nu poţi, totuşi, să mă abandonezi aici, singură…?

Nu, într-adevăr, nu putea face asta…

— Adună-ţi lucrurile şi vino.

Krista se supuse grăbită, încântată de ideea de a mai petrece câteva clipe singură cu el.

Se bucurase totuşi degeaba, după cum nu întârzie să observe. Rafael nu-şi descleştă dinţii tot

timpul drumului. Nici măcar nu-i aruncă o privire. Îşi vedea de treabă ca şi cum ea nici n-ar fi existat.

Când trecură prin faţa cafenelei „Blue Parrot“, Krista, plină de speranţă, propuse să-i ofere ceva de băut pentru a-i mulţumi de ajutor, dar Rafael refuză tăcut. După vreo zece minute, ajunşi la sfârşitul călătoriei, el trase în faţa peronului dar nu opri motorul. Apoi, proptindu-şi mâinile pe volan, aşteptă nemişcat, cu privirea fixată în faţa lui, ca ea să binevoiască să coboare.

— Mulţumesc, Rafael, murmură Krista.

Acesta nu se mişca. Văzând că nu va obţine niciun răspuns, Krista oftă şi deschise portiera.

— Când o să începi să te comporţi oare ca o fiinţă umană?! Sunt sigură că ai putea… Şi aş dori atât de mult…

Se întrerupse, scutură din cap şi oftă din nou. Era evident că-şi pierdea timpul.

— La revedere, Rafael şi mulţumesc pentru tot. Te rog să mă crezi că-mi pare rău că ţi-am provocat atâtea neplăceri.

Sări jos din maşină şi trânti portiera.

Rafael demară imediat.

CAPITOLUL III

Krista puse telefonul în furcă. Hotărât lucru, ziua începea destul de prost… Preţul pe care i-l spusese garajistul pentru a-i repara maşina era exorbitant. Din păcate, nu avusese de ales decât să accepte. Avea prea mare nevoie de maşină, ca să se poată lipsi de ea…

Cu un oftat, se reaşeză în faţa maşinii de cusut. Din?

Ajun totul mergea de-a-ndoaselea. Mai întâi, fusese accidentul şi atitudinea rece a lui Rafael. Asta, bineînţeles, o ţinuse trează o bună parte din noapte încât dimineaţa, când deschisese ochii cu multă greutate, se simţise aproape mai obosită decât când se culcase. Apoi, la micul dejun, când nu dorea decât puţină linişte pentru a-şi pune în ordine gândurile, a trebuit să suporte o predică severă din partea tatălui său, furios din cauza felului cum se eclipsase la dineul din seara precedentă. Şi acum mai venea şi mecanicul care-i prezenta un deviz de-a dreptul năucitor…

— Doamne, Krista, ai într-adevăr o mină îngrozitoare! strigă Royce Ann mai târziu când veni să ia masa cu ea, aşa cum promisese. Eşti sigură că nu te-ai rănit aseară?

— Da, da, sunt sigură. Dar… cum se face că eşti aşa de la curent?! se miră ea.

Nueva Vida este un orăşel mic şi noutăţile circulă cu rapiditate… Acestea fiind zise, dacă toată lumea ştie că tu ai avut un accident azi-noapte şi că Rafe Contreras te-a adus acasă, nimeni încă nu cunoaşte amănuntele întâmplării. Eşti drăguţă să-mi acorzi prioritate?

Krista îi satisfăcu curiozitatea, nu fără o oarecare stinghereală. Nu era deloc mândră de greşeala de conducere pe care o făcuse.

— Şi apoi? întrebă Royce Ann cu aviditate. Rafael Contreras a fost drăguţ cu tine? în sfârşit, am vrut să spun mai degrabă, amabil, se corectă ea imediat. Pentru că eu nu cred că omul ăsta poate fi drăguţ.

— Ba da, dar în felul lui, obiectă Krista gânditoare. Ştii,

Rafael este altfel decât ceilalţi bărbaţi pe care i-am cunoscut până acum.

— Asta, da, sunt convinsă! Şi, după părerea mea, comparaţia nu-i este deloc favorabilă... O fată ca tine care a cunoscut actori, campioni de base-ball şi tot felul de alte vedete, nu văd ce poate găsi interesant la un bărbat cum este Rafe Contreras! Un modest grănicer, fără nicio avere, care detestă pe toată lumea, comportându-se ca un necioplit şi care, pentru a spune totul, nici măcar...

Se întrerupse brusc, dar Krista ghici fără mare greutate ceea ce voia să spună.

— Ceea ce te deranjează cel mai mult este faptul că Rafael este mexican, nu-i aşa? replică ea, privind atent spre prietena ei.

Royce Ann deveni stacojie.

— Nu... Deşi... Poate, puţin... bâigui ea. Înţelegi, Jim îşi petrece timpul luptând cu aceşti mexicani care încearcă mereu să treacă ilegal frontiera. Câteodată chiar se luptă, cu arme. Poate că asta mi-a influenţat modul de gândire, mărturisi ea, jenată.

— În acest caz, mai degrabă ai găsi o vină guvernului mexican decât mexicanilor înşişi, observă Krista. Ei sunt victimele, nimic altceva... Şi apoi, orice-ai zice, până la proba contrarie, Rafael se bate alături de Jim, nu contra lui. Sunt amândoi, plătiţi să apere teritoriul american şi să ajute la aplicarea legii, la frontieră.

— Sunt de acord cu tine, reacţia mea este stupidă.

— Oricum, n-are importanţă. Pe Rafael nu-l interesează persoana mea şi nu-mi rămâne decât să încerc să-l uit în braţele altcuiva, suspină Krista.

— Ah, în sfârşit o hotărâre înţeleaptă! exclamă Royce Ann, surâzând uşurată.

Aproape imediat surâsul însă încremeni pe buze iar ochii ei albaştri se măriră, uimiţi.

— Poftim? Am înţeles bine? Pe Contreras nu-l interesează persoana ta?... Poate nu te găseşte destul de bună penTru el? se indignă ea. Nu se poate, dar cine se crede el?! Ar fi trebuit să-ţi mulţumească pentru că ai catadicsit să-ţi arunci privirea spre el! Când mă gândesc că ţi-a făcut curte Mike Davis, iar tu te laşi tratată astfel de un grănicer obscur...!

Mânia prietenei sale o făcu pe Krista să surâdă.

Hai, Royce Ann, revino-ţi! Şi vino odată la masă, o să se răcească mâncarea.

Royce Ann se supuse. Juana aşezase masa într-o încăpere mică ce servea ca sufragerie atunci când stăpânul nu era acasă şi care-i plăcea foarte mult Kristei din cauza imenselor ferestre.ee lăsau să se vadă deşertul. Royce Ann se aşează pe scaunul pe care-l arătase prietena ei şi parcurse cu privirea imensa întindere de nisip şi de pietre care se desfășura în faţa ei.

— Urăsc acest deşert, urăsc căldura lui, murmură ea. Cred că aş da orice ca să pot pleca din Nueva Vida.

— Eu nu. Mie-mi place deşertul, răspunse Krista. Îmi place forţa lui, liniştea lui, misterul lui...

Royce Ann îi aruncă o privire şi se întrebă dacă aceste cuvinte se refereau numai la deşert sau, un pic, şi la Rafael Contreras... Pentru că, în ciuda a ceea ce Krista afirmase mai devreme, Royce Ann presimţea că ea nu va renunţa la el şi cu atât mai puţin, nu va încerca să-l uite în braţele altuia...

— De ce mă priveşti aşa? se mira Krista. Ţi se pare chiar atât de necrezut că poate să-mi placă şi deşertul?

— Păi… da, răspunse Royce Ann cu întârziere.

— Atunci tu de ce mai stai aici? Ăsta-i adevărat masochism, nu?

— Ca să pot pleca, ar trebui ca Jim să obţină mutarea.

— N-ai decât să pleci fără el!

— Eşti nebună! strigă Royce Ann, îngrozită. N-aş putea să-l părăsesc niciodată pe Jim. Îl iubesc atât de mult încât l-aş urmă şi la capătul pământului, dacă ar trebui.

— Exact aici voiam să ajung, răspunse Krista cu un surâs, satisfăcută de demonstraţia ei. Te lamentezi tot timpul, dar de fapt nu eşti atât de nemulţumită de soarta ta. Îţi place să te plângi, asta-i tot!

Intrarea Juanei care aducea primele feluri de mâncare o împiedică pe Royce Ann să riposteze, dar privirea ei, pe jumătate amuzată, o informă pe Krista că-şi atinsese tinta.

Trecuseră de acum trei zile de când Krista nu se mai arătase şi Rafael nu ştia dacă să se bucure sau să se întristeze. Dintr-un anumit punct de vedere, această tăcere prelungită îl punea la adăpost de orice tentaţie şi deci de orice necugetare. Dar, în mod paradoxal, suporta greu faptul de-a n-o mai vedea. Suporta, de altfel, şi mai greu ideea că poate ea se consolase cu altul în timp ce el ardea de dorinţă, în colţul lui…

Îşi întinse picioarele în faţă şi oftă. Noaptea era blândă şi miile de stele luminau întunericul. De obicei îi plăcea să stea astfel pe verandă şi să

contemple noaptea, ore întregi. Asta îi aducea un fel de uşurare, de seninătate, pe care n-o găsea nicăieri în altă parte.

Dar în seara asta nimic nu reuşea să-l însenineze. Nici noaptea, nici deşertul, nici liniştea.

Şi asta se întâmpla de o săptămână încoace, mai exact de când Krista Mac Laren apăruse în viaţa lui.

Ca întotdeauna când se gândea la Krista, imaginii acesteia i se substituia progresiv cea a Rebeccăi. O iubise ca un nebun, cu toată dragostea şi pasiunea fără măsură de care era capabil băiatul de douăzeci şi doi de ani care era pe atunci. Şi fără cea mai mică ezitare, după ce i se dăruise, după ce-l făcuse să creadă în imposibil, ea îi frânsese inima, îi distrusese viaţa, a lui şi a familiei lui. Numai din egoism, dintr-un capriciu de copil bogat şi râs fătat.

De atunci trecuseră doisprezece ani. Doisprezece ani în care fiecare încercase să uite. Josefina, sora mai mică a lui Rafael, a cărei fericire fragilă fusese distrusă cu acea ocazie, se căsătorise în final şi acum era mama fericită a trei copii minunaţi. Restul familiei, gonită din cauza lui din ferma cumpărată scump în California, reuşise să-şi reconstruiască o alta în Mexic, în parte şi cu ajutorul banilor pe care Rafael, copleşit de remuşcări, nu încetase să-i trimită.

Rafael, deşi nu mai avusese curajul să apară în sânul familiei lui, credea că reuşise să înmormânteze acest trist episod cât mai adânc în sufletul lui. Şi iată că n-a trebuit mult ca Rebecca să-i revină în minte. Un păr lung blond care prindea razele soarelui, doi ochi albaştri magnifici, şi

suferinţa se trezise sfâşietoare, însoţită de această dată de senzaţia că-și bătuse joc de viaţa lui. La treizeci şi patru de ani, Rafael îşi dădea seama că este îngrozitor de singur, fără prieteni, fără nevastă, fără copii. Blestema ziua când o pierduse pe Rebecca, pentru a se pedepsi sau pentru a se proteja. Acum era prea târziu să mai privească înapoi.

Oh, desigur, putea oricând să se însoare cu Constancia. Dar la ce bun?... Se înţelegeau bine, dar nu se iubeau. O căsătorie între ei doi ar fi fost desigur un eşec. Şi apoi, singura femeie pe care ar dori-o acum ar fi Krista, spre care se simţea atras irezistibil dar pe care o bănuia capabilă să se comporte cu el la fel cum făcuse Rebecca.

Şi de această dată ştia că nu va mai avea forţă să se ridice, după un al doilea eşec. Ar fi fost distrusă întreaga lui viaţă, sfărâmată, terminată. Nu putea să-şi mai asume riscul.

Deci, n-o va avea, oricât l-ar costa să reziste farmecului devastator al Kristei.

Ţinând frâul cu mâna stângă; Krista îşi bătu uşor calul pe gât şi-l lăsă să meargă la pas. Încă nu cunoştea prea bine proprietatea tatălui său, aşa că se lăsă în voia lui Diablo, s-o ducă unde voia el.

Diablo era un armăsar negru, puternic, sălbatic, care nu accepta aproape pe nimeni altcineva să-l călărească în afară de Krista. Şi aceasta hotărâse să iasă la plimbare cu el în această sâmbătă, pentru că nimeni nu-i putea muta gândurile de la Rafael. În disperare de cauză, sperase că poate spaţiul întins al deşertului spre care se îndrepta va reuşi acolo unde orice altceva eșuase.

După ce traversă preria arsă de soare, Diablo

trecu liniştit de o împrejmuire cu gard viu foarte des, a cărei poartă rămăsese deschisă. Ţinându-şi calul de frâu, Krista se aplecă să închidă poarta, când o voce o făcu să tresară.

— Te afli pe o proprietate privată, domnişoară Mac Laren.

Rafael... Krista se îndreptă brusc, parcă înţepată de o viespe. Rafael se apropia de ea ţinându-şi de căpăstru propriul cal. Îmbrăcat doar cu un jeans, cu nişte cizme de cowboy şi o eşarfa roşie care-i strângea fruntea, era mai seducător ca oricând. Krista îşi umezi buzele uscate, tulburată profund de această apariţie.

— Proprietate privată? repetă ea cu un aer stupid.

— Da. Te afli pe proprietatea mea şi nu-mi amintesc să te fi invitat.

Ostilitatea lui abia disimulată avu asupra tinerei femei efectul unei lovituri de bici. Adunându-se imediat, schiţă un surâs ironic şi replică:

— Credeam că legendara ospitalitate a celor din sud permite oricui să fie bine primit oriunde s-ar duce...

— Poate în altă parte, nu la mine. Se făcu linişte, apoi Rafael reluă: Cum ai ştiut unde locuiesc?

— N-am ştiut că dumneata locuieşti aici. L-am lăsat pe Diablo să aleagă drumul şi el este cel care m-a adus aici.

Dar pentru că, după cum se vede, te deranjez, n-o să mai întârzii pe aici. La revedere, domnule Contreras.

Dar înainte ca ea să aibă timp să se mişte, mâna lui Rafael apucase deja frâul lui Diablo. Apoi se întoarse şi, fără un cuvânt, îi conduse pe cei doi cai

la el.

Urcară o colină şi coborâră pe o potecă prăfuită în vale unde se afla casa lui. Rafael duse cei doi cai în ţarc, unde o stinghie căzută arăta clar pe unde scăpase calul. Apoi, luând un ciocan şi un pumn de cuie, se aşeză în genunchi şi începu să repare împrejmuirea. — Nu este prea cald ca să lucrezi acum, în, plin soare? întrebă Krista coborând de pe cal.

— Este. Dar prefer să fac aşa, decât să alerg peste tot să-mi caut calul fugit, răspunse el sec.

De ce-o adusese aici? înnebunise dintr-odată?! Ştia foarte bine cât de periculoasă era ea pentru el…

Îi aruncă o privire pe furiş şi înţelese imediat de ce comisese această nebunie. Era irezistibilă, cu sortul ei atât de scurt încât putea fi considerat chiar indecent şi cu minunatul ei bolero. Şi trecuseră cinci zile de când n-o mai văzuse. Cinci zile în care nu încetase să viseze la ea, la părul ei, la ochii ei, la corpul ei… Cum ar fi putut atunci s-o lase să plece?

Ea se aplecă spre el pentru a-l ajuta să ţină scândura pe care tocmai o bătea în cuie.

— Locuieşti de mult aici? întrebă ea.

— Nu.

— De ce te-ai instalat atât de departe de oraș?

— Pentru că aşa mi-a plăcut.

— Iubeşti desertul?

— Da.

Răspunsurile lui atât de scurte n-o intimidară pe Krista. Cel puţin, vorbea cu ea… Ceea ce nu se întâmplase mereu. Şi apoi, el era cel care-o condusese aici. După ce o primise atât de rău, este

adevărat.

Rafael bătu un ultim cui şi se ridică. Abia atunci îşi dădu seama cât erau de aproape unul de altul… Ceva în sufletul lui se nelinişti, avertizându-l să n-o atingă, să se retragă repede… Dar era deja prea târziu. Parfumul Kristei îl îmbăta, îi anihila orice mijloc de apărare, îi făcea praf voinţa. Fără să vrea, întinse mâna spre ea mângâindu-i umărul gol.

Din această clipă era pierdut. Uitând totul dintr-odată, o cuprinse de talie şi o atrase spre el. Privirile lor se întâlniră şi Krista, înnodându-şi braţele în jurul gâtului lui, îi oferi buzele, uşor întredeschise. Rafael se aplecă spre ea şi, strângând-o şi mai tare lângă trupul său pe jumătate gol, o sărută cu înflăcărare.

Krista îi răspunse cu aceeaşi pasiune, înfigându-şi degetele în umerii lui, în timp ce un fior o străbătu din cap până în picioare. Nu-şi amintea să fi simţit aşa ceva în braţele altui bărbat. Şi nici să fi fost aşa de tulburată de un simplu sărut. Parcă Rafael ar fi fost primul bărbat care o săruta.

Cu părere de rău, Rafael abandonă buzele proaspete şi moi ale tinerei femei pentru a-şi regăsi suflul. Ţinând-o însă strâns lângă el, îşi strecură o mână pe sub boleroul ei şi-i mângâie spatele. Observă astfel că ea nu purta sutien şi această descoperire îl făcu aproape să-şi piardă capul. Cu sete, îi scoase boleroul aruncându-l pe gardul de lemn, apoi cu privirea plină de dorinţă arzătoare, îi cuprinse sânii în palmele lui puternice, smulgându-i un geamăt de plăcere.

— Oh, Rafael… murmură ea, cu respiraţia tăiată.

Sunetul vocii ei îl readuse brutal la realitate.

Pentru o clipă îi contemplă faţa, uimit în sinea lui de rapiditatea cu care ea îl sedusese, apoi îi dădu drumul îndepărtându-se de ea crispat. Cu un gest brusc luă boleroul şi îl întinse. Fără un cuvânt, Krista îl luă şi şi-l puse. Nu înţelegea ce se întâmplă. După felul cum o sărutase şi apoi o mângâiase, crezuse că-i câştigase un pic încrederea sau, cel puţin, că este interesat de ea. Dar acum parcă totul se evaporase. Degeaba îi scruta privirea indescifrabilă, nu mai găsi decât asprimea rece cu care el o obişnuise.

— Întoarce-te acasă, senorita, îi ordonă el cu o voce fermă. Nu am ce să-ţi ofer.

— Ba da. Pe tine… găsi ea curajul să şoptească.

— Am putea, într-adevăr, să facem dragoste dar nu cred că merită. Întoarce-te acasă şi mulţumeşte-te de acum să-i seduci pe bărbaţii din lumea ta, de rasa ta…

Siguranţa Kristei se clătină la această insultă, abia ascunsă, dar cu preţul unui mare efort reuşi să se regăsească.

— Ţi-e teamă că nu vei fi la înălţime…? întrebă ea, ironic.

Rafael nu răspunse.

Cu un surâs de triumf Krista se apropie de Diablo şi sări în sa.

— O să ne mai vedem, Rafael, zise ea în timp ce ieşea din ţarc.

Rafael închise portiţa în urma ei şi dădu din cap, negativ.

— Nu.

— Oh, ba da. Pe curând, deci…

Aplecându-se pe gâtul calului, îi şopti la ureche un ordin şi acesta ţâşni în faţă. Aproape fără să

vrea, Rafael o urmări cu privirea în timp ce ea se depărta în direcţia colinelor. În sfârşit, plecase... Dar va reveni, el ştia asta. Şi dacă de data asta găsise puterea să-i reziste, ştia de asemenea că nu va fi mereu aşa. Mai devreme sau mai târziu va ceda dorinţei ce-l mistuia şi vor face dragoste, în acea zi, el va fi condamnat. Era perfect conştient de acest lucru dar nu avea ce face.

Tot weekend-ul, Krista se gândi la modul cum ar face să-l domesticească pe Rafael. Era sigură că era posibil, dar ştia că nu putea conta pe ajutorul lui. Ea trebuia să creeze condiţiile favorabile. Dacă-i lăsa lui iniţiativa, era aproape sigură că, într-adevăr, nu-l va mai revedea vreodată.

Crezând că rezerva lui se datora poate unui exces de timiditate, ea trase concluzia că, fără îndoială, îi va fi mult mai uşor să-l seducă nefiind singuri, doar ei doi. Deci va trebui să organizeze o petrecere la care să-l invite. Dacă va accepta să vină, buna dispoziţie a unora sau altora îl va ajuta să se relaxeze şi să-şi depăşească timiditatea.

Pusă în temă, Royce Ann acceptă imediat s-o ajute pe organizatoarea petrecerii şi hotărâră ca aceasta să aibă loc vinerea viitoare. Apoi făcură lista invitaţilor şi Krista o informă pe prietena ei că intenţiona să ducă personal invitaţiile la postul de frontieră pentru Jim, Rafael şi colegii lor.

— Când vrei să te duci? întrebă Royce Arm.

— Marţi după-amiază, de exemplu.

— Perfect. Vin cu tine, promise tânăra femeie.

Astfel că în ziua respectivă, întorcându-se să mănânce după ce-şi făcuse rondul, Rafael avu neplăcuta surpriză s-o găsească pe Krista aşezată neglijent pe colţul biroului său, cu Royce Ann

alături de ea.

— La ce oră? tocmai întreba Nick, cu agenda deschisă în faţa lui.

— Pe la şapte seara, răspunse Krista, aruncându-i o privire scurtă lui Rafael.

Acesta se oprise lângă uşă şi, cu un aer foarte preocupat, consulta tabloul de informaţii de pe perete. Nu voia s-o privească pe Krista. Îl tulbura prea tare.

Dar Krista nu vedea astfel lucrurile,. Arborând cel mai fermecător surâs, îl interpelă de la celălalt capăt al încăperii:

— Şi dumneata, senor Contreras? îmi vei face onoarea să vii la petrecerea pe care eu şi Royce Ann o dăm vinerea viitoare? îl întrebă ea cu voce suavă.

Rafael simţi cum toţi îşi îndreptară privirile spre el. Nu putea să n-o bage în seamă pe Krista, doar dacă voia într-adevăr să pară foarte necioplit. Încet, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre biroul său.

— Nu particip niciodată la acest gen de petreceri, declară el sec.

— Într-adevăr? Şi nu te plictiseşti niciodată? Viaţa dumitale pare destul de tristă, de solitară!

— Îmi place aşa cum este, replică Rafael cu răceală.

— Cu atât mai bine. Acestea fiind spuse, mi-ar place totuşi mult să te pot număra printre invitaţii mei, senor. Până vineri mai este timp să te răzgândeşti, nu-i aşa? Poate merită, cine ştie…?

Făcea, evident, aluzie la cuvintele pe care el însuşi le pronunţase sâmbăta trecută şi Rafael trebuie să-şi controleze din toate puterile reacţiile

pentru a nu roşi.

La revedere tuturor, lansă Krista îndreptându-se spre uşă urmată de Royce Ann. Şi pe vineri!

Abia ieşiseră ele, că Martin Thompson se ridică şi deschise uşa biroului său.

Urmează-mă, Contreras. Trebuie să-ţi vorbesc.

Rafael se supuse.

Vreau să mergi la această petrecere, zise Thompson imediat ce uşa fu închisă.

— De ce?

Pentru că nu trebuie să neglijezi niciunul din aspectele vieţii lui Mac Laren. Se pare că fiica lui se interesează de tine... Profită, folosește-o.

Faţa lui Rafael rămase ca de piatră dar, în sinea lui, se crispă. Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase conversaţia şi cu atât mai puţin rolul pe care şeful său îi cerca să-l joace.

— Nimic nu dovedeşte că ea ar fi la curent cu activităţile tatălui său, obiectă el. Ar fi mai bine poate s-o lăsăm în afara acestor lucruri.

Este totuşi fiica lui, trebuie să ştie câte ceva... insistă Thompson. Ceva ce doar un bărbat, în anumite circumstanţe, o poate face să mărturisească. Înţelegi ce vreau să spun...?

Nu, minţi Rafael, stăpânindu-şi cu greu indignarea.

Hai, Contreras, nu face pe nevinovatul cu mine! M-ai înţeles perfect. Micuţa Mac Laren are, în mod vizibil, chef să se distreze un pic cu tine. Probabil că n-a mai avut nicio aventură cu un mexican şi asta o face curioasă. Profită deci şi culege cât mai multe informaţii despre tatăl ci, înainte ca ea să se plictisească de tine. În fond, este vorba doar de un schimb. Amândoi o să fiţi mulţumiţi...

Rafael îi aruncă o privire plină de ură şi dispreţ.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu voi accepta niciodată să fac dragoste cu o femeie la comandă, fie că este vorba de dumneavoastră, de Serviciul de Informaţii sau de preşedintele Statelor Unite! şuieră el printre dinţii strânşi. Totuşi, pentru că doriţi asta, mă voi duce la această petrecere. Mai aveţi nevoie de mine?

Martin Thompson avu un surâs neplăcut.

— Nu. Nu imediat, cel puţin…

Cei doi bărbaţi se înfruntară o clipă, apoi Rafael se întoarse şi ieși.

După ce-şi redactă raportul de dimineaţă, părăsi postul de gardă şi plecă în oraş pentru a-i telefona lui Richard Houseman, la New York. Desigur, nu era practic să-l sune de la o cabină telefonică, dar Rafael nu avea de ales. În afară de Thompson, nimeni nu mai ştia de ancheta pe care el o făcea asupra lui Art Mac Laren şi era esenţial ca să rămână secret. De asta depindea tot succesul operaţiunii.

— Houseman? Contreras la telefon, anunţă Rafael imediat ce obţinu legătura.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic special. Aş vrea să-mi comunici ce poţi să găseşti despre Krista Mac Laren.

— De ce? Crezi că poate fi implicată?

— Nu, dar vreau să mă informez.

— Bine, de acord. Îţi trimit datele cât pot de repede. Altceva?

— Mac Laren a avut musafiri acum câteva zile. Pe Baker şi Smith.

— Da, îi cunosc… Lucrează la Miami. Asta înseamnă că Mac Laren are intenţia să-şi extindă

activităţile şi pe coasta de Est. Dacă mai vin pe acolo, anunţă-mă.

Rafael aprobă, apoi închise încet telefonul. În sinea lui nu era sigur că ceruse informaţiile despre Krista doar din conştiinţă profesională. Şi nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu ascultase mai mult de interese strict personale...

Krista Mac Laren începea deci să ocupe un asemenea loc în viaţa lui...? Era el, oare, deja prizonierul farmecelor ei?

Din prudenţă, preferă să lase întrebările fără răspuns. Cunoştea prea bine aceste răspunsuri şi, din nefericire, nu prea-i plăceau.

Nu, nu-i plăceau chiar deloc.

CAPITOLUL IV

Înăbuşindu-şi un oftat, Rafael îşi trase pe el un jeans curat, o cămaşă în carouri roşii şi verzi şi-şi încheie centura. Nu ştia cum vor veni îmbrăcaţi ceilalţi invitaţi ai Kristei dar, în ceea ce-l privea, nu avea intenţia să-şi schimbe stilul pentru ea.

Întârziase cât putuse de mult momentul când trebuia să se îmbrace şi să plece, în speranţa că, în ultima clipă, va interveni ceva neprevăzut care să-l împiedice să se ducă la familia Mac Laren. Dar acum era opt şi nu mai putea da înapoi.

Reşedinţa splendidă a familiei Mac Laren era iluminată în întregime, iar din spatele casei se auzeau râsete şi muzică. Rafael îşi parcă maşina de-a lungul aleii, apoi se îndreptă direct spre grădină. Un bufet imens era aranjat sub arbori şi cam peste tot erau mese şi scaune. Terasa fusese eliberată în întregime pentru a servi ca pistă de

dans. Era deja foarte multă lume iar atmosfera era încinsă. Doar Rafael nu avea deloc chef să se distreze.

Luând din mers o cutie cu bere rece, găsi un loc mai întunecos unde se instală să observe anturajul. Prima persoană pe care o căută, instinctiv, cu privirea a fost, bineînţeles, Krista. Aceasta era de altfel uşor de reperat datorită minunatei ei coame blonde. Râdea, trecea de la unul la altul pentru a se asigura că toţi se simt bine. Îşi asumase cu mult farmec rolul de gazdă.

Privind-o, atât de frumoasă, atât de surâzătoare printre invitaţii ei, Rafael încercă o dorinţă mai violentă ca niciodată, amestecată cu furia de a şti că ea nu va fi niciodată a lui.

Krista probabil că simţise privirea lui care o urmărea, pentru că deodată se întoarse şi scotoci cu ochii prin întuneric. Rafael... Această umbră, acolo, lângă perete, nemişcată şi tăcută, nu putea fi decât el. Traversă în viteză terasa şi se îndreptă spre el, evitând cât putea să fie oprită de prietenii care o interceptau.

— Bună seara, Rafael... Mă bucur că, în final, te-ai hotărât să vii.

Rafael o fixă cu privirea dar nu zise nimic. Deloc descurajată, Krista continuă:

— Ţi-e foame?

— Nu.

— Atunci, poate vrei să dansezi.

— Nu.

— Să vorbim, poate.

— Da. Priveşte-ţi invitaţii. Nu constaţi nimic deosebit?

Krista îşi plimbă privirea asupra mulţimii şi dădu

negativ din cap.

— Nu. Sunt toţi locuitori în Nueva Vida.

— Câţi sunt?

— Cam o sută.

— Deci nouăzeci şi nouă albi şi un mexican, eu. Populaţia din Nueva Vida este, totuşi, formată din peste cincizeci la sută mexicani. Dar, ca de obicei, aceştia sunt destinaţi muncilor de jos... Se ocupă de copii, fac munci gospodăreşti, se supun ordinelor voastre, dar ei n-au dreptul să participe la astfel de petreceri. Cu excepţia mea. Fără îndoială, pentru exotism. Găseşti că este normal?

Krista simţi cum i se înfierbântă obrajii, dar în loc să se apere, ea alese contraatacul.

— Nu prea îţi plac albii, nu-i aşa?

— Nu-mi plac oamenii, în general.

— Şi eu, în particular... Nu este drept, Rafael, Nici măcar nu mă cunoşti.

— Şi nici nu vreau să te cunosc.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu?! exclamă Krista. Câteva clipe el se gândi la motivele pe care le avea pentru a nu aprofunda relaţiile dintre ei. Pe de o parte, se temea de ea şi de puterea pe care ar fi exercitat-o asupra lui dacă el ar fi cedat dorinţei ce-l mâna spre ea. Pe de altă parte, el făcea o anchetă asupra tatălui ei, al cărei rezultat l-ar fi putut trimite pe acesta în închisoare pentru tot restul vieţii. În asemenea condiţii, mai putea să se gândească la ea? Nu, desigur. Şi nici nu-i putea dezvălui toate acestea.

— Mai degrabă eu ar trebui să te întreb de ce ţii neapărat să ne frecventăm, replică el, ocolind întrebarea.

— Pentru că eu sunt sigură că noi suntem făcuţi

să ne înţelegem, afirmă Krista, surâzând larg.

— Iar eu sunt convins de contrariu, ripostă el sec. Krista o observă pe Royce Ann care venea spre ei. Cu un impuls subit, îl luă de mână pe Rafael şi-l trase spre o uşă lăturalnică care dădea spre salon.

— Vino cu mine, îi ordonă ea. O să fim mai liniștiți înăuntru ca să putem vorbi.

Traversară salonul, ieşiră pe un coridor, apoi trecură prin faţa mai multor uşi până când Krista se opri şi deschise una dintre ele.

— Intră, şopti ea aprinzând lumina.

Închise uşa în urma lor, apoi se duse şi se aşeză pe canapea, invitându-l şi pe Rafael să se aşeze lângă ea. Acesta ezită câteva clipe. Nu ştia încă de ce-o urmase până aici. În schimb era sigur că, acum că erau singuri în această cameră, nu va mai putea să se abţină mult timp s-o strângă în braţe, s-o dezbrace, s-o sărute.

Cu un mers cam ţeapăn, se apropie de canapea şi se aşeză, la rândul lui.

— Nu eşti obişnuită să ţi se refuze avansurile, nu-i aşa? remarcă el pe un ton sarcastic.

Neluând în seamă ironia cam răutăcioasă a cuvintelor lui, Krista îi adresă un surâs aproape angelic.

— Drept să-ţi spun, nu prea-mi stă în obicei să fac avansuri în principiu, mai degrabă bărbaţii sunt cei care iau iniţiativa.

Crezuse că spunând acestea, îl va ajuta să prindă curaj, aşa că fii de-a dreptul surprinsă de reacţia lui. Fără să spună un cuvânt, Rafael întinse mâna spre ea, făcu să alunece, una câte una, bretelele rochiei, apoi lăsă totul să cadă.

Krista fremătă, dar nu schiţă nicio mişcare, de

teamă de a vedea rupându-se brusc vraja, ca sâmbăta trecută. Rafael îi privi lung sânii dezgoliţi apoi, cu un deget, îi atinse. Krista se cambră instinctiv, cu ochii închişi, cu capul uşor dat pe spate. Era atât de bine...

Îi simţi răsuflarea pe faţă, apoi buzele lui atinseră uşor buzele ei. Cu nerăbdare, ea îşi aruncă braţele în junii gâtului lui şi se abandonă sărutărilor. Cu o mână, Rafael continua s-o mângâie, minunându-se de fineţea pielii ei, catifelată şi proaspătă. Fără să înceteze s-o sărute, el continuă explorarea trupului ei, aventurându-se de-a lungul gambei, ridicându-i încet rochia până la coapse,

Oricum, niciodată el nu se gândise că Constancia ar putea fi un obstacol serios între ei, ţinând seama de natura relaţiei lor. Krista îi confirmase acest lucru.

Acum, ea era fericită, uşurată, convinsă că nimic nu se mai poate opune dragostei lor. Dar el, Rafael, ştia că răul era încă înaintea lor... Ştia, dar nu putea decât să aştepte neputincios ca drama să izbucnească, distrugând în acelaşi timp viaţa Kristei şi viaţa lui.

Următoarele zece zile după această petrecere au fost pentru Krista printre cele mai minunate pe cate le trăise în viaţa ei vreodată. Rafael îşi împărţea toate Nopţile cu ea, iar în timpul zilei, când el era dus pe frontieră, ea se întorcea acasă la tatăl său, pentru a-şi desena şi coase modelele pe care apoi le trimitea la New York. Totul era perfect. Chiar şi Art Mac Laren, care nu vedea deloc cu ochi buni legătura fiicei sale cu unul din acei mexicani pe care-i detesta, renunţase să se mai certe cu ea în legătură cu acest subiect, încât

Krista avea senzaţia nemaiîntâlnită de a înota pur şi simplu în fericire.

Lucrurile durară până în a treia săptămână din iulie. În acea zi, o miercuri, Krista îşi făcea de lucru în micul atelier de croitorie, pregătind o rochie pentru Juana a cărei aniversare se apropia. Era bine dispusă pentru că toate îi ieşiseră bine. În plus, Rafael o anunţase că probabil se va întoarce mai devreme decât de obicei şi ea se bucura la ideea apropiatei revederi. Era chiar pe punctul de a pleca; auzi deodată telefonul sunând. Era Royce Ann.

— Am un mesaj de la Rafael pentru tine, zise aceasta fără altă introducere.

— A fost reţinut la vreo treabă şi se întoarce mai târziu, nu-i aşa?

— Nu. Mi-a cerut să-ţi spun să rămâi la tine acasă astă-seară. De fapt, să rămâi acasă până-ți va spune el Krista…

Vocea lui Royce Ann se sugrumă.

— Royce Ann! Ce se întâmplă? se nelinişti Krista.

— Jim şi cu el patrulau pe frontieră mai devreme, când… când cineva a tras în Jim. Rafael a ripostat şi în felul acesta i-a salvat viaţa, dar a… l-a omorât pe cel ce a tras. Oh, Krista, a omorât un băiat de şaisprezece ani!…

Krista stinse lustra şi lampadarul, nelăsând aprinsă decât mica veioză de lângă patul său. Apoi deschise larg uşa de la balcon şi ieşi pe terasă.

Noaptea era caldă şi umedă şi chiar rochia ei uşoară din bumbac i se lipise de piele din cauza transpiraţiei. Era o noapte detestabilă. Poate cea mai detestabilă din viaţa ei. Îi era cald, se simţea rău, se simţea singură.

Undeva, în această noapte caldă, rătăcea Rafael, Rafael „al ei“, şi el singur, având pe conştiinţă moartea unui băiat de şaisprezece ani.

De ce n-a venit la ea? De ce nu s-a refugiat lângă ea, tocmai în această noapte când avea nevoie de ajutor, de înţelegere, de dragoste? Era gata să-i ofere toate acestea… De ce nu venise?

Intră în cameră şi se aruncă de-a latul patului, cu ochii aţintiţi în plafon. Niciodată n-ar fi crezut că poate să ofere atâtea…

Krista oftă. Trecuseră cinci zile şi nu avea nicio veste de la el. De fiecare dată când suna telefonul tresărea, sperând nebuneşte că va fi el. Dar niciodată n-a sunat pentru ea. Ba da, doar o dată când tatăl său a sunat-o să vină acasă. Bineînţeles, Krista a refuzat şi de furie Art Mac Laren i-a închis definitiv uşa.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unei maşini care parca.

— Jim vine să ia masa cu noi astăzi? se miră ea, încruntând sprâncenele.

— După câte ştiu, nu. Oh, Doamne, să nu fi păţit iarăşi ceva! continuă Royce Ann devenind subit palidă.

Amândouă se repeziră la fereastră exact pentru a-l vedea pe Rafael sărind din camioneta lui.

— Cred că ai musafiri, Krista… şopti Royce Ann cu un surâs maliţios. Voi profita şi voi merge să pregătesc masa.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Krista ieşi pe peron. Se priviră timp îndelungat, în tăcere, nemişcaţi. Apoi Rafael străbătu încet distanţa care-i separa şi o învălui cu braţele sale.

— Iartă-mă, *carina*… Ştiu că te-am făcut să suferi

dar, te rog, iartă-mă. Aveam nevoie să fiu singur. Oh, Krista, dacă ai şti cât mi-ai lipsit…

— Rafael… Dragostea mea…

Se sărutară cu patimă, apoi Rafael se eliberă din îmbrăţişare şi, în ciuda protestelor ei, o ţinu la distanţă.

— Dacă continui să te sărut astfel, voi fi incapabil să te mai părăsesc. Or, eu trebuie să mai lucrez astăzi.

Krista îl privi cu pasiune. Chiar dacă avea un aer obosit, pentru ea era la fel de seducător.

— Se pare că n-ai dormit prea mult după plecarea mea, îi reproşă ea cu blândeţe.

— Fără tine? Cum aş putea să dorm?

— Doar de tine depinde să mă mai întorc.

— Astă-seară, dragostea mea. Aş vrea să te întorci astă-seară în casa noastră.

Dragul meu Rafael, eu… începu ea să vorbească, punându-i mâinile pe umeri pentru a şi-l apropia mai bine

Nu-şi termină fraza. Mai întâi îi pipăi umerii, apoi pieptul. În sfârşit, îşi lăsă mâinile să cadă, înspăimântată.

— Porţi o vestă antiglonț, nu-i aşa?

El aprobă, tăcut..

— Crezi că… într-adevăr eşti în pericol?

— Nu cred nimic, Krista. Îmi iau doar măsurile de prevedere.

— Oh, Rafael! şopti ea agăţându-se de gâtul lui. Te implor, dragostea mea, fii prudent. Mi-e atât de teamă pentru tine…

— ~ Te iubesc prea mult, querida şi pentru asta nu vreau să risc nimic. Vreau să pot să mă bucur de tine încă mult timp, murmură el strângând-o la

pieptul lui. Voi ajunge acasă spre ora patru şi jumătate, continuă el după o scurtă pauză. Mai ai cheia?

— Da.

— Şi… vei veni?

— Da. Te ador, Rafael, nu uita asta.

— Cum aş putea să uit? răspunse el surâzând.

Se sărutară o ultimă oară, apoi Rafael se urcă în camionetă şi plecă.

Krista se întoarse în casă dansând. Trecuse printr-o încercare grea, dar acum totul se terminase şi, în sfârşit vor putea fi fericiţi.

Ei? întrebă Royce Ann ieşind ca o bombă din bucătărie.

— Nu mare lucru. Este foarte tăcut şi are oroare să te amesteci în treburile lui. Altfel, este un foarte bun colaborator.

— Trebuie să aibă şi prieteni, nu?

— Eu nu am cunoştinţă.

— Dar familia?

— Nici despre asta nu ştiu nimic.

— Nu-mi eşti de prea mare ajutor, Jim…

— Îmi pare rău. Aş vrea într-adevăr să te ajut, dar nu văd cum.

Poate ai putea să-mi aranjezi o întâlnire…

— Cu Rafe? Mi se pare destul de…

— Nu, nu cu Rafael. Royce Ann mi-a vorbit de un oarecare Darren Carter. Mi se pare că lucrezi cu el, nu?

Da. Este foarte drăguţ şi… bărbat bine.

— Ei bine, voi fi încântată să petrec o serată cu el, dacă îl interesează.

— Foarte bine, Krista. Îi şoptesc eu două vorbe acum, îi promise Jim.

— Mulţumesc, Jim.

Lunea următoare, la postul de gardă toată lumea vorbea despre seara pe care Darren Carter o petrecuse, cu două zile în urmă, cu Krista Mac Laren. Nick şi Mike îl invidiau deschis pe camaradul lor şi, aproape toată dimineaţa, îl bombardară cu întrebări. Martin Thompson îi măsura cu privirea neîncetat pe Rafael, cu un aer dispreţuitor, gândindu-se fără îndoială la minunata ocazie pe care subordonatul său o lăsase să-i scape refuzând să-i urmeze sfaturile. Cât îl priveşte pe Rafael, tăcea chitic. După felul cum îl privea furios pe Jim Stone, ghicise că ea montase în întregime această poveste, pentru a-l face gelos, iar el nu voia să-i dea satisfacţie să afle, prin intermediul lui Jim, că reuşise. În sinea lui însă se sufoca de gelozie.

Spre ora unsprezece, Jim se ridică şi-şi luă haina.

— Este ora să ne facem rondul. Vii, Rafe?

Rafael închise dosarul din faţa lui şi se ridică şi el. Când întinse mâna să-şi ia pălăria, Jim remarcă urmele adânci ale zgârieturilor de pe dosul palmei.

— Ei bine... Te-ai bătut cu vreun tigru? întrebă el, glumind.

— Mai degrabă cu o pisică. O pisică sălbatică...

Jim îl privi pe Rafael gânditor, apoi murmură:

— O pisică cu ochii albaştri, poate?...

Rafael se prefăcu că nu aude şi ieşi după Jim.

Abia o. Oră mai târziu conversaţia lor reveni la Krista. Inspectaseră îndelung frontiera înainte de a opri camionul pe o colină de unde puteau supraveghea tot ce se întâmpla pe o rază de câţiva kilometri.

Unul lângă altul, nemişcaţi, tăcuţi, nu pierdeau din ochi porţiunea de frontieră pe care trebuiau s-o

supravegheze. După câteva minute, Jim se aplecă spre lada frigorifică aşezată între ei şi scoase o sticlă de Coca-Cola.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă pe Rafael.

— Nu, mulţumesc.

— Ştii, eu o cunosc pe Krista de foarte mult timp. Este o fată drăguţă. Spontană, amabilă, totdeauna bine dispusă…

Rafael întoarse capul spre el. Jim nu-i vedea ochii, ascunşi ca de obicei în spatele ochelarilor săi cu lentile oglindă, dar percepu totuşi răceala privirii lui.

— De ce-mi spui toate astea?

— Ei, hai, ştii bine de ce.

— Nu mă interesează persoana ei.

— I-ai spus asta?

— N-ai decât s-o întrebi!

Jim tăcu un timp, apoi reluă:

— Este frumoasă, nu-i aşa? Mai mult, când mergeam împreună la şcoală, visam să mă însor cu ea. Era de pe atunci minunată.

Minunată? Oh, da… se gândi Rafael cu tristeţe. Numai că, iată, ea semăna prea mult cu Rebecca pentru ca să poată avea încredere în ea. Nu avea dreptul s-o iubească, nici chiar s-o dorească fizic. Era prea periculos pentru el.

Cât timp oare, va mai reuşi raţiunea să-i controleze impulsurile? Cât timp va mai rezista atracţiei incredibil de puternice pe care ea o exercita asupra lui? Cât timp va mai putea fugi de inevitabil?

Krista Mac Laren. Rafael privi îndelung numele imprimat pe dosarul pe care Richard Thompson îl alcătuise pentru el şi ps care-l găsise în cutia

poştală, în această vineri seara. Apoi se aşează pe un fotoliu şi puse neglijent picioarele pe măsuţa joasă din faţa lui. Deschise dosarul care era plin de articole tăiate din ziare. Chiar dacă Krista îşi începuse cari ara de stilist, ea ducea la New York o viaţă de lux şi de petreceri. Nu frecventa decât oameni celebri, iar printre legăturile sale se numărau mai mulţi actori, un campion de base-ball, un conte italian instalat la New York într-un adevărat palat. Ea însăşi trăia într-un apartament somptuos şi poseda două maşini sport de marcă germană.

Rafael examină îndelung toate fotografiile pe care Houseman le anexase în dosar. Apărea când la braţul unui actor, când cu un stilist la modă sau cu o vedetă a cântecului. Oricum, Krista îi eclipsa pe toţi cei care o înconjurau, prin frumuseţea ei radioasă şi prin surâsul strălucitor. În rochie de seară, în jeans sau în costum de baie, ea era totdeauna cea mai frumoasă, cea pentru care se pare că se făcuse fotografia…

Rafael închise brusc dosarul. Avea nevoie să iasă la aer, să se gândească la altceva decât la aceste fotografii care-l făceau să înnebunească de gelozie şi de dorinţă în acelaşi timp.

Se ridică şi puse dosarul în sertarul biroului său, închizându-l cu cheia. Apoi îşi luă centura de care atârna revolverul şi ieşi. La aproape un kilometru de casa lui, se găsea un lac în care-i plăcea să se scalde când îi era prea cald sau când nu-i era somn. Acolo, poate va reuşi să se destindă şi să şteargă din memorie imaginea celei pe care o dorea cel mai mult pe lume şi care-i era interzisă…

Krista puse paharul cu Coca-Cola pe măsuţa

joasă şi făcu un efort să pară interesată de ceea ce-i povestea Darren. Cu toată bunăvoinţa, nu reuşea să rămână atentă mai mult decât treizeci de secunde. Nu se putea gândi decât la Rafael, Rafael pe care-l întâlnise acum trei săptămâni pentru prima dată şi care, în ciuda eforturilor ei, rămăsese pentru ea un străin.

Când Darren Carter o invitase la cafeneaua „Blue Parrot“ să bea împreună un pahar, ea acceptase în speranţa că poate-l va revedea pe Rafael. Dar acesta nu venise. Şi acum, chiar dacă ar fi fost aici, asta n-ar fi schimbat nimic din datele problemei. Rafael nu voia să aibă nimic de-a face cu ea şi-i spusese clar acest lucru, aşa că va trebui să se obișnuiască, mai devreme sau mai târziu, cu ideea…

Spre ora nouă seara, nemaiputând suporta, Krista pretextă o teribilă migrenă şi-i ceru lui Darren s-o conducă acasă. Acesta nu se lăsă prea mult rugat. Krista era frumoasă, simpatică, plăcută, dar era evident că o preocupă ceva, ceea ce făcea ca raporturile lor să fie puţin mai dificile. O conduse deci direct acasă, fără ca măcar să încerce s-o sărute, spre marea uşurare a tinerei fete. Apoi îşi luă politicos la revedere şi plecă, lăsând-o în sfârşit singură.

Ajunsă în camera ei, Krista aprinse televizorul în speranţa că va reuşi să se amuze puţin, dar programul era atât de puţin interesant, încât îl opri după cinci minute, încercă apoi să citească, să deseneze vreo două modele de rochie dar în zadar. Era mult prea nervoasă pentru a-şi concentra atenţia pe ceva. Poate că o plimbare călare, singură în noapte…

Krista sări în picioare. Mai întâi se va schimba, îşi va pune rochia de muselină roz pe care şi-o confecţionase cu trei săptămâni în urmă. Pe dedesubt îşi va pune costumul de baie, dacă cumva îi va veni chef să se scalde. Apoi se va duce spre iazul de la Moreno Valley, nu departe de locuinţa lui Rafael. Nu va încerca să-l vadă, nici măcar: nu se va apropia de locuinţa lui. Dar va încerca să găsească acolo puţin din acea pace interioară care-i lipsea atât de mult astă-seară. O pace pe care numai o plimbare călare prin natura adormită şi priveliştea lacului sub razele lunii i-o puteau aduce...

Se îmbrăcă repede precum hotărâse, apoi, cu picioarele goale, ieşi din cameră, coborî scările pe furiş şi plecă.

Diablo o întâmpină cu un uşor nechezat de mulţumire, imediat ce-o recunoscu. Ea-l dezlegă, îl conduse afară din grajd, şi sări uşor în spatele lui. Noaptea era minunată, constată ea ridicând ochii spre cerul smălţuit cu stele. O noapte ideală pentru a se plimba călare, departe de zgomotul oraşului, în imensa singurătate a deşertului.

O noapte ideală pentru îndrăgostiţi...

CAPITOLUL 5

Rafael ieşi din apă, se scutură şi se aşeză pe mal cu spatele sprijinit de o stâncă. Apoi închise ochii şi savură liniştea.

Liniştea? Instinctiv, ciuli urechea. Nu mai era niciun dubiu, se auzea un cal apropiindu-se la pas. Ridicându-se brusc, Rafael îşi luă revolverul şi-şi ţinu răsuflarea. Apoi aşteptă, nu mult timp.

Calul ieşi după un tufiş spinos; negru, majestuos, mai impresionant în lumina lunii decât fusese în soare. Diablo… Rafael nu-l văzuse decât o dată, dar l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Şi ştia că numai o singură femeie putea să-l călărească. Krista.

Ea călărea fără şa, făcând corp comun cu animalul. Purta o rochie aproape albă, roz-pal poate şi era desculţă. Părul lung, desfăcut, îi cădea pe umeri iar braţele goale, bronzate, ieşeau în evidenţă datorită culorii deschise a rochiei.

Aproape fără să vrea, Rafael îi pronunţă numele. Era ca hipnotizat de această apariţie neaşteptată şi atât de incredibilă încât începu să se îndoiască de realitatea ei.

Calul se imobiliză, cu urechile atente. După reacţia lui, Krista înţelese că cineva se afla în apropierea lor, în umbră. Şi în profunzimea sufletului ei ştiu imediat că acesta nu putea fi decât Rafael. Fără ezitare, se lăsă să alunece jos. Apoi, încet, înainta spre locul unde bănuia această prezenţă.

— Rafael? şopti ea întinzând mâna spre el. Vino… Vino, te rog…

Rafael îşi puse la loc revolverul şi se ridică. Ar fi dorit să găsească, o dată în plus, curajul de a-i rezista acestei tinere femei şi propriei lui dorinţe, dar parcă corpul lui încetase să i se mai supună. Krista câştigase. O va iubi, era inevitabil acum. Şi se vor iubi chiar astă-seară…

Când Krista îl văzu pe Rafael apărând în faţa ei gol, nicio surpriză nu i se citi în privire. Poate doar un fel de admiraţie, de tandreţe şi de pasiune amestecate. Nemişcată, tăcută, îl lăsă să se apropie şi ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul.

— Eşti atât de frumoasă, Krista, atât de frumoasă... De ce ai venit? N-ar fi trebuit să vii...

— Vrei să plec?

— Da, răspunse el punându-i mâinile pe umeri şi trăgând-o spre el. Întoarce-te acasă înainte de a fi prea târziu, Krista...

— Pentru mine este deja prea târziu. Te doresc din tot sufletul meu, Rafael. Te rog, nu mă goni... n-aş putea suporta...

— Este o nebunie, murmură Rafael, mângâindu-i sânii.

— Ce importanţă are?! Rafael, acordă-mi măcar o şansă, măcar această noapte...

Rafael o strânse la piept cu ardoare.

Era gol, beat de dorinţă, în braţele unei femei care murea de dorinţa de a face dragoste cu el şi care-l ruga să-i acorde o noapte. Cum să reziste? Cum să nu se înfrupte din ceea ce i se oferea?

Rafael o cuprinse strâns în braţe. Buzele lor se atinseră doar şi amândoi începură să tremure din cap până-n picioare. Apoi el o sărută, mai întâi cu blândeţe iar mai apoi cu mai multă pasiune, simţind cum începe să-și piardă controlul.

Când, peste câteva clipe, Rafael se depărtă puţin de ea, Krista simţi că n-o mai ţineau picioarele de emoţia încercată, încet, el începu s-o dezbrace, devorându-i cu privirea corpul perfect. Apoi îngenunche în faţa ei şi întinse cu grijă hainele lui pe jos, în loc de pat. În fine se întoarse spre ea şi-i întinse mâna invitând-o să vină alături de el.

Nu mai exista niciun obstacol în faţa dorinţei lor, nimic nu le mai despărţea corpurile înflăcărate. Cu toată spontaneitatea feminităţii ei arzătoare, Krista i se oferi lui Rafael, care o pătrunse tandru, încet,

ca şi cum voia să prelungească la nesfârşit această clipă unică. Apoi el rămase nemişcat, acoperindu-i faţa cu sărutări. Krista îi luă capul în mâini şi-l privi cu pasiune.

— Este atât de bine să te simt în sfârşit al meu, Rafael… şopti ea. Cred că aş putea rămâne aşa, nemişcată, până la sfârşitul lumii…

— Tu, poate, dar eu, nu… replică Rafael muşcându-i lobul urechii.

Ea surâse înţelegând aluzia şi închise ochii. Rafael o dorea iarăşi şi instinctiv i se adaptă ritmului. Ca într-un vis îl auzea şoptindu-i cuvinte pe care ea nu le înţelegea, în limba lui, apoi nu mai auzi nimic, căzu în neant în timp ce cerul de deasupra ei se umplea de stele necunoscute şi corpul său, minunându-se, se cufunda într-un abis de plăcere, a cărui existenţă nici măcar n-o bănuise.

Îşi reveni când auzi vocea lui Rafael mult timp, mult timp după. Câteva secunde se lăsă legănată de cuvintele în spaniolă pe care el i le şoptea la ureche, apoi deschise ochii.

— Vorbeşte-mi în engleză, Rafael. Altfel nu te pot înţelege…

— Ba da, poţi să înţelegi… Ascultă-ţi inima, ascultă-ţi corpul, îţi vor spune aceleaşi lucruri ca mine

Krista surâse şi se ghemui lângă el.

— Ştii, încă te doresc… şopti ea pe un ton ştrengăresc.

— Eşti pofticioasă.

— De tine, bineînţeles. Şi voi fi mereu.

Rafael se îndoia… El, da, presimţea că acum, oricât de mult ar face dragoste, tot va dori să

reînceapă. Dar ea…

— Te vei plictisi mai repede decât îţi imaginezi, zise el cu gravitate.

Râsul Kristei, zglobiu şi fără griji, răsună în noapte.

— Este inutil să insişti, Rafael, nu vei reuşi să mă înfurii astă-seară. Sunt prea fericită…

— Fii rezonabilă, Krista. Noi nu vom putea să avem o legătură serioasă. Suntem prea diferiţi.

— Să încercăm cel puţin un week-end, propuse ea. Doar un week-end. Nu-mi poţi refuza asta!…

Simţindu-l pe punctul de a ceda, Krista îi atinse uşor buzele şi-i surâse din nou.

Ie doresc, Rafael. Vreau să-ţi dăruiesc toată dragostea mea. Lasă-mă să-ţi dovedesc…

Rafael se întinse pe spate aşa cum îi ceru. Cu ardoare, Krista îi subjugă corpul şi-l conduse într-un ritm îndrăcit pe cărările cele mai rafinate ale voluptăţii.

În toropeala care urmă, când respiraţiile lor începură să se mai calmeze încetişor, Rafael uită o clipă toate motivele care-l îndemnau s-o ţină la distanţă pe Krista de viaţa lui şi murmură:

— Rămâi la mine în weekend-ul acesta.

Krista se gândi să accepte înainte ca el să se poată răzgândi.

— Dar numai atât, de acord? adăugă imediat Rafael. Duminică seara te întorci la tine acasă și nu te mai mişti de acolo.

Din nou Krista acceptă. Era gata să accepte orice condiţie, numai ca el să nu revină asupra deciziei luate… în plus, avea încredere în ea, în dragostea pe care i-o purta. Că Rafael dorea sau nu, vor mai fi şi alte weekend-uri ca acesta, pentru simplul fapt

că Rafael nu va mai putea trăi fără ea, la fel cum nici ea nu concepea să mai trăiască fără el...

Se îmbrăcară repede, apoi Rafael se apropie de Diablo şi-l mângâie pe gât.

Calul, mai întâi bănuitor, îşi lăsă urechile pe spate şi mirosi cu suspiciune mâna care-l mângâia. Recunoscând imediat mirosul lui Rafael, amestecat cu al Kristei, se relaxă şi scoase un uşor nechezat, lăsându-l chiar pe Rafael să-l încalece. Acesta întinse mâna spre Krista ajutând-o să urce în faţa lui. Apoi calul porni şi se îndreptă la pas spre casa lui Rafael.

După câteva minute, Krista întoarse capul spre însoţitorul său şi rupse tăcerea care se instalase între ei.

— Tu nu râzi niciodată? întrebă ea urmărindu-i cu un deget conturul buzelor.

— Niciodată, confirmă Rafael prinzându-i degetul între dinţi. În sfârşit, cel puţin de vreo câţiva ani.

— Dar ce s-a întâmplat, acum câţiva ani?

Privirea lui Rafael se întunecă.

— Am învăţat pe propria-mi piele că nu trebuie să ai încredere într-o femeie atunci când pretinde că te iubeşte şi are nevoie de tine.

Krista se ghemui în braţele lui, gânditoare. Asta însemna că ea niciodată nu va trebui să-i mărturisească iubirea ei şi nevoia de a-l şti al ei, dacă voia să-l păstreze. Doar dacă, în timp şi cu ajutorul lui, rana pe care i-o făcuse altă femeie nu se va închide în sfârșit.

Casa lui Rafael era mică dar extrem de curată şi ordonată. Chiar prea ordonată, gândi Krista constatând că pe nicăieri nu era vreun obiect aruncat, nelalocul lui. Parcă erai într-o casă

nelocuită sau într-o cameră de hotel. Încăperea principală care servea drept salon, sufragerie şi bucătărie era mobilată cu gust dar şi cu o strictă sobrietate. Nu era nici măcar o plantă verde, pentru a înveseli atmosfera şi abia câteva tablouri pentru ca pereţii să nu fie chiar goi. De fapt, casa semăna în întregime cu stăpânul său: era la fel de rece şi neospitalieră.

Rafael remarcă privirea dezamăgită a Kristei şi se întrebă dacă ea putea să-şi dea seama în ce măsură, prin simpla ei prezenţă, ilumina întreaga încăpere. Datorită ei, pe timpul unui week-end, căsuţa din Moreno Valley va iradia căldură şi bucurie. Rafael ştia însă că singurătatea lui va fi mult mai dureroasă apoi…

— Nu se compară cu „casa grande“, nu-i aşa?

Krista înţelegea din spaniolă doar atât cât să înţeleagă că el făcea aluzie la imensa clădire în care locuia ea cu tatăl său.

— Adevărat, nu seamănă, admise ea surâzând. Tu nu ai totuşi aceleaşi gusturi ca tatăl meu.

— Dar de ale tale mă apropii, cel puţin?

Venind lângă el, Krista îi cuprinse talie cu braţele şi-l strânse tare.

— Cred că acum, da, dacă doreşti să mai facem dragoste, murmură ea îndrăgostită. În ce priveşte casa ta, adăugă ea privind în jur, cred că lipsesc din decor doar plantele verzi.

— Nu am timp pentru ele.

— Poţi totuşi să găseşti cinci minute pe săptămână să le uzi, nu?! Am să-ţi aduc mâine ceva, când mă voi duce să-mi aduc câteva haine pentru week-end.

— Haine? repetă Rafael încruntând sprâncenele.

— Da, haine. Mi-ai spus că pot rămâne aici până duminică seara. Nu voi sta totuşi îmbrăcată în rochia asta tot timpul!... Ah, desigur, cealaltă soluţie ar fi să nu mă mai îmbrac deloc, continuă ea cu subînţeles. Poate preferi aşa?

— Ai putea profita de drum să-l duci pe Diablo acasă şi să te întorci cu maşina.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Rafael. Eu, oricum, prefer să fiu goală... declară ea începând să-şi desfacă nasturii rochiei.

— Nu vrei să-i telefonezi tatălui tău să-i spui că nu te duci acasă?

— Sunt destul de mare,. Rafael, şi de mult nu-i mai cer voie tatălui meu când mă întorc târziu acasă.

— Nu este vorba să-i ceri voie, ci doar să-l anunţi, ca să nu se neliniştească.

Fără tragere de inimă, Krista îl ascultă. Conversaţia cu tatăl său a fost scurtă. Nu-i dădu nicio explicaţie, mulțumindu-se să-l anunţe că nu se întoarce decât mâine dimineaţă, iar tatăl nu-i puse nicio întrebare. Când închise telefonul, Rafael nu se împiedică să nu se mire.

— Nici măcar n-a vrut să ştie unde eşti?

Krista ridică din umeri.

— Nu. Nu-l interesează.

Rafael nu insistă, ghicind că aparenta indiferenţă a tatălui ei era un motiv de tristeţe pentru Krista, iar astă-seară, mai mult ca niciodată, el o dorea fericită şi relaxată.

Trecură împreună pragul dormitorului, iar Krista surâse descoperind patul dublu, de formă şi dimensiuni normale. Prietenii ei posedau nişte

paturi imense, extravagante, în care să se simtă pierdută. Acesta era un pat pentru dragoste, pentru a te cuibări unul în braţele celuilalt, pentru a nu te separa toată noaptea. Era, mai ales, patul lui Rafael în care ei se vor iubi, până când somnul va învinge dorinţa nemăsurată care-i consuma pe amândoi.

Când Rafael se trezi a doua zi dimineaţa, soarele inunda camera. Cu voluptate, începu să se întindă şi observă că ca încă dormea lângă el. De obicei nu dormea cu amantele sale. Îi era oroare de acest lucru. De altfel, îşi amintea că-şi spusese, cu câteva ore mai devreme, înainte de a adormi, că se va instala să doarmă pe canapea restul nopţii, înainte îşi acordase cinci minute pentru a-şi umple privirea cu imaginea tinerei femei dormind alături. Se vede treaba însă că-l prinsese somnul în cele cinci minute ce şi le acordase.

Lucrul surprinzător pentru el era că dormise foarte bine, el care afirmase mereu că nu era în stare să închidă un ochi dacă nu era singur în pat.

Hotărât lucru, Krista abia intrase în viaţa lui şi i-o şi răvăşise. Desigur, niciodată nu va regreta ce se întâmplase între ei noaptea trecută. A fost prea frumos. Dar care va fi preţul pe care va trebui să-l plătească mai târziu, pentru aceste câteva ore de fericire? Rafael prefera să nu se mai gândească.

Krista se mişcă în braţele lui, gemu uşor şi în sfârşit deschise ochii. Imediat, un surâs radios înflori pe buzele sale.

— Bună dimineaţa, murmură ea. Ai dormit bine?

— Dar tu?

— Nemaipomenit! Care este programul pentru astăzi?

— Tu voiai parcă să te duci acasă să-ţi aduci nişte haine, dacă nu mă înşel, îi aminti Rafael.

— Da, dar asta n-o să-mi ia toată ziua! Cum îţi petreci tu de obicei sâmbetele?

— Trebăluiesc pe lângă casă.

— Atunci eu am să te privesc trebăluind, hotărî Krista. Aş putea chiar să te şi ajut, dacă vrei.

Îl sărută tandru apoi dădu cuvertura la o parte şi se ridică.

— Mă voi grăbi, zise ea îmbrăcându-se. Cu cât plec mai repede, cu atât mai repede mă voi întoarce.

Krista se întoarse cam după vreo oră şi jumătate. Făcuse un dus, se schimbase şi în afara micii ei valize, mai adusese cu ea trei plante verzi în ghivece. Rafael nu se obosi să-i reproşeze. Începuse s-o cunoască foarte bine pentru a şti că un răspuns negativ, pentru Krista nu era un răspuns valabil.

— Ai luat micul dejun cât am lipsit? întrebă ea neglijent, aruncându-şi valiza pe canapea.

Rafael dădu din cap, a negaţie. Făcuse şi el un duş, se răsese, apoi după ce se îmbrăcase se aşezase pe trepte pentru a o aştepta, pândind aproape fără să vrea norul de praf care i-ar fi putut anunţa întoarcerea ei, faptul că nu se răzgândise între timp.

— Perfect. Am adus de toate, anunţă ea arătându-i sacul de hârtie pe care Rafael îl pusese lângă plantele verzi. Am să fac nişte biscuiţi cu scorţişoară după reţeta Juanei. Ai să vezi ce buni sunt.

După ce găsi în bucătărie toate ustensilele de care avea nevoie, se apucă de treabă. Rafael o

privea, cățărat pe un scaun de bar.

— De ce-ai venit aici, Krista? întrebă el brusc.

— Aici… la tine, sau în Nueva Vida?

— La Nueva Vida.

— Pentru a-l vedea pe tata şi pentru a-mi vedea prietenii. Pentru ca să evadez un pic din New York. Nu prea-mi place la New York.

— Aş fi fost înclinat să cred, din contră, că viaţa la Nueva Vida îţi va părea foarte plictisitoare în comparaţie cu cea pe care o duci acolo.

Krista ridică din umeri.

— Ai trăit într-un oraş mare?

— Da. La San Diego.

— Şi ţi-a plăcut?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că, după părerea mea, era prea multă lume.. Mie îmi place singurătatea.

— Când ai venit aici nu te-ai plictisit?

— Nu. Dar noi suntem diferiţi unul de altul, adăugă el după o scurtă pauză.

— Poate că nu chiar atât de mult.

Ea-i aruncă o privire peste umăr şi câteva minute se priviră în tăcere. Apoi ea îşi continuă treaba.

— Aşa, zise ea punând vasul cu aluat pe pervazul ferestrei. Cu căldura de aici, ar trebui să se dospească repede. Vrei să bei ceva? Ceai sau cafea cu biscuiţi?

— Cafea. Este un pachet început în bufet.

— Pentru un bărbat, eşti într-adevăr foarte ordonat, zise ea deschizând bufetul. N-ai fost însurat niciodată?

— Nu, răspunse el pe un ton calm.

— N-ai avut niciodată ocazia, sau instituţia asta

te deranjează?

— Amândouă.

Krista puse apa şi cafeaua în cafetiera electrică şi dădu din cap cu un aer meditativ.

— Mie îmi place ideea căsătoriei. Într-o zi, de altfel, când voi găsi bărbatul ideal, mă voi căsători. Şi o să am o droaie de copii. Trebuie să fie minunat să ai o familie numeroasă.

— Şi câţi servitori o să angajezi ca să-i creşti? o luă el în zeflemea.

— Dar nu se pune problema să mi-i crească altcineva decât eu! se indignă Krista.

— Şi cariera ta? Petrecerile tale? Călătoriile?

— Încă nu mă cunoşti prea bine, Rafael. Nimic din toate astea nu vor mai conta pentru mine dacă sunt fericită cu 1 soţul şi copiii mei. Acum, pentru că nu am altceva, mă mulţumesc cu ce ai spus mai înainte. Dar asta nu-mi aduce vreo bucurie.

Veni şi se căţără şi ea pe un taburet de bar, se aplecă spre el şi-l privi cu atenţie.

Mi-e teamă că mă confunzi cu acea femeie care te-a rănit mai demult, şopti ea. Îi semăn atât de mult?

Rafael nu răspunse imediat. Nu voia să vorbească de Rebecca. Nu acum.

— De ce trăieşti la New York dacă nu-ţi place?

Krista înţelese că, pentru moment, nu va afla mai multe.

Sărind de pe scaun, se duse să pregătească aluatul pe planşetă.

— Ei, acolo sau în altă parte... Tot aia e.

Krista aşează pătratele de aluat pe o tavă, o bagă în cuptor şi reglă termostatul.

— Sunt gata repede. Spune-mi, Rafael, pozele de

pe pereţii dormitorului sunt cu familia ta?

— Da.

— Vrei să mi le arăţi mai amănunţit?

Rafael ezită câteva secunde, apoi se supuse.

— Dar câţi sunteţi?! exclamă Krista după ce-i privi pe toţi cei care se aflau în fotografie.

— Am doisprezece fraţi şi surori. Eu sunt al treisprezecelea. Cel fără noroc, ce mai…

Krista îl privi curioasă dar nu zise nimic. Privi apoi spre ultima fotografie, unde părea reunită întreaga familie.

— Aceasta a fost făcută probabil la o reuniune de familie, presupun?

— Da. Anul trecut.

— Tu n-ai fost?

— Nu.

— De ce?

— Sunt ani de zile de când nu mi-am mai văzut familia.

— De ce? repetă Krista.

Rafael o privi o clipă în linişte, apoi se întoarse brusc şi se duse în salon.

Reţinându-şi un oftat, Krista îl urmă.

„Cel fără noroc“ zisese el. Oare ce secret teribil l-a despărţit de ai săi şi i-a marcat viaţa pentru totdeauna? Ce-i făcuse acea femeie pe care o ura instinctiv? Mai avea ea vreo şansă să-l vindece, să-i redea gustul de viaţă, sau era deja prea târziu?…

Luară micul dejun aşezaţi pe canapea unul lângă altul, întrerupându-se frecvent pentru a se săruta şi a se mângâia. Apoi, după ce terminară şi ultimul biscuit, Rafael se ridică, imitat imediat de Krista.

— Am de făcut câteva reparaţii la camionetă, îi spuse el. În locul tău, aş rămâne aici. Temperatura

este oricum mai suportabilă decât afară.

Krista se opuse viguros.

— Nici nu se pune problema să nu stau lângă tine. Nu vreau să te pierd din ochi şi, privindu-te, o să am tot felul de visuri erotice…

De altfel, ce alt gen de visuri i-ar putea inspira un corp atât de perfect ca al lui?

CAPITOLUL VI

Rafael o luă în braţe şi o sărută.

— Ai să mori de cald, şopti el.

— Nu-mi pasă.

— Atunci, hai, zise el luând-o afară.

De fapt, în sufletul lui era fericit.

Camioneta era parcată la umbra unui copac, unul dintre puţinii copaci care rezistaseră secetei toride a deşertului. Krista se sprijini de trunchi şi-l privi pe Rafael târându-se sub maşină cu toate sculele.

— Locuieşti de mult aici?

— De trei ani. Înainte locuiam chiar în oraș.

— Nu mă miră că te-ai instalat aici. Este atât de calm, atât de liniştit.

— De obicei este, într-adevăr, calm, o corectă el, nu fără ironie.

— Vrei să spui că eu sunt foarte zgomotoasă?

— Îndrăzneşti să negi?

— Nu, răspunse Krista cu un surâs vesel. Îmi place să-ţi vorbesc, să-ţi aud vocea. Nu ţi s-a mai spus că ai un timbru al vocii foarte senzual?

— Nu.

Cine ar fi putut să-i spună? Rebecca?

Trecuse deja ora patru când, în sfârşit, Rafael ieşi

de sub camionetă.

— Bun. Mă duc să mă spăl apoi plecăm să mâncăm. Îţi plac mâncărurile mexicane?

— Da.

— Atunci te voi duce Iacei mai bun restaurant mexican din zonă.

— La „Maria“? întrebă Krista la întâmplare, numind singurul restaurant din Nueva Vida, pe care-l cunoştea.

— Nu. La „Paloma“ în San Ignacio.

— Trebuie să mă schimb?

Rafael îi examină rapid ţinuta, şortul şi bluza care era atât de subţire încât i se ghicea conturul sânilor prin ţesătură, apoi dădu din cap afirmativ. Dacă ar fi fost vorba numai de el, ar fi preferat să rămână aşa sumar îmbrăcată, dar în oraş asta risca să le aducă unele neplăceri.

Ajunşi la restaurant, Krista lăsă în grija lui Rafael alegerea meniului şi trebui să admită că se achitase cu bine de această sarcină. Totul fusese extraordinar de rafinat, delicios şi, cu regret, termină de mâncat.

— Ei bine, dacă as veni aici în fiecare zi, cred că as deveni obeză! Bucătăria mexicană este într-adevăr delicioasă.

— Mama mea găteşte aproape la fel, şopti Rafael, cu ochii aţintiţi în farfurie.

Trecură câteva secunde, apoi Krista întrebă:

— Părinţii tăi locuiesc în Mexic?

— Da. Chiar în Mexico.

— Eşti singurul din familie care locuieşte în Statele Unite?

— Acum, da.

— Şi înainte?

— Ne instalaserăm în California. Tatăl meu era fermier.

— Atunci de ce s-au întors în Mexic?

N-au avut de ales. Au fost obligaţi să plece lăsând în urma lor toată agoniseala.

— Şi tu? Tu de ce-ai rămas?

Faţa lui Rafael se întunecă.

— Pentru că am crezut că este mai bine aşa.

Krista nu îndrăzni să întrebe mai mult. Ea nu înţelegea de ce ruinarea familiei lui avea legătură şi cu povestea vieţii lui, dar ghicise că el se făcea vinovat de toate acestea şi suferea. Nu era nevoie să-l facă să sufere mai mult, obligându-l să-i povestească ceea ce el, evident, prefera să păstreze pentru el.

De câteva clipe o orchestră se instalase pe estrada din fundul sălii şi deja câteva cupluri evoluau pe ringul de dans. Krista se aplecă spre Rafael şi-i prinse mâna.

— Invită-mă la dans.

— De ce?

— Pentru că am chef să dansez cu tine, să mă lipesc de tine, să te strâng în braţe. Îţi ajung motivele? 4

Rafael schiţă ceea ce voia să pară un surâs.

— Din belşug!

Orchestra cânta un slow. Mână în mână, Rafael şi Krista se îndreptară spre ringul de dans, apoi se înlănţuiră şi se lăsară purtaţi de acordurile lente.

Dar nu erau în stare să stea prea mult timp unul în braţele celuilalt fără să dorească să se atingă şi mai mult. Şi mângâierile lui Rafael se făcură în curând atât de precise încât deveniră de nesuportat...

— Rafael, gemu Krista, cu respiraţia scurtă în timp ce Rafael o săruta pe gât. Să plecăm acasă, te rog. Dacă nu, va trebui să facem dragoste aici, în faţa tuturor. Nu mai pot, Rafael…

Acesta o privi cu pasiune, strecurându-şi apoi un braţ pe după talia ei. Achitară nota de plată, îşi adunară lucrurile şi ieşiră. Se îndreptară spre maşina lor.

Cum ajunseră la camionetă, Krista se agăţă de gâtul lui Rafael şi-l sărută lung, lipindu-se de el într-un gest foarte sugestiv.

— Iubeşte-mă, Rafael… îl imploră ea.

— Aici, acum?

— Da.

Cu fermitate, o prinse de umeri şi o îndepărtă de el.

— Nu. Ne întoarcem acasă.

— Of, Rafael, fie-ţi milă. Te doresc.

Fără să ţină cont de protestele ei, Rafael deschise portiera şi o obligă să urce în maşină.

— Poţi, totuşi, să ai răbdare o jumătate de oră!

— Presupun că da, deşi nu văd de ce ar trebui?

— Eu te-am aşteptat o viaţă, Krista. În ceea ce mă priveşte, nu mai contează o jumătate de oră, declară el pe un ton neutru.

Krista îl privi stupefiată, dar înainte ca ea să aibă timp să înţeleagă pe deplin sensul cuvintelor lui, el deja trântise portiera, ca pentru a încheia scurt discuţia. Şi când el se aşează la volan, ceva în tăcerea lui şi în felul cum fixa drumul din faţă, o opri pe tânăra femeie să revină asupra subiectului. Se temea să-l vadă, o dată în plus, închizându-se ca o scoică.

O jumătate de oră mai târziu, când intrară în

casă, Krista încercă un sentiment ciudat de familiar. Avea impresia că intrase în casa ei. Niciodată nu se simţise mai acasă ca aici. Se întrebă cum ar reacţiona Rafael dacă ar şti. Fără îndoială, rău... Poate chiar foarte rău.

De fapt acesta era foarte tulburat. Văzând-o pe Krista împingând uşa şi dispărând în casă, a fost frapat să constate că nimic nu i se părea mai normal, ca şi cum ea ar fi locuit cu el aici de multă vreme. I se părea ridicol, ridicol şi neliniştitor. Krista va pleca mâine seară, probabil pentru a nu se mai întoarce vreodată. El nu va trebui să comită eroarea de a se ataşa de ea, nici măcar nu trebuia să se obişnuiască cu prezenţa ei. Dacă nu, va fi extrem de nefericit după aceea şi el nu mai dorea asta. Nu mai voia să sufere din cauza unei femei. Îi fusese de ajuns cu doisprezece ani în urmă.

Krista îşi desfăcu părul şi-l lăsă să-i cadă pe umeri. Apoi se întoarse şi se apropie de Rafael care rămăsese în picioare, nemişcat, în dreptul uşii. Cu blândeţe, îi atinse cu degetul obrazul ras impecabil, apoi strecură mâna în deschizătura cămăşii mângâindu-i pieptul. Rafael se aplecă atunci spre ea, pentru a o săruta.

— Nu. Astă-seară am să-ţi arăt eu cum se face dragoste, şopti ea cu un surâs promiţător.

Rafael se supuse de bunăvoie, deşi în dragoste avea obiceiul să păstreze el iniţiativa. Dar cu Krista totul era diferit. Şi deja bănuia că ora ce va urma va fi cea mai frumoasă din viaţa sa.

Şi chiar aşa a fost, mai mult decât şi-ar fi imaginat. Krista se jucă cu corpul lui la nesfârşit, aducându-l încet spre limita suportabilităţii. Şi când, în sfârşit, ea 1 se oferi, el o posedă cu o

sălbăticie care-l sperie şi pe el. Dar era pi ea târziu să se mai controleze. Corpul lui cerea cu violenţă finalizarea acestei dorinţe feroce pe care ea știuse să i-o aprindă.

Numai după ce coborî de pe culmile extazului, unde Krista îl proiectase, Rafael se simţi inundat de un îngrozitor sentiment de culpabilitate.

— Iartă-mă, Krista… gemu el, ascunzându-şi faţa în părul ei blond. N-am vrut să-ţi fac rău. Oh, iartă-mă, te rog…

Krista surâse şi-i mângâie tandru umerii.

— Fii liniştit, nu mi-ai făcut niciun rău, afirmă ea pe un ton blând.

— M-am purtat ca o brută, dar nu mai puteam să-mi controlez dorinţa, înţelegi? Tu…

— A fost bine? îl întrerupse Krista.

— Da, desigur, dar…

— Asta-i tot ce contează. Şi acum, este rândul tău să te ocupi de mine… îţi aparţin, faci ce vrei cu mine, Rafael…

A doua zi când deschise ochii, Rafael constată că de data asta Krista se sculase înaintea lui. Din bucătărie venea un miros delicios de cafea caldă. Dintr-un salt fu în picioare, îşi puse pantalonii şi ieşi din cameră.

— Bună dimineaţa! îl primi Krista cu un surâs radios. Cafeaua este gata şi acum prăjesc pâinea. Mai vrei să mănânci altceva?

— Da, de ce nu? ouă, şuncă, nu te tentează?

Krista aprobă din cap. Rafael deschise bufetul şi scoase o tigaie pe care o puse pe foc.

— Vrei să mă ocup eu? întrebă Krista.

— Nu, nu este nevoie. Mă pricep şi eu să prăjesc nişte ouă, închipuie-ţi.

Krista se duse atunci în sufragerie să aşeze masa pentru micul dejun.

— Ia te uită, primeşti ziarul acasă? se miră ea observând jurnalul strecurat pe sub uşă. Este curios. Când tatăl meu a cerut acest lucru, i s-a răspuns că locuieşte prea departe.

— Drept care îl trimite în fiecare dimineaţă pe Ruben să i-l cumpere, în Nueva Vida, nu-i aşa?

— Da.

— Şi Ruben, în loc să cumpere doar unul, cumpără două, lăsând, în drum, unul la mine.

— Ingenios.

— Destul de ingenios, da. Oh, desigur, dacă tatăl tău ar afla, ar fi foarte furios. Dar cum nu este niciun motiv ca el să afle vreodată... Este la fel ca şi cu relaţia noastră. Este mai bine ca el să nu afle vreodată ceva.

Krista ridică din umeri.

— Tatălui meu nu-i pasă de relaţiile mele.

— Te înşeli, Krista. Dacă tatăl tău ar afla că ai petrecut două zile cu mine, ar fi în stare de orice.

— De ce?

— Pentru că el urăşte mexicanii. A declarat asta ori de câte ori a avut ocazia.

Krista întoarse privirea, jenată. Ştia prea bine cât era de adevărat.

— N-am chef să vorbesc despre tatăl meu cu tine, murmură ea punând ceştile şi farfuriile pe masă. De altfel, nu vreau să vorbesc despre el cu nimeni. În general, ceea ce-i interesează pe oameni este cât câştigă. S-ar părea că numai asta îi interesează. Asta mă scoate din sărite. Se întrerupse o clipă, apoi reluă: Pentru tine banii contează foarte mult?

— Dacă ar fi aşa, crezi că m-aş mulţumi cu un salariu de grănicer?

— Presupun că nu, bineînţeles. Şi dacă ai fi vrut să devii bogat, ce meserie ai fi făcut? continuă Krista.

— Nu ştiu… Poate contrabandist.

— Contrabandist? Dar asta nu este o meserie!

— Nu este, dar poate fi foarte fructuoasă. Totul depinde de ce fel de trafic faci.

— Adică?

Rafael întoarse capul spre ea pentru a-i observa mai bine reacţia.

— Ei bine, acum traficul de droguri este de departe cel mai rentabil.

Ochii Kristei exprimară instantaneu cea mai vie dezaprobare.

— Rafael! Dar este monstruos! Nu cred că vorbeşti serios. Tu n-ai fi în stare să faci asta niciodată!

— Te şochează atât de mult?

— Rafael, dar traficanţii de droguri sunt nişte oameni respingători! Profită de nenorocirea altora, mai ales a tinerilor, pentru a se îmbogăţi. Şi în fiecare an au pe conştiinţă zeci, sute de morţi.

Pentru o clipă, Rafael se gândi la Art Mac Laren şi la probele neîndoielnice pe care le strânsese împotriva lui… Krista va suferi enorm când va afla că tatăl ei era unul dintre aceşti traficanţi de droguri. Şi când se gândea că, în mod indirect, el va fi acela care va provoca această suferinţă…

Oricum, această conversaţie neplăcută avusese avantajul să-i demonstreze clar că ea nu era la curent cu nimic din toate acestea.

Reacţia ei avusese accente de sinceritate care

nu puteau să-l înşele. Şi în sinea lui, încerca un intens sentiment de uşurare.

— Cred că ai dreptate, Krista. Eu n-aş fi putut deveni niciodată traficant de droguri.

Un surâs lumină faţa tinerei femei.

— Vezi? Eram sigură! Ei, şi ouăle alea s-au făcut odată?

— Da. Adu-mi farfuriile să le servesc. Aşa... Ia spune-mi, în legătură cu tatăl tău, eşti foarte apropiată de el?

Krista ridică din umeri nepăsătoare.

— Este tatăl meu, asta-i tot.

— Altceva?

— Ei bine... Raporturile dintre noi n-au fost niciodată prea afectuoase. Cred că nu m-a iertat niciodată pentru faptul că, într-un fel, şi-a pierdut soţia din cauza mea.

— Şi-a pierdut soţia? Mama ta este moartă? întrebă Rafael, deşi ştia bine că nu este aşa.

— Nu. Ea l-a părăsit când eu aveam şase ani.

— Şi unde trăieşte acum?

— La Paris, cu cel de-al treilea soţ al ei. Dat fiind că ea s-a căsătorit cu el acum nouă ani şi că nu sunt încă divorţaţi, cred că este în sfârşit, fericită, adăugă Krista cu amărăciune.

— A mai avut şi alţi copii după tine?

— Glumeşti? Selena poate fi orice, dar nu mamă. Un copil deja a fost prea mult pentru ea. Aşa că nu se mai punea problema să mai aibă şi alţii!

— Selena? Tu îi spui mamei tale Selena?

Rafael nu putea să creadă. Chiar dacă avea deja treizeci şi patru de ani, asta n-ar fi împiedicat-o pe mama sa să-l pălmuiască dacă l-ar fi auzit spunându-i pe nume.

— Cum ai vrea să-i spun? Mamă? Când eu n-am văzut-o decât de două ori în douăzeci şi doi de ani şi când, în fond, ea este pentru mine o străină?

— Poate că ar trebui s-o vizitezi mai des!

— Dar tu de ce nu-ţi vizitezi mai des părinţii, dacă este atât de uşor? îi replică ea.

Rafael se crispa. Fusese conştient că, întrebând-o despre trecutul ei, putea fi şi el expus întrebărilor ei, dar nu-i satisfăcu curiozitatea.

— La mine este altceva. Eu am hotărât că nu trebuie să-i mai văd, răspunse el sobru.

— Ei bine, în cazul meu, ei au ales să mă vadă cât mai rar posibil. Şi, dacă nu te superi, aş vrea să vorbim despre altceva. Nu este o conversaţie plăcută pentru mine.

— Desigur, te înţeleg…

Mâncară în linişte, apoi Rafael trecu pe canapea să citească ziarul, iar Krista se întinse şi ea - cu capul pe genunchii lui. Se simţea minunat, împărţind cu el aceste ore liniştite. Nici nu voia să se gândească la faptul că erau atât de efemere… Astă-seară totul se va sfârşi, în ciuda imensei ei dorinţe de a transforma aceste clipe în eternitate.

Din când în când, Krista mai ridica privirea şi parcurgea titlurile ziarului. Când Rafael întoarse pagina, ea descoperi fotografia unei ceremonii ce se desfăşurase ieri în San Ignacio. În această fotografie apărea un domn bătrân, probabil primarul, încadrat de două tinere, dintre care una era strălucitor de frumoasă. Krista, aproape fără să vrea, făcu remarca cu voce tare.

— Este Constancia, comentă Rafael aproape fără să se gândească.

Krista se crispă şi se ridică uşor pentru a descifra

legenda de sub fotografie.

— Constanţia Aranas… murmură ea.

Era pentru prima dată când vedea acest nume de familie dar înţelese imediat despre cine era vorba.

— Este amanta ta, nu-i aşa?

Rafael rămase tăcut. Krista privi din nou fotografia. Constancia era într-adevăr splendidă. Surâsul ei era deschis, fermecător, şi toată fizionomia ei reflecta blândeţe şi bună dispoziţie. Krista se simţi dintr-odată foarte vinovată faţă de ea..

— Cum poţi să înşeli încrederea unei femei ca aceasta? se indignă ea.

Rafael strânse ziarul şi-l lăsă să cadă. Apoi o strânse în braţe, apropiind-o de pieptul lui.

— N-o înşel, Krista, crede-mă. Ea şi cu mine suntem, înainte de toate, buni prieteni. Nu neg că am făcut dragoste cu ea. Adesea chiar. Dar aceasta nu are o semnificaţie importantă, nici pentru ea, nici pentru mine. De altfel, am aflat de curând că se întâlneşte destul de des în ultimul timp cu Darren Carter. Şi nu sunt gelos deloc, la fel cum nici ea n-ar fi geloasă dacă ar afla despre tine. Ne-am considerat totdeauna liberi unul faţă de altul.

Krista îl privi neîncrezătoare şi cu o oarecare teamă. Cum va putea ea să rivalizeze cu o femeie atât de frumoasă cum era Constancia? Orice-ar spune Rafael, se va întoarce sigur la ea, pentru gura ei senzuală, pentru ochii ei de cărbune, pentru corpul ei de zeiţă. Şi va uita în braţele ei scurtul episod pe care-l trăise cu ea, micuţa Krista, prea blondă, prea palidă, prea…

Rafael se aplecă spre ea şi-i depuse un sărut uşor pe buze. Simţise că avea nevoie de a fi încurajată, dar pentru asta el nu avea decât un mijloc la dispoziţie. Un mijloc care nu va răspunde poate la toate întrebările pe care ea şi le punea, dar care putea s-o facă să le uite, pentru moment. Cuvintele pe care el nu putea încă să le rostească, din pudoare dar şi din teamă, corpul lui se va strădui să i le şoptească cu tandreţe, cu pasiune.

Până spre seară totul între ei decursese perfect. Făcuseră dragoste de mai multe ori, apoi setea lor fiind potolită, se aşezară să mănânce în faţa televizorului. Se simţeau atât de bine împreună încât nici nu mai era nevoie să vorbească. Se înţelegeau dintr-o privire...

Pe măsură însă ce momentul despărţirii se apropia, acest climat de complicitate şi de linişte începea să se degradeze. Încet-încet, Rafael deveni nervos, iar Krista simţi cum disperarea o inundă. Dorise atât de mult ca la sfârşitul acestui week-end el să-i spună să rămână... Dar orele treceau şi nu se întâmpla nimic. Era, totuşi, sigură că aceste două zile îi aduseseră şi lui toată fericirea, ca şi ei. Atunci de ce n-o oprea lângă el...

— Vrei să plec acum? întrebă ea cu inima strânsă.

— Da, răspunse el aproape brutal.

Da, el voia s-o vadă plecând înainte ca să piardă şi bruma de curaj care-i mai rămăsese şi să nu aibă slăbiciunea de-a o opri lângă el.

Krista lupta din toate puterile cu lacrimile care-o înecau şi, cu capul sus şi cu faţa fără expresie, îşi adună lucrurile şi le aranja în valiză.

— Mulţumesc, Rafael. A fost într-adevăr minunat

acest weekend, zise ea când termină.

— Te conduc până la maşină, zise el ieşind pe verandă.

După ce deschise portiera şi-şi aruncă valiza pe bancheta din spate, Krista se întoarse spre Rafael, încercând să surâdă.

— La revedere, încă o dată, mulţumesc, şopti ea.

Aproape fără să vrea, Rafael străbătu mica distanţă dintre ei şi o cuprinse în braţe. Instinctiv, Krista se lipi de el şi se îmbătă de parfumul trupului lui, apoi îi oferi o ultimă oară buzele ei. Se sărutară îndelung, cu pasiune amestecată cu disperare, înainte de a se smulge unul din braţele celuilalt, cu greutate, cu durere…

Apoi, Krista simţi că va izbucni în plâns şi se întoarse brusc. Intră în maşină şi nu mai spuse un cuvânt.

Câteva secunde mai târziu demară, iar Rafael rămase nemişcat, singur, înţelegând că pierduse ce avea mai scump pe lume.

CAPITOLUL VII

Trecuseră cinci zile de la acest episod dureros, când Krista trebuise să se întoarcă acasă la tatăl său, lăsându-l în urma ei pe Rafael. Cinci zile în care, după ce criza de disperare trecuse, tânăra femeie nu încetase să se gândească la găsirea celui mai bun mijloc de a-l seduce definitiv pe cel pe care-l iubea. Trebuia să recunoască faptul că nu dispunea de niciun atu. Nici frumuseţea ei, nici dragostea ei, nici banii ei nu-l interesau pe Rafael. Şi în afară de asta, ea nu avea ce să-i ofere lui Rafael…

Refuza, totuşi, să se considere învinsă. Şi dacă acceptase invitaţia la masă a prietenei ei Royce Ann, era cel puţin din două motive: pe de o parte, nu avea moralul prea bun şi nu se îndoia că prietena ei va şti s-o binedispună, iar pe de altă parte spera ca aceasta, profitând de ieşirea lor în oraş, va dori să-i facă o vizită soţului ei la postul de frontieră.' Şi dacă norocul va face ca Rafael să se afle acolo, aceasta îi va da Kristei posibilitatea să-l mai vadă...

Spre marea ei bucurie, totul se derulă aşa cum prevăzuse. Royce Ann reuşi s-o facă aproape să-şi uite preocupările, iar după masă îi propuse într-adevăr să facă o plimbare pe la postul de gardă. Propunere pe care Krista o acceptă, bineînţeles, cu plăcere.

Rafael era aici. Aşezat la biroul său, cu o hartă mare de stat-major pe care o studia cu mare atenție. Şi chiar dacă-şi dăduse seama, aproape instinctiv, înainte ca ele să deschidă gura, că Royce Ann era însoţită de Krista, el nu ridică nici măcar pentru o clipă ochii spre ele.

— Ei, Krista? Ce mai este nou? întrebă Jim după ce el o sărută pe soţia lui.

— Nimic, răspunse Krista pe un ton artificial, nepăsător.

Jim aruncă o privire spre Rafael, apoi şopti:

— Nu vrei să vorbeşti cu el?

Krista ezită, puţin neliniştită de primirea pe care Rafael ar putea să i-o facă, apoi adunându-şi tot curajul, înaintă spre el. La urma-urmei, nu evitându-l va putea să-i cucerească inima.

— Bună ziua, zise ea cu timiditate, postându-se în faţa lui.

El ridică privirea şi o fixă cu răceală.

— Ce doreşti?

Krista se crispă imperceptibil. Discuţia începuse mai degrabă rău.

— Ce mai faci? continuă ea, totuşi.

— Până când ai intrat tu aici, bine, mulţumesc.

Cruzimea cuvintelor lui o răni profund pe Krista, dar ea avu puterea să nu lase să se vadă acest lucru. Prefăcându-se uimită, reluă:

— Ascultându-te nu s-ar crede că este mai puţin de o săptămână de când am petrecut aproape două zile întregi făcând dragoste.

Rafael tresări şi aruncă o privire în jurul lui pentru a se convinge că nimeni nu auzise. Apoi se ridică, o apucă pe Krista de cot şi o trase într-un birou alăturat.

— De-a ce te joci? o întrebă el cu o voce aspră imediat ce se aflară la adăpost de urechile indiscrete.

— De-a nimic, Rafael, răspunse ea liniştită, închipuieşte-ţi că nu-mi arde de joacă. Tu, în schimb, mărturisesc că nu înţeleg unde vrei să ajungi.

Rafael făcu ochii mari. Târgul pe care-l făcuseră sâmbăta trecută i se păruse totuşi cât se poate de clar.

— Ce vrei să spui?

— Oh, este simplu! Tu m-ai tratat ca pe 6 prostituată, Rafael. Ai luat tot ce ţi-am putut eu oferi, apoi m-ai alungat fără nicio remuşcare, ca şi cum te-ai fi debarasat de cineva stânjenitor, de un intrus.

Tonul Kristei îi trădă suferinţa şi Rafael se simţi copleşit. Nicio clipă nu se gândise că şi pentru ea

despărţirea lor fusese o sfâşiere.

— Rafael… continuă ea aproape cu o voce rugătoare. De ce mă urăşti? Din cauza acelei femei pe care ai iubit-o, din cauza numelui sau, pur şi simplu, din cauza mea?

Rafael trebui să se controleze puternic pentru a n-o strânge în braţe. Părea atât de nefericită, atât de tristă…

— Nu te urăsc, Krista. Dar orice legătură între noi este imposibilă. De altfel, n-ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, sâmbăta trecută…

— Nu! strigă Krista, întrerupându-l brusc. Fie-ţi milă de mine, Rafael, nu reconsidera ceva ce a fost.

— Lasă-mă să-mi termin fraza… N-ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, pentru că acum nu te pot uită. Şi trebuie să te uit.

— Dar de ce? De ce vrei să mă uiţi?

— Pentru că trebuie, querida. Nu am de ales.

Krista îl privi câteva secunde în tăcere şi dintr-odată i se făcu ruşine. Ruşine că venise, ruşine că participase la această scenă penibilă, ruşine că-l rugase aproape plângând să binevoiască s-o mai vadă. Înghiţindu-şi lacrimile, îşi săltă capul şi-i înfruntă privirea, fără să clipească.

— Îmi pare rău, Rafael, declară ea cât putut de rece. Contractul nostru fusese cât se poate de clar şi eu ar fi trebuit să-l respect. Dar… Făcu o scurtă pauză şi oftă cu tristeţe. Voi încerca să nu te mai deranjez, îţi promit. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu ştiu dacă voi reuşi… Aşa că să nu te miri dacă într-o seară, cineva va bate la uşă, fără să se fi anunţat. S-ar putea foarte bine să fiu eu aceea…

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi ieşi din încăpere

închizând cu grijă uşa în urma ei.

De-a lungul următoarelor săptămâni Krista se epuiză muncind, pentru a nu se mai gândi la el. În zadar. Parcă era vrăjită. Chiar dacă ştia că totul era fără speranţă, nu putea să nu se mai gândească la el şi la cele câteva ore de fericire pe care le trăiseră împreună.

Nemaiţinând cont de nimic, ca şi vinerea trecută, îşi puse o bluză şi o fustă de un albastru foarte închis şi, fără să se mai încalţe, încălecă pe Diablo şi se îndreptă în galop spre căsuţa din Moreno Valley. Nu avea intenţia să se arate, ci doar să încerce să-l vadă, fără să se apropie prea mult.

Se făcuse deja târziu, dar Rafael nu dormea încă. De fapt, nopţi la rând nu-şi mai regăsise somnul. Nu trebuia să se gândească prea mult pentru a ghici de ce...

Îi trebuise, deci, Kristei doar un week-end pentru a-i răvăşi viaţa. Ştia acum că nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. Şi prefera nici să nu se gândească ia cât timp va trebui pentru a n-o mai visa, pentru a n-o mai dori ca un nebun, pentru a n-o mai aştepta în zadar nopţi întregi.

De nenumărate ori a fost gata să-i telefoneze pentru a o implora să revină. De fiecare dată însă, se opri în ultimul moment, cu inima frântă, străduindu-se să-şi repete tot ceea ce-i despărţea, în speranţa de a găsi curajul să n-o cheme înapoi.

Din nefericire, dacă mintea lui accepta faptul că diferenţele rasiale şi sociale pot fi un obstacol în calea dragostei lor, inima şi întregul corp refuza sa înţeleagă. Şi Rafael, sfâşiat, avea impresia că suferinţă lui în loc să dispară cu timpul, devenea şi mai ascuţită.

Sătul să se tot învârtească prin cameră, deschise uşa şi ieși pe verandă. Sub lumina lunii, noaptea aceasta îi amintea dureros de cealaltă noapte, când Krista îi apăruse pe malul iazului. Amintirea lui era atât de precisă, încât pentru o clipă i se păru că aude din nou copitele calului lovind pământul sau că întrezăreşte coama blondă a Kristei scânteind sub o rază de lună…

Rafael se crispă. Nu, de data aceasta nu visa. Văzuse bine, la câţiva metri de el, reflexele părului ei blond în lumina argintie a lunii. Şi acum auzea bine tropotul calului.

Ea era aici. Venise.

Krista înţelese că el o văzuse. O clipă se temu de reacţia lui, dar foarte repede temerile ei dispărură la gândul că doar peste câteva secunde va fi în braţele lui…

Rafael se opri lângă cal, îi cuprinse talia Kristei cu mâinile şi o ajută să coboare. Apoi, fără ca măcar s-o lase jos, o lipi de el şi o sărută cu patimă.

— Oh, Krista… gemu el, lăsându-se să cadă pe pământul rece cu Krista în braţele sale. Apoi, cu o mână îi ridică fusta şi începu să-i mângâie corpul, coapsele…

— Dacă ai şti cât de doresc… şopti el cu o voce răguşită.

Krista se cambră sub mângâierile lui.

— Iubeşte-mă, Rafael, te rog, murmură ea, încercând fără îndemânare să-i desfacă centura.

Rafael se ridică pe jumătate, o ajută blând să-l dezbrace, apoi se rostogoli pe spate, aşezând-o pe Krista deasupra lui.

Respiraţia li se acceleră. Krista începu să geamă

spasmodic, cu ochii închişi, cu unghiile înfipte în umerii lui Rafael. Timp de câteva secunde mai fu conştientă de răsuflarea lui Rafael în părul ei, de mâinile lui care-i explorau corpul, de coapsele lui puternice lipite de ale ei. Apoi, totul se topi într-un vârtej sălbatic, nebunesc care-i duse pe amândoi la frontierele extreme ale voluptăţii, în inima unei lumi magice unde iubirea şi plăcerea erau stăpâne…

Trecu o eternitate până când Krista deschise ochii şi contemplă faţa iubitului ei.

— Iartă-mă, şopti ea. Am făcut tot ce-am putut pentru a rezista dorinţei de a veni să te văd. Dar astă-seară…

Rafael îi închise gura cu un sărut. Apoi se eliberă din braţele ei şi se ridică. Inima Kristei se strânse. O va părăsi iarăşi, fără un cuvânt? Nu, nu era posibil, el nu putea s-o trateze cu atâta dispreţ după ce se iubiseră astfel.

Din fericire, se linişti repede. După ce se îmbrăcă, Rafael se aplecă spre ea şi, punându-şi un braţ pe sub umeri şi altul sub genunchi, o ridică în braţe făcând un mic efort aparent. Apoi se îndreptă spre verandă, cu privirea-i întunecată cufundată în apele ochilor ei ca şi cum ar fi căutat un răspuns întrebărilor care-l asaltau.

Ajungând în faţa uşii, se opri.

— Nu am nimic să-ţi dau, Krista, şopti el cu gravitate. Nimic altceva decât corpul meu, singurătatea mea, problemele mele. Dacă totuşi te mulţumeşti numai cu atât pentru câteva ore, aş vrea să rămâi cu mine şi de data asta. Până duminică seara. Nu pot să-ți cer mai mult.

Cu un semn din cap ea acceptă, deşi ar fi dorit ca

el să-i ceară să rămână pentru totdeauna.

Se iubiră îndelung, voluptuos, cu patimă apoi rămaseră întinşi, unul lângă altul, nemişcaţi, visători. După un timp, Krista se ridică într-un cot şi scrută cu atenţie trăsăturile destinse ale lui Rafael.

— Vorbeşte-mi despre ea... îi ceru Krista cu blândeţe.

El înţelese imediat despre cine era vorba. Pentru prima oară în viaţa lui, simţi nevoia să se confeseze, să se justifice în ochii lui şi ai întregit lumi. Apoi, se gândi că dacă-i va spune toată povestea, o va face pe Krista să înţeleagă de ce nu putea să-i dăruiască mai mult decât îi oferise acum şi în acest fel spera că-l va ierta.

— M-am născut într-un mic sat mexican, la câţiva kilometri de frontieră, începu el cu o voce slabă. Familia mea era atât de săracă încât a trebuit să părăsesc şcoala la unsprezece ani pentru a începe să lucrez şi să-mi ajut părinţii. Cam pe atunci am intrat pentru prima dată în Statele Unite, ilegal, bineînţeles, în speranţa că voi găsi ceva de lucra. Foarte repede am învăţat să trec neobservat frontiera, de vreo două-trei ori pe săptămână, până într-o zi când un grănicer m-a arestat. În ziua aceea eram şi foarte bolnav şi mort de foame. Omului i s-a făcut milă de mine. M-a dus la el acasă şi m-a îngrijit. Mai târziu, tot el a fost acela care m-a ajutat pe mine şi pe familia mea să obţinem vize pentru Statele Unite. Tot datorită lui, mai târziu, eu am obţinut cetăţenia americană.

Rafael vorbea cu voce egală, cu ochii fixaţi în tavan, dar Krista ghici că aceste amintiri trezeau în el o veche suferinţă, astfel că aproape regretă că-l rugase să vorbească.

— Tatăl meu visase totdeauna să aibă o fermă. Muncind cu toţii, am reuşit să adunăm banii necesari pentru realizarea acestui vis. Ferma noastră era foarte mică, dar toţi o iubeam şi eram fericiţi. Ar fi putut dura ani întregi această fericire dacă n-aş fi întâlnit-o pe Rebecca…

Se întrerupse o clipă şi oftă.

— Era frumoasă de nedescris. Blondă, cu ochii albaştri, cu un surâs fermecător căruia n-am putut să-i rezist, şopti el cu emoţie. Am devenit amanţi. În secret, desigur, pentru că tatăl său era renumit pentru cât ţinea la virtutea fiicei sale. Reuşeam totuşi să ne vedem fără prea multe probleme, pentru că fratele ei, Brian, era amantul uneia dintre surorile mele, Josefina, şi deci ne serveam reciproc alibiurile. După câteva săptămâni, Rebecca mi-a spus că mă iubeşte şi vrea să fugă cu mine pentru a ne căsători, departe de tatăl său de a cărai furie se temea. Eu eram nebun după ea. Evident că am acceptat. Mi-a dat întâlnire într-un motel, la o sută de kilometri distanţă. Când am ajuns, ea a vrut să facem dragoste imediat, înainte de a pleca mai departe. De data aceasta am cedat. N-ar fi trebuit… Tatăl ei ne-a surprins în pat. Adusese cu ei şi câţiva muncitori de la ferma lui, dintre cei mai solizi. M-au bătut în aşa hal, că m-au lăsat aproape mort. Apoi au plecat împreună cu Rebecca. Mai târziu, tatăl ei a obţinut de la autorităţile locale ca familia mea să fie expulzată din Statele Unite. L-a obligat şi pe Brian s-o abandoneze pe sora mea, deşi aceasta era gravidă cu el. Josefina a suportat foarte greu această despărţire, cu atât mai mult cu cât n-a primit niciun răspuns de la el când i-a anunţat naşterea

copilului şi nici două luni mai târziu când i-a anunţat moartea acestuia.

Tonul vocii lui Rafael deveni în acelaşi timp amar şi dureros şi, instinctiv, Krista îşi puse o mână în palmele lui ca pentru a-i da curaj să-şi termine povestirea.

— N-am mai văzut-o pe Rebecca decât o singură dată, la spital, când a venit să mă viziteze. Atunci mi-a explicat că ea organizase acea capcană pentru a-l face pe tatăl său să-l accepte pe logodnicul ei american pe care i-l prezentase, dar cu care nu era de acord s-o lase să se mărite. Era sigură că descoperind-o în braţele unui mexican, tatăl său care-i ura pe cei din rasa mea, va fi foarte grăbit să-i dea binecuvântarea. De altfel, aşa s-a şi întâmplat...

Krista îi atinse buzele cu mâna apoi îl sărută. Rafael observă atunci că ea plângea.

— Krista, querida... De ce plângi? o întrebă ei luând-o tandru în braţe.

— Este atât de nedrept... şopti ea. Ea n-a meritat dragostea ta, te-a distrus. Rafael, chiar crezi că aş fi capabilă să mă comport ca ea doar pentru că părul meu este blond şi ochii mei sunt albaştri? Nu poţi avea deci încredere în mine?

El ar fi vrut s-o liniştească, dar asta însemna s-o mintă. Asta nu putea să facă. O iubea prea mult pentru a putea face aşa ceva. Şi tocmai pentru că o iubea, nu putea nici să-i mărturisească teama lui că-l va abandona odată ce-şi va satisface gustul pentru exotism. Cum ar putea oare o americancă, o albă să se îndrăgostească serios de un mexican? Era de neimaginat şi Krista nu va întârzia să-şi dea seama de acest lucru.

— Hai să dormim, Krista, șopti Rafael sărutând-o pe frunte. Pic de somn, şi tu la fel. Abia mai ţii ochii deschişi.

Krista nu mai insistă. Înţelesese. Chiar dacă era adevărat că îi era somn, era totuşi destul de lucidă pentru a constata că Rafael folosise primul pretext care se ivise pentru a nu-i răspunde la întrebări. Mesajul era clar: el nu avea încredere în ea.

Înăbuşindu-şi dezamăgirea, se ghemui lângă el şi închise ochii. Încă nu-şi spusese ultimul cuvânt... Mai devreme sau mai târziu, va reuşi să-l facă să înţeleagă că ea-l iubea cu adevărat şi că nu avea de ce să se teamă de ea. Mai devreme sau mai târziu, va reuşi să reclădească în el ceea ce Rebecca distrusese. Mai devreme sau mai târziu, îi va cuceri inima aşa cum îi cucerise corpul.

— Cum ai reacţiona tu dacă ţi-aş spune că te iubesc? întrebă Krista cu aparentă dezinvoltură.

Rafael se crispă instantaneu şi aruncă o privire bănuitoare Kristei care era aşezată în faţa lui, cu o ceaşcă de cafea. Oare vorbea serios? Dorea oare să tatoneze terenul înainte de a-i face o declaraţie în toată regula? Sau, pur şi simplu, se amuza încercând să-şi imagineze inimaginabilul?

Oricum, întrebarea nu-i plăcu deloc lui Rafael. Pe de altă parte, nu avea chef să înceapă o conversaţie de acest gen când, o dată în plus, o posedase şi nu se putea gândi decât la corpul ei tandru şi perfect. Pe de altă parte, nu vedea interesul unei asemenea discuţii. Dacă Krista credea că-l iubeşte, ei bine, se înşela. Aventura lor era efemeră din cauza tuturor deosebirilor dintre ei şi suferea deja destul pentru a mai şi vorbi despre ea.

— Nu ştiu, răspunse el pe un ton mai sec decât şi-ar fi dorit. Aşa că, fie-ţi milă şi nu-mi mai spune. Aşteaptă mai degrabă să întâlneşti bărbatul vieţii tale şi vei vedea atunci cum va reacţiona.

— Bărbatul vieţii mele… repetă Krista cu un aer visător. Şi cum ţi l-ai imagina tu pe acest bărbat al vieţii mele?

— Bogat, poate celebru şi mai ales asemănător ţie, pentru a-ţi da copii frumoşi, blonzi cu ochii albaştri.

Krista ridică din umeri.

— Nu-mi pasă de culoarea ochilor sau a părului copiilor pe care-i voi avea într-o zi, imaginează-ţi. Nici nu sunt prea sigură că nu i-aş prefera bruneţi cu ochii negri, ca tine.

Îşi fixă privirea în ochii lui cu asemenea insistenţă încât Rafael întoarse capul, jenat.

— Şi apoi, pot să te asigur că nu-mi voi alege bărbatul vieţii mele după contul în bancă sau în funcţie de celebritatea sa ori de nivelul său social, continuă ea cu vehemenţă. Pentru mine doar iubirea contează, Rafael, şi acum pe tine te doresc, cu tine vreau să continui să exist.

Tăcu şi-şi lăsă repede privirea în jos, înainte ca Rafael să-i vadă lacrimile care-i Udau genele. Liniştea dintre ei se prelungi câteva secunde, apoi Rafael se ridică şi-şi puse mâna pe umerii tinerei femei.

— Presupun că vrei să te duci din nou acasă, să-ţi aduci nişte haine de schimb? întrebă el cu blândeţe.

— Totul depinde de cum vom folosi timpul, răspunse ea ridicând capul, cu un aer ironic. Dacă nu ne vom mişca de aici, nu am nevoie de niciun

fel de haine.

— Vreau să te duc să-ţi arăt împrejurimile. În locul tău, mi-aş pune nişte jeanşi şi nişte tenişi. Poate ar trebui să-ți aduci şi o rochie. Nu se ştie niciodată.

— Bine, zise Krista, un pic dezamăgită de răspunsul lui. Mă însoțești?

— Nu. Du-te acasă cu Diablo şi eu vin să te iau cu maşina peste o jumătate de oră.

— De acord.

Ea se ridică, îşi strecură mâna în palma lui Rafael şi ieşiră împreună pe verandă. Soarele era deja sus pe cer şi amândoi clipiră din ochi, orbiţi. Apoi Rafael luând-o pe după umeri pe Krista, se îndreptară spre ţarc unde Diablo îşi aştepta stăpâna cu o nerăbdare vizibilă.

— Pe curând, Rafael, şopti ea după ce el o ajută să încalece.

— Pe curând, răspunse sobru Rafael.

Krista, cu o simplă presiune de genunchi, îndemnă calul să pornească. În sinea ei, se gândea că, probabil, despărţirea lor definitivă nu se va deosebi prea mult de aceasta. Atunci el o va trimite acasă şi, pe un ton egal, fără nicio emoţie, o va ruga să nu se mai întoarcă. Şi ea nici măcar nu avea ce să-i reproşeze. La urma-urmei, n-o făcuse el să înţeleagă clar, de nenumărate ori, că nu are nevoie de ea?

Aşa cum stabiliseră, Rafael veni cu camioneta lui s-o ia, peste o jumătate de oră. Krista era gata. Îşi pusese un jeans, o bluză şi nişte tenişi, aşa cum o sfătuise el. În valiză îşi pusese o rochie, o fustă şi o bluză, pentru orice eventualitate. O anunţase şi pe Juana că va lipsi până mâine seară şi chiar îl

văzuse, în treacăt, pe tatăl său care ieşea din birou. Abia schimbaseră două cuvinte; Hotărât lucru, de câte ori era lângă tatăl său ori lângă Rafael, avea totdeauna senzaţia clară că era în plus...

— Unde ne ducem? întrebă ea instalându-se în camionetă.

— Mergem să ne plimbăm.

Nu-i spusese mai multe şi ea, care începuse să-l cunoască mai bine, ştia că dacă nu-i dăduse amănunte însemna că nici nu avea intenţia să i le dea Rafael întoarse maşina şi o luă spre Nord.

— Când te întorci la New York? întrebă el brusc.

— Nu ştiu. Poate niciodată.

Maxilarul lui Rafael se contractă uşor iar Krista, care observase pe furiş, deduse că răspunsul îl iritase.

— Nu cred că te gândeşti în mod serios să rămâi aici? obiectă el.

— De ce?

— Pentru că, foarte curând, New York-ul îţi va lipsi, la fel şi prietenii tăi, petrecerile tale mondene, toată acea viaţă superficială şi agitată pe care tu o duci acolo.

— Tu nu ştii nimic despre viaţa pe care o duc eu la New York.

— Nu, dar bănuiesc. Mi se pare că şi lucrezi?

— Da. Sunt creatoare de modă.

— Creatoare de modă! repetă Rafael ironic. Şi vrei să mă faci să cred că nu trăieşti într-o societate de snobi unde banul este rege?

— Să zicem că ar fi adevărat. Dar dacă eu am părăsit New York-ul, poate că am făcut-o pentru că m-am săturat, nu? Eşti nedrept, Rafael. Chiar şi

fata lui Art Mac Laren poate să aspire la calm şi simplitate. Dacă am crescut într-un mediu artificial, asta nu înseamnă că nu-mi doresc altceva.

Rafael nu mai zise nimic. Ştia că fusese nedrept cu ea, dar nu se putuse abţine.

Vreo cinci minute rulară în tăcere, fiecare bosumflat în colţul lui. Apoi se întâlniră cu unul din camioanele postului de gardă în care se aflau tineri mexicani pe care Darren Carter şi Mike Hughes îi întorceau la casele lor. Krista întrebă, fără să se gândească prea mult:

— De ce se încăpăţânează aceşti tineri să vrea să trăiască în Statele Unite în loc să rămână la ei în Mexic?

Abia îşi terminase fraza, că-şi dădu seama de gafa pe care o făcuse. Chiar şi în urechile ei, această remarcă semăna cu o aluzie rostită. Dar în urechile lui Rafael?

Acesta îi aruncă o privire ciudată în care se amestecau triumful şi dezamăgirea. Triumful, pentru că în sfârşit pentru el, ea putea să însemne ceea ce tot timpul avusese în minte: o albă rasistă şi egoistă la fel ca Rebecca. Dezamăgire, pentru că în sinea lui el ar fi dorit-o altfel.

— Şi tu eşti la fel ca toţi ai tăi, murmură el pe un ton ce se dorea jignitor. Nu-ţi plac nici ţie mexicanii şi nu-ţi convine să împărţi bogăţia ţării tale cu ei.

— Nu-i adevărat! se revoltă Krista. N-am nimic contra lor! Absolut nimic!

— Cum poţi să ştii dacă ai ceva sau nu împotriva lor? În afara celor pe care tatăl tău îi foloseşte şi pe mine, nu cunoşti alţii.

— Sunt gata să-i cunosc, îl asigură ea.

— Ca să-i foloseşti ca senatori sau ca să faci

dragoste?

— Rafael! strigă ea cu o voce care exprima în acelaşi timp indignarea şi suferinţa.

Părăsind şoseaua principală, Rafael o apucă pe un drum care urca abrupt flancul muntelui. Parcurseră astfel mai mulţi kilometri, apoi Rafael opri lângă un copac. Se întoarse atunci spre Krista şi o îmbrățișă cu tandrețe.

— Iartă-mă, querida, şopti el atingându-i buzele cu un sărut. Nu credeam în vorbele pe care ţi le-am spus.

Cu un deget îi şterse lacrimile care începuseră să-i ude obrajii, apoi îi ridică bărbia şi-şi apropie din nou buzele de ale ei.

— Iartă-mă, repetă el înainte de a se pierde într-un sărut prelungit.

În ciuda supărării pe care i-o provocase cu câteva minute mai devreme, Krista îşi rătăci degetele prin părul lui atât de negru, atât de moale şi-i răspunse fără reţineri la sărut. La urma-urmei, de ce să fie supărată pe el? O rănise, este adevărat, dar se scuzase aproape imediat cu tandreţe şi sinceritate. Nu asta era, de fapt, esenţialul?

Şi apoi, oricum, la chemarea corpului, a "mâini lor, a buzelor lui, Krista era incapabilă să reziste...

CAPITOLUL VIII

Krista se lăsă să cadă pe pământ, gâfâind. Din vârful muntelui pe care-l urcaseră vederea era splendidă. Rafael, obişnuit să parcurgă deşertul pe jos în urmărirea tinerilor fugari, avea, fără îndoială, un antrenament care-i lipsea Kristei şi el mersese

într-un ritm de-i scosese sufletul.

Se aşeză alături de ea, îşi scoase rucsacul pe care-l luase cu el când plecaseră de la maşină, apoi rupse un fir de iarbă uscată cu care-i gâdilă obrazul. Ea surâse şi se ridică într-un cot.

— Aşadar, de ce pleacă? întrebă ea din nou, arătând cu privirea spre Mexicul care se întindea în faţa lor.

Rafael ridică din umeri.

— Pentru că-şi închipuie că aici totul este mai uşor. Pentru că speră să găsească de lucru şi să se îmbogăţească. Pentru că la ei este mizerie.

— Din acelaşi motiv ai plecat şi tu?

— Da. Eram cu toţii treisprezece în familie şi părinţilor mei le era foarte greu să ne hrănească. Mă gândeam că dacă vin să lucrez aici, îi voi putea ajuta.

— Treisprezece murmură Krista cu uimire. De ce părinţii tăi au făcut atâţia copii, când ştiau cât de greu se câştigă existenţa?

Rafael o privi ironic şi Krista îşi dădu seama imediat de absurditatea întrebării ei.

— Scuză-mă. Sunt stupidă…

— Părinţii noştri ne iubesc pe toţi foarte mult, să ştii. Duceam lipsă de multe, este adevărat, dar dragostea lor nu ne-a lipsit niciodată.

— Atunci ai fost mult mai norocos ca mine, răspunse Krista. Părinţii mei aveau din belşug cu ce, să întreţină o duzină de copii, dar n-au fost în stare să ofere un pic de iubire unicei lor fiice.

— Ei, hai, sunt sigur că te înşeli, o contrazise Rafael. Pun pariu că tatăl tău te adoră. Poate nu ştie să ţi-o arate, dar…

— Niciodată nu s-a ocupat de mine, Rafael. Când

au divorţat, niciunul dintre ei nu dorea să mă aibă în grijă, în final, mama a fost cea care a câştigat. Vreau să spun că am fost încredinţată tatălui meu. Şi de la acea dată, am rătăcit din colegiu particular în colegiu particular, fără a-mi vedea părinţii. Amândoi m-au respins şi acum mă respingi şi tu… adăugă ea, cu vocea sugrumată de lacrimi.

— Suntem amândoi, tatăl tău şi cu mine, la fel de proşti, murmură el, Singura diferenţă este că el nu ştie ce pierde, pe când eu ştiu.

— În acest caz, de ce nu mă păstrezi? întrebă ea plină de speranţă.

— Pentru că nu pot.

Umerii Kristei se lăsară imperceptibil.

— O mai iubeşti, nu-i aşa?

Rafael nu răspunse imediat. O mai iubea oare pe Rebecca? se întreba şi el. Se întreba chiar dacă o iubise vreodată. Comparându-şi sentimentele pe care Krista i le inspira cu ceea ce simţise pentru Rebecca, acestea din urmă i se păreau acum nesemnificative.

— Nu, n-o mai iubesc, răspunse el, în sfârşit.

— Atunci eu nu-ţi plac?

— Ar trebui să te pedepsesc pentru că îndrăzneşti să spui aşa ceva… o certă el, muşcând-o uşor de ureche. Nu, querida, nu tu eşti de vină, ci eu. Sunt rece, brutal, sălbatic! Tu, din contră, eşti caldă, deschisă, tandră. Tu eşti ziua, eu sunt noaptea. Suntem prea diferiţi ca să putem fi fericiţi împreună.

— Acum, aici, tu nu eşti fericit cu mine?

— Ba da, dar nu despre asta este vorba. Suntem aici, împreună pentru un week-end, nu pentru toată viaţa.

Din păcate, se gândi Krista.

— Acum, gata. Ce-ar fi să mâncăm? propuse Rafael. Nu ţi-e foame?

— Ba da, dar nu văd niciun restaurant prin preajmă, pe distanţă de kilometri! răspunse Krista, făcând un efort să surâdă.

— Totul este aici, o linişti el, dându-şi rucsacul jos de pe umeri.

Scoase mai întâi o faţă de masă pe care aşeză nişte sandvişuri pregătite înainte de a se duce s-o ia pe Krista de acasă.

— Iată: pateu, jambon, brânză, enumeră el, golind sacul de conţinutul său. Am mai luat şi…

— Rafael… îl întrerupse Krista încet. Ştiu că nu vrei să asculţi aceste cuvinte şi că, oricum n-au mare importanţă pentru tine. Rafael, te iubesc.

Roşiile pe care tocmai le scosese din sac se rostogoliră în dezordine pe faţa de masă, în timp ce Rafael se întoarse brusc spre Krista şi-i luă mâinile în ale sale.

— Krista… Cum poţi să spui că asta nu are importanţă pentru mine? şopti el, cu privirea plină de o vie emoţie.

— Asta are importanţă, desigur, dar numai pentru mine, murmură Krista cu tristeţe. Ştiu că tu nu vrei dragostea mea. Mai ştiu şi că mărturisindu-ţi că te iubesc, nu se va schimba nimic între noi, dar trebuia să ţi-o spun.

Rafael o cuprinse în braţe şi o strânse cu toată puterea lângă inima lui..

— Dacă lucrurile n-ar fi aşa cum sunt, şopti el cu faţa cufundată în părul ei, aş fi cel mai fericit dintre bărbaţi, draga mea. Şi… şi cred că te-aș iubi cel puţin tot atât cât mă iubeşti tu. Dar..

Lăsă fraza neterminată, apoi reluă cu o voce atât de şoptită încât Krista abia îl auzi:

— Cine ştie, poate într-o zi…

Când ancheta asupra tatălui ei se va termina şi când ea va ști ce rol a jucat el în arestarea lui, atunci poate se va simţi liber s-o iubească, îşi spuse el în gând; În acea zi, Krista îl va un pentru că-i distrusese viaţa…

Trăiră împreună două zile minunate. Făcură dragoste de mai multe ori, leneviră duminică dimineaţa în pat şi plecară să se plimbe ca doi îndrăgostiţi, în cursul după-amiezii. Seara, Rafael o duse la restaurant iar pe drumul de întoarcere făcură un ocol pe la ea pe acasă ca să-şi ia maşina. Apoi, pentru ultima oară, se regăsiră în căsuţa din Moreno Valley. Nu mai aveau nevoie să-şi vorbească pentru a se înţelege. Cu acelaşi elan, se aruncară unul în braţele celuilalt şi se dezbrăcară unul pe altul, cu grabă. Apoi, se iubiră din nou, îndelung, tandru, ca şi cum fiecare voia să-și graveze în memorie amintirea corpului celuilalt, pentru a nu-l uita niciodată… niciodată…

Se despărţiră târziu, lângă maşina Kristei. Amândoi aveau sufletul greu, aşa cum şi tăcerea dintre ei o mărturisea. Cu un fel de patimă disperată se îmbrăţişară pentru ultima dată, strângându-se atât de tare în braţe încât li se opri respiraţia. Apoi Rafael murmură:

— Iartă-mă, Krista. Aş fi fericit într-adevăr să pot să-ţi ofer altceva, dar nu am acest drept.

Printre lacrimi, Krista găsi puterea să-i surâdă.

— Nu înţeleg de ce şi cred că nu voi înţelege niciodată, dar am încredere în tine. Ştiu că tu nu m-ai face să sufăr atât dacă ai putea evita acest

lucru. Deci, oricare ar fi motivele pentru care te porţi astfel, eu le respect. Dar trebuie să-ţi mai mărturisesc, dragostea mea, că îmi este greu… Foarte greu…

— Ştiu, draga mea, zise el mângâind-o cu tandreţe pe părul lung şi blond. Şi mie îmi este greu.

Privirile îndurerate li se întâlniră şi se sărutară pentru ultima oară. Apoi, Krista reuşi să se elibereze din braţele lui Rafael şi, abia reţinându-şi lacrimile, se aşeză la volanul maşinii sale.

— Adio, carina, şopti Rafael.

— Nu, nu adio, Rafael, îl corectă Krista. Doar la revedere. Nu uita că „poate într-o zi“… adăugă ea amintindu-i propriile cuvinte. Te iubesc…

El îi închise portiera şi ea demară. Mult timp după aceea, el rămase în acelaşi loc, nemişcat, fixând cu ochii orizontul unde luminile maşinii ei dispăruseră în noapte…

Poate într-o zi… Era singura speranţă care le mai rămânea…

— Fata lui Mac Laren, de când este aici, trimite mereu pachete cu destinaţia New York. Niciunul dintre voi nu are nici cea mai mică idee despre ce conţin aceste pachete?

Privirea lui Houseman se fixă succesiv pe Martin Thompson, apoi pe Rafael. Dar amândoi rămaseră tăcuţi.

— Contreras? insistă agentul departamentului. Nu ai nimic să-mi spui despre ea?

— Nu. Este creatoare de modă şi lucrează la New York. Este tot ce ştiu. Dar sunt sigur că nu este implicată în traficul tatălui său.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— O cunosc, asta-i tot.

Thompson scoase un mic râs sarcastic.

— Darren Carter o cunoaşte mai bine ca tine, îți garantez! De altfel, mă gândesc dacă n-ar trebui să te scutesc de această anchetă şi să i-o încredinţăm lii Carter.

Pare mult mai dotat ca tine…

— Suntem deja prea mulţi care ne ocupăm de aceasta anchetă, interveni Houseman, neînţelegând că Thompson nu căutase decât să-l tachineze pe Rafael. Nu mai vreau să-i pun şi pe alţii în temă. Contreras, menţii ceea ce ai afirmat despre Krista Mac Laren?

— Da. Dacă Krista este implicată în această afacere, poate fi doar pentru că tatăl ei se foloseşte de ea, fără ştirea ei. Krista nu ştie nimic despre afacere.

— Este adevărat că nu arată a traficant de droguri, fu de acord Houseman. Nu bea, nu fumează, nu se droghează, se pare chiar că viaţa ei sexuală este din cele mai normale. Mă întreb cum poate Mac Laren să aibă o asemenea fată.

— Nu el a crescut-o, explică Rafael scurt.

Se sculă cu nervozitate de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră. Era de acum mai mult de o săptămână de când n-o văzuse pe Krista şi-i lipsea pe zi ce trecea mai mult.

— Rafe? Vino să mănânci cu mine la „Blue Parrot“, sugeră Houseman ridicându-se la rândul său. Mi-e foame şi am oroare să mănânc singur. Pe curând, Thompson. Am să te anunţ dacă am noutăți.

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună şi Houseman se felicită în sinea lui pentru idea pe care o găsise

pentru a putea sta de vorbă numai cu Rafael, fără a-l şifona prea mult pe şeful lui. Acum va putea să-l întrebe mai amănunţit despre afacere, ceea ce nu putea face de faţă cu Thompson. Relaţiile dintre cei doi grăniceri nu erau prea bune pentru a putea lucra eficient împreună.

— Cât de bine o cunoşti pe Krista? întrebă Houseman imediat ce se aşezară la masă.

— O cunosc bine, răspunse Rafael cu răceală.

— Adică?

De această dată Rafael tăcu. Ştia bine că Houseman îl chestiona numai pentru mersul bun al anchetei, dar nu suporta să se amestece cineva în viaţa lui particulară. Or, a ancheta despre Krista însemna acum a ancheta asupra vieţii lui.

— Rafe, o cunoşti atât de bine încât ai fi gata să minţi pentru a o acoperi? reluă Houseman.

Rafael simţi cum devine stacojiu de furie. De data asta Houseman mersese prea departe. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să-l acuze de corupţie.

— O cunosc mai bine ca oricine, Houseman şi de aceea pot să afirm că ea nu are nicio legătură cu afacerile tatălui ei. Nici măcar nu-l suspectează că ar putea face cea mai mică afacere necurată.

— Bun. Şi dacă te înşeli? Dacă, în final, ancheta va dovedi că şi ea este implicată? De care parte vei fi?

— Nu este implicată, repetă Rafael cu încăpăţânare.

— De acord. Dar să presupunem că este…

— Nu este…

Houseman oftă. Ar fi mai bine să schimbe subiectul conversaţiei, altfel se vor găsi în acelaşi

punct mort şi la sfârşitul mesei.

— Cum se înţelege cu tatăl ei?

— Mai degrabă rău.

— Ah? Asta ar putea să însemne că eventual am putea conta pe ajutorul ei? întrebă Housemna, plin de un interes subit.

— Nu trebuie să exagerăm. Este totuşi tatăl ei.

Richard Houseman nu mai insistă. Simţise ca raporturile dintre Rafael şi Krista erau mult mai intime decât şi le imaginase Thompson. Fără îndoiala ca o cunoştea bine. Aceasta nu excludea ipoteca ca ar i complicea tatălui ei...

Rafael nu mai întârzie la „Blue Parrot". Toate aceste discuţii îi tăiaseră pofta de mâncare. Imediat ce avu ocazia, pretextă o afacere urgentă şi-l părăsi pe Houseman. Rămas singur, acesta hotărî să se ducă la poşta, în speranţa că va afla mai multe despre misterioasele pachete

Era ziua lui norocoasă. În minusculul birou de poştă era o singură clientă şi aceasta era ea. Văzuse destule fotografii ale ei în dosarul tatălui ei, pentru a o putea recunoaşte imediat.

— Îmi datoraţi treizeci de dolari şi cincizeci şi cinci de cenţi, domnişoară Mac Laren, îi spuse funcţionarul lipindu-i o sene de timbre pe pachetul pe care ea tocmai i-l dăduse.

Krista plăti şi luă recipisa pe care acesta i-o întinse.

Apoi se întoarse să plece şi era gata să-l lovească pe Houseman.

— Oh, scuzaţi-mă! exclamă ea imediat.

Dintr-odată, agentul departamentului îi înregistră surâsul, albastrul foarte viu al ochilor, ovalul perfect al feţei şi concluziona că era chiar mai

frumoasă decât o ştia din fotografii. În orice caz, înţelese de ce Contreras o apăra aşa de mult. Oricare alt bărbat, destul de norocos pentru a-i deveni amant, ar fi procedat probabil la fel.

— Mi s-a părut că am auzit că sunteţi domnişoara Mac Laren? Domnişoara Krista Mac Laren, presupun?

— Într-adevăr, eu sunt.

— Bună ziua, domnişoară. Mă numesc Houseman. Richard Houseman. De când am ajuns aici, trebuie să vă mărturisesc că ard de nerăbdarea de a vă cunoaşte. Toată lumea nu vorbeşte decât despre dumneavoastră în oraș!

— Ce doreşte domnul? îl întrerupse funcţionarul, nu fără o oarecare nerăbdare.

— Aăă... Voi reveni, bolborosi Houseman, grăbindu-se, galant, în faţa Kristei pentru a-i deschide uşa.

Krista ieşi, cu Houseman în urma ei. Acesta reluă conversaţia imediat.

— Sunteţi din New York, cred? Şi eu. Sunt doar provizoriu la Nueva Vida.

— Detaşat? întrebă Krista pe un ton interogativ.

— Da. Lucrez cu paza de frontieră.

— Ah? Atunci cred că-i cunoaşteţi pe cei doi prieteni ai mei... Jim Stone şi Darren Carter.

— Până acum nu i-am întâlnit decât pe Martin Thompson şi Rafe Contreras, răspunse el, întrebându-se de ce nu-l citase şi pe ultimul printre prietenii ei.

— Rafael, îl corectă Krista automat.

Imediat, privirea i se întunecă şi lăsă ochii în jos. Deşi se despărţiseră de mai mult de o săptămână, simplul fapt de a-i pronunţa numele trezea în ea o

suferinţă intensă.

Houseman îi remarcă tulburarea, ceea ce-i întări convingerea că Rafael şi Krista erau amanţi. Era, desigur, o situaţie periculoasă deoarece Rafael ar.fi putut, chiar involuntar, să-i dea informaţii asupra anchetei în curs.

Dar aceasta putea fi, de asemenea, la momentul oportun, un atu preţios pentru ei…

— Scuzaţi-mă, reluă ea, forţându-se să pară naturală, dar trebuie să plec. Sunt foarte grăbită.

— Desigur, înţeleg! La revedere, domnişoară Mac Laren. Am fost într-adevăr încântat să vă cunosc.

— Şi eu. La revedere.

Se întoarse şi se îndepărtă. Houseman o urmări o clipă cu privirea, gânditor.

El era departe de a fi convins, ca Rafael, de inocența ei. După ce se despărţi de Houseman, Krista se hotărî să-i facă o vizită prietenei sale Royce Ann. Era prea deprimata pentru a avea curajul să înfrunte solitudinea căminului ei. Avea nevoie să audă o voce prietenoasă.

Royce Ann o primi cu căldură. Vinerea următoare era patru iulie, ziua independenţei americane şi se pregătea să participe la sărbătoarea ce se organiza în oraş în fiecare an cu această ocazie.

— Vei veni cu noi, sper! La prânz m-am gândit să facem un mare picnic cu toţi prietenii noştri, iar seara vom organiza un foc de artificii. Noaptea târziu vom face un grătar imens. Chiar şi Juana a fost mobilizată să ajute la prepararea lui şi ştii bine ce grozav găteşte! Se pare că va fi o petrecere reuşită.

Krista ezită, dar în final acceptă invitaţia. Oh, desigur, nu avea chef să se distreze, dar nu avea

chef nici să rămână acasă, să-şi plângă dragostea sfărâmată în timp ce tot oraşul era la petrecere.

Cele două prietene petrecură împreună după-amiaza, apoi Krista se hotărî să plece. Royce Ann o conduse până la maşină, nu fără a-i arunca din când în când o privire pe furiş. În sinea ei era uimită. Nici măcar o dată, Krista nu pomenise de aventura ei cu Rafael Contreras. Asta o intriga în cea mai mare măsură.

Doar când ajunseră lângă maşină, văzând că nu va afla nimic dacă nu va întreba, Royce Ann îndrăzni, în sfârşit, să abordeze subiectul.

— Şi Rafael? întrebă ea prefăcându-se indiferentă. Nu te mai interesează?

Faţa Kristei se întunecă.

— Ba da, dar am pierdut orice speranţă să-i cuceresc inima, mărturisi ea cu tristeţe.

— Asta mă miră din partea ta. De obicei nu te retragi din faţa nici unei dificultăţi când doreşti ceva cu adevărat.

— Se poate... Dar, în general, ceea ce doresc este mai puţin inaccesibil. Bun, atunci pe vineri la ora unsprezece, cum am stabilit, încheie Krista această discuţie care-i era penibilă.

— De acord, pe vineri.

Krista demară şi făcu un ultim gest cu mâna prietenei sale.

— Luni, după ce ai plecat de la cafenea, m-am dus să mă plimb până la poştă şi am întâlnit-o pe Krista Mac Laren. Tocmai trimitea un pachet la New York.

Rafael ridică o privire glacială spre Houseman.

— Da. Şi?

— Şi am avut norocul să observ numele şi adresa

destinatarului. Era adresa lui Tracy Lord Smith. Soţia lui Steve Smith, dacă preferi.

Faţa lui Rafael se crispă. Îl cunoştea bine pe Steve Smith. Era un prieten intim al lui Jack Marshal, omul de încredere al lui Art Mac Laren în toate operaţiunile de droguri. De altfel, şi Steve Smith lucrase pentru Mac Laren cu câţiva ani în urmă.

— Dacă Smith este în afacere, reluă Houseman, sunt gata să pun pariu că şi nevasta lui este. Şi, în acest caz, vei fi de acord cu mine că relaţiile ei cu Krista sunt mai degrabă suspecte... De aceea te sfătuiesc să o supraveghezi pe Krista de foarte, foarte aproape.,

Rafael tresări. S-o supravegheze? Adică... s-o, revadă? Când şi aşa s-au despărţit cu atâta greutate?...

— Ascultă-mă, Contreras, continuă Houseman, înşelându-se asupra tăcerii lui. Ştiu că nu te amuză s-o spionezi, dar trebuie. Oricum, ai totul de câştigat, ca şi ea de altfel. Pentru că, dacă ea este complice, ai încă timp s-o obligi să iasă din afacere înainte ca să fie prea târziu. Şi dacă nu este, vei fi cel mai bine plasat pentru a o proteja de scandalul care nu va întârzia să se declanşeze. Până atunci, va trebui să încerci să descoperi natura exactă a relaţiilor ei cu Tracy Lord. Asta cred că este posibil, nu?

Rafael nu răspunse. Era consternat. Desigur, dintr-un anumit punct de vedere, propunerea lui Houseman era binevenită, pentru că-i dădea ocazia s-o revadă pe Krista şi să facă din nou dragoste împreună. Pe de altă parte însă, asta însemna să-i trădeze încrederea folosind-o în

ancheta contra tatălui ei... Şi asta nu numai că Rafael refuza să facă, dar îşi dădea seama că dacă vreodată Krista va afla, nu i-o va ierta niciodată.

Şi totuşi nu avea de ales. Houseman fusese clar: Krista trebuia supravegheată de aproape. Dacă el nu va face acest lucru, atunci va trebui s-o facă altcineva. Or, numai gândindu-se la această posibilitate, Rafael era bolnav de gelozie. Va trebui ca el să fie acela.

Încet, fără tragere de inimă, Rafael acceptă, cu un semn din cap. Da, o va revedea pe Krista. Da, o va săruta din nou, o va dezbrăca din nou, va fi din nou a lui. Da, se va folosi de ea pentru a-l băga la închisoare pe tatăl ei. Da, îi va distruge viaţa...

Pentru o ultimă oară, se privi în oglindă. Îi era silă de el... Peste câteva ore va începe s-o caute pe Krista prin mulţime, în această zi de 4 iulie, apoi după ce-o va găsi, îi va spune că s-a gândit, că are nevoie de ea, că nu putea trăi fără ea. De fapt, toate acestea erau adevărate şi, în alte circumstanţe, ar fi fost emoţionat şi fericit de a putea, în sfârşit, să i le spună. Dar acum, în aceste condiţii, se simţea de-a dreptul bolnav. Bolnav de disperare şi de ruşine.

Niciodată nu-şi imaginase că într-o zi va fi obligat să înşele încrederea femeii pe care o iubea mai mult decât orice pe lume, cu riscul de a pierde pentru totdeauna dragostea ei. Şi astăzi se găsea în acest punct. Se ura pentru asta...

CAPITOLUL IX

În ciuda mulţimii care se înghesuia pe străzile din Nueva Vida, nu-i fii greu s-o localizeze. Nimeni alta

nu avea ca ea părul atât de blond şi, oricum, ar fi recunoscut-o cu ochii închişi, numai după felul cum inima lui începea să bată imediat ce-o simţea în apropierea lui, după un parfum, după un hohot de râs, după o şoaptă chiar. Totuşi, nu se apropie de ea imediat. Pe de altă parte, ea nu era singură şi apoi, încerca să întârzie momentul când o va aborda şi când, în acelaşi timp, va începe să trădeze dragostea lor. Aşa că se mulţumi s-o urmărească de la distanţă toată după-amiaza, ca un admirator timid sau un îndrăgostit cuprins de teamă.

Târziu, spre seară, când organizatorii se pregăteau să dea drumul focurilor de artificii, se hotărî în sfârşit. Profitând că, pentru prima oară, ea era singură, se apropie pe la spate şi-i puse încet mâna pe umăr, murmurându-i în acelaşi timp numele.

Krista tresări şi se întoarse brusc.

— Rafael! exclamă ea, surprinsă şi bucuroasă în acelaşi timp.

Se priviră cu pasiune câteva clipe şi apoi Krista păru că-şi aminteşte de târgul lor şi privirea i se întunecă.

— Nu mă gândeam că o să te revăd… şopti ea.

— Mi-ai lipsit, Krista. Mi-ai lipsit îngrozitor.

— Şi tu mi-ai lipsit, știii…

— Vino.

Luând-o de mână, o trase mai departe de mulţime. Apoi o cuprinse cu braţele şi fără un cuvânt, îi sărută buzele care 1 se ofereau.

— Oh, Krista, Krista… Credeam că o să înnebunesc fără tine. Mă mai iubești?

— Sigur că da, te iubesc!

— Atunci sunt al tău. Atâta timp cât mă vei dori voi fi al tău.

Lacrimile o înecau. Aşteptase atât de mult această clipa…

— Te iubesc, Rafael, te voi iubi mereu.

Rafael închise ochii şi o strânse şi mai tare la pieptul lui. Era îngrozitor… El o iubea, ea îl iubea şi cu toate astea, acest moment care ar fi trebuit să fie unic, minunai era irosit de gândul că făcea toate astea la comandă, că deci nu era pe de-a-ntregul sincer cu ea.

Îi mai rămânea doar o speranţă, una singură. Aceea că ea va crede suficient de puternic în dragostea lor pentru a-i putea ierta duplicitatea, pentru a înţelege că nu avusese de ales şi că, în ciuda trădării lui, el o iubea cu adevărat, din tot sufletul. Nu ştia dacă asta va fi posibil, dar trebuia sa creadă măcar în atât. Altfel nu credea că ar mai fi avut curajul să depăşească momentele care l-ar fi aşteptat…

— Să plecăm, Rafael.. Să mergem la tine.

— Nu vrei să vezi focurile de artificii?

— Cum vrei tu. Vrei să mai stăm?

— Da. Doar dacă nu te deranjează să te afişezi cu mine în public.

— Glumeşti?! se indignă Krista.

— Ai accepta chiar să te sărut în public?

— Sigur că da!

— Atunci, hai.

Mână în mână, se duseră spre locul unde mulţimea de curioşi admira focurile de artificii. De departe, Krista îi văzu pe Jim şi Royce Ann împreună cu Nick Morris şi soţia lui, precum şi pe Mike Hughes cu ultima lui Cucerire.

— Până adineaori am fost cu ei, şopti ea arătând cu bărbia spre micul grup. Probabil că se întreabă unde am dispărut... Te-ar supăra dacă ne-am duce la ei?

— Cât timp sunt cu tine, merg oriunde, răspunse Rafael cuprinzând-o pe după umeri.

Îşi surâseră complice, apoi se îndreptară spre prietenii Kristei.

Şase perechi de ochi se măriră de uimire văzându-i apropiindu-se.

— Noi... noi începusem să credem că te-ai rătăcit, bolborosi Royce Ann încurcată.

— L-am întâlnit din întâmplare pe Rafael şi ne-am plimbat puţin înainte de a veni la voi, explică Krista cu un surâs radios.

Royce Ann încruntă sprâncenele. Deşi era încântată pentru prietena ei, că aceasta reuşise în final să-l seducă pe mexican, nu putea să nu se simtă vexată că ea nu-i făcuse confidenţe. Pentru că se vedea cu ochiul liber că erau amanţi! Şi după privirile tandre şi complice pe care şi le aruncau, Royce Ann înţelese că asta dura de mai mult timp...

Nu avu însă timp să-i reproşeze ceva prietenei ei pentru că, imediat ce focul de artificii se termină, Krista şi Rafael îşi luară la revedere de la toţi şi se eclipsară rapid, vizibil grăbiţi de a se regăsi singuri.

Odată ce momentul ce surpriză a trecut, Royce Ann uită de supărarea ce i-o provocase prietena ei. Ştia bine că blamându-l pe Rafael, aşa cum făcuse de mai multe ori, n-o încurajase deloc pe Krista în a face confidenţe. Şi apoi, dacă aceasta era fericită, ceea ce se vedea clar, nimic altceva nu mai avea importanţă. În fine, dacă îl iubea pe Rafael,

însemna că ea, Royce Ann, se înşelase asupra lui şi că merita să fie iubit. Deci, cântărind bine totul, nu avea ce să-i reproşeze prietenei ei. Şi astfel, fără idei preconcepute, o văzu pe Krista depărtându-se la braţul lui Rafael, cu chipul transfigurat de atâta iubire.

Krista deschise ochii şi se ridică brusc într-un cot. Rafael, în picioare în faţa ei, era deja îmbrăcat, gata de plecare.

— Unde pleci? întrebă ea cu voce somnoroasă.

— La lucru, o informă Rafael aşezându-se pe marginea patului. Nu că m-ar amuza în mod special... dar trebuie, adăugă el aplecându-se spre ea pentru a o săruta.

— Oh, Rafael... protestă Krista agăţându-se de gâtul lui pentru a-l opri.

Regăsirea lor durase o bună bucată din noapte şi fusese delicioasă. Din păcate, totul avea un sfârşit, chiar şi momentele cele mai frumoase şi realitatea își intra în drepturi.

În fine, ceva se schimbase, pentru că Rafael îi spusese seara trecută, în timp ce ea îşi arunca în valiză nişte haine, sub privirea amuzată dar şi neliniştită a Juanei, că de data asta putea să rămână la el cât va dori.

— Mă întorc pe la trei şi jumătate, draga mea, o asigură el mângâind-o pe obraz.

— Bine, oftă Krista dând la o parte cearşafurile pentru a se scula. Dacă trebuie neapărat să pleci, vin şi eu cu tine. Mă laşi acasă, tot este în drum.

— De ce vrei să te întorci acasă? se miră Rafael, mângâindu-i cu privirea trupul gol.

— Ca să-mi iau maşina. În felul ăsta voi putea profita de absenţa ta pentru a face câteva

cumpărături.

— Poţi să iei camioneta, îi propuse el ca şi cum era de la sine înţeles.

— Adevărat? Pot s-o iau?! exclamă ea cu o bucurie aproape copilărească.

Pentru ea însemna o probă în plus de încredere pe care el i-o acordase. Apoi, asta va arăta lumii întregi că este amanta oficială a lui Rafael şi în fine, faptul de a conduce o camionetă i se părea amuzant, comparativ cu foarte seriosul ei Mustang.

— Da, bineînţeles. Tot ce-ţi cer este să vii să mă iei după-amiază de la postul de frontieră şi să mă conduci acum, evident…

Krista sări din pat şi fugi în baie.

— Fac un duş şi sunt gata! promise ea.

Rafael privi o clipă spre patul desfăcut şi dădu gânditor din cap. Nu ştia cât va dura situaţia asta, dar deocamdată

I se părea minunat s-o aibă lângă el pe Krista.

Ziua trecu repede ca de obicei, de altfel, când Krista se simţea fericită. După ce-l duse pe Rafael la lucru, se întoarse şi făcu ordine în casă. Apoi plecă să mănânce în oraş, făcu câteva cumpărături şi aşa cum se înţeleseseră, veni la ora trei să-l ia. Nici la cinci minute după ce veni Royce Ann să-şi aştepte soţul.

— Ce căldură! oftă aceasta. Îl aştepţi pe Rafael?

— Da.

— Krista… Eu… eu aş vrea să-ţi spun că… îţi doresc toată fericirea posibilă cu el, îi spuse Royce Ann puţin încurcată.

Krista o privi mirată, apoi un surâs radios îi luminã fata.

— Mulţumesc, Royce Ann. Ştiu că multă lume va

condamna dragostea noastră şi n-aş fi vrut ca şi tu să fii printre ei. Cuvintele tale îmi fac o imensă plăcere.

Cele două prietene se priviră, se înţelegeau din ochi mai mult ca niciodată.

— Ah, iată-i! strigă deodată Royce Ann văzând o maşină de patrulare parcând în apropierea lor.

Jim şi Rafael coborâră. Dacă primul părea să transpire enorm în uniforma lui, cel de-al doilea, îmbrăcat doar cu un jeans şi cu o cămaşă în carouri, nu părea deloc că suferă de căldură.

— Am să-l aştept în birou, zise Royce Ann văzând că soţul său intră să se schimbe. Măcar acolo îmi va fi mai puţin cald.

Krista aprobă cu un semn din cap, apoi îşi concentră atenţia asupra lui Rafael care se îndrepta spre ea cu un pas dezinvolt. Doamne, cât era de frumos, de seducător! Şi când se gândea că ea era amanta acestui bărbat! La acest gând, un val de dorinţă îi parcurse trupul. Fără să mai aibă răbdare pentru a-l strânge în braţe, sări din camionetă şi se repezi la el.

— Rafael… şopti ea, aruncându-se în braţele lui. Oh, Rafael, te iubesc!

Fără să le pese de privirile surprinse ale celor câteva persoane care se învârteau prin parcare, se sărutară cu patimă, ca şi cum se revedeau după o lungă despărţire.

— Krista, querida, carina… Mi-e sete de tine, sete de corpul tău, şopti Rafael regăsindu-şi suflul. Aş vrea să te duc departe de aici, undeva unde să-mi aparţii numai mie, unde să ne iubim zi şi noapte, fără încetare, până la sfârşitul lumii…

— Dar îţi aparţin numai ţie şi doresc şi eu să

facem dragoste zi şi noapte, îi răspunse Krista privindu-i faţa cu adoraţie. Timp îndelungat, o veşnicie... Nu trebuie decât să plecăm acum, imediat dacă vrei.

Alături de ei, pe pământ se profilă o umbră şi ridicând capul cu regret, Rafael îl observă pe şeful lui.

— Ce este, Martin? întrebă el plictisit de prezenţa acestuia, fără însă să-i dea drumul Kristei.

— Unde sunt hărţile pe care ţi le-am cerut aseară? întrebă Thompson pe un ton agresiv.

Nu suporta să-i vadă pe Krista şi pe Rafael împreună. Asta îl înfuria pentru că dovedea că se înşelase când pusese la îndoială cuvântul lui Rafael precum că o cunoștea bine pe fata lui Mac Laren. Şi dacă ceva îl înfuria pe Thompson, aceasta se întâmpla când se înşelă în privinţa unor oameni.

— Sunt pe biroul tău, acolo unde le-am pus azi-dimineaţă, răspunse Rafael calm. Alături de dosarele în curs. La revedere, Martin, şi pe mâine, continuă el întorcându-i spatele ostentativ.

Martin Thompson strânse pumnii negru de furie, dar trebui să admită faptul că nu avea ce să-i reproşeze subordonatului său. Cel puţin deocamdată... Dar îşi promise să-şi ia revanşa mai târziu...

Krista urcă în camionetă, lăsându-l pe Rafael la volan.

— De ce tu nu eşti îmbrăcat în uniformă? întrebă ea mirată, privindu-l

— N-o port întotdeauna. Câteodată este de preferat ca interlocutorii mei să nu ştie pentru cine lucrez.

Krista îl privi demarând, gânditoare.

— Meseria ta este periculoasă, nu-i aşa?

— Poate să fie.

Ea frisonă. Rafael o simţi şi-i puse o mână liniştitoare pe genunchi.

Nu trebuie să te nelinişteşti, draga mea. De fapt nu întâmpin chiar atâtea riscuri. Oamenilor le este prea frică de mine ca să mă atace. Chiar şi contrabandiştilor le este frică de mine.

— Mie, nu. Eu te însoţesc şi nu mi-e frică de tine.

Ştiu, Krista. Ţie nu ţi-e teamă de nimeni şi de nimic, din păcate.

— De ce „din păcate“?

— Pentru că într-o zi asta o să-ţi joace feste. Eşti prea încrezătoare, prea spontană. Tu nu vezi răul din jurul tău. Or, aici pe pământ, este mai mult rău decât bine şi sunt puţini aceia care merită încrederea ta.

— Tu o meriţi şi asta îmi ajunge, îi răspunse Krista cu siguranţă.

Rafael simţi o durere acută trecându-i prin inimă. Nu, tocmai el n-o merită. Doamne, cât va suferi când adevărul va ieşi la iveală!

— Carina, vreau să ştii că eu niciodată nu voi face ceva care ţi-ar pricinui vreun rău, doar dacă aş fi într-adevăr obligat, îi spuse el cu greutate. Mă crezi, nu-i aşa

— Bineînţeles! exclamă ea râzând uşor. Cruzimea nu este una din „calităţile” tale. Tu eşti mult prea sensibil pentru asta.

Privirile li se întâlniră şi Rafael se rugă în gând ca ea să-şi amintească de această conversaţie peste câteva săptămâni, când va descoperi rolul infam pe care el trebuia să-l joace şi când va înţelege că lui îi datora ruina familiei care-i mai rămăsese, lui

pe care-l iubise şi o trădase. Atunci poate, dacă-şi va aminti şi dacă iubirea ei nu va fi fost răvăşită de furtună, poate va avea încă puterea să aibă încredere în el şi să-l ierte…

Traversară oraşul, dar în loc ca Rafael s-o ia spre Moreno Valley, o luase spre vest, către lanţul muntos ce mărginea întreaga vale. Respectându-i tăcerea, Krista admiră peisajul care se desfăşura în jurul ei, cu capul pus pe umărul lui. Nu avea nevoie să ştie încotro se duc. Era cu el şi asta era esenţial.

Rafael ieşi din şoseaua principală pentru a o lua pe un drum pietruit ale cărui serpentine îi duseră aproape în vârful muntelui. În sfârşit, opri motorul. Oricum, drumul nu mergea mai departe.

Krista coborî din cameră şi-şi făcu mâinile streaşină la ochi pentru a admira peisajul. De aici, oraşul, care era clădit la baza unei coline, nu se vedea şi cât vedeai cu ochii se întindea deşertul. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-adevăr singuri pe lume.

Rafael întinse pe pământ o pătură pe care o scoase din maşină, apoi luând-o pe Krista în braţe, o ridică de la pământ şi o culcă cu blândeţe pe patul improvizat.

— Krista… Draga mea Krista, şopti el acoperindu-i faţa cu o ploaie de sărutări. Vorbeşte-mi, povesteşte-mi, tot ce-ţi trece prin minte. Vreau să ştiu totul despre tine…

Krista surâse.

— Ce-ţi pot povesti? Oh, tu îmi cunoşti de acum şi visele! îmi doresc, cum ştii, un soţ şi o droaie de copii.

— Asta-i tot?

— Da. Pentru mine nimic nu este mai frumos şi

mai important decât o familie unită, protejată prin iubirea şi tandreţea cuplului care o formează. O familie cam aşa cum este a ta, din spusele tale... Deşi nu înţeleg de ce nu vrei să-ţi vezi părinţii, Rafael. Dacă aş fi în locul tău, eu...

— Asta nu este treaba ta, Krista, îi tăie el vorba.

— Poate că nu este treaba mea, dar asta te face nefericit şi eu nu pot suporta asta! mai ales că mi se pare ridicol... Te torturezi din cauza unei poveşti vechi de zece ani şi cu aceeaşi ocazie îi torturezi şi pe cei ce te iubesc. Părinţii tăi, fraţii şi surorile tale... Sunt sigură că niciunul dintre ei nu mai este supărat pe tine pentru ceea ce s-a întâmplat şi toţi suferă îngrozitor că nu te pot vedea.

— Tu nu înţelegi, deci, că eu sunt vinovat de ruina lor, Krista?! izbucni Rafael sărind în picioare şi începând să se plimbe dintr-o parte în alta, în culmea enervării.

— Nu prea înţeleg, să-ţi spun drept, răspunse Krista vrând să pară sigură pe ea. După părerea mea, tu eşti mai degrabă victima decât vinovatul. Şi oricum, nimic nu mai justifică respingerea dragostei părinţilor tăi.

Cu un gest furios, Rafael îşi înfundă mâinile în buzunare, apoi se întoarse cu spatele la Krista, privind spre deşert fără să-l vadă.

Trecură minute lungi fără ca niciunul, nici altul să rupă tăcerea apăsătoare ce se instalase între ei. În sfârşit, Rafael se răsuci şi veni să se aşeze lângă Krista.

— Iartă-mă, dragostea mea, şopti el încet, fără s-o privească. Am reacţionat violent pentru că... pentru că ştiu că ai dreptate. Ceea ce tu mi-ai spus, eu îmi repet de mult timp, fără a găsi însă

curajul să dau ochii cu familia mea. Îmi este ruşine, ce vrei… Ruşine că i-am ruinat, bineînţeles, pentru că orice ai spune, eu mă consider vinovat, dar ruşine, de asemenea, că i-am îndepărtat din viaţa mea atât de multă vreme, numai pentru că acum doisprezece ani mi s-a părut mai comod aşa. Într-o zi, poate voi reuşi să trec peste această ruşine şi mă voi întoarce să-i văd, dar nu acum. Încă nu sunt pregătit.

Cu timiditate, Krista îşi puse mâna pe mâna lui. Atunci Rafael ridică încet capul şi-şi cufundă privirea în ochii ei.

— Oh, Krista… suspină el, cuprinzând-o în braţe. Mica mea Krista… Să nu mai vorbim despre asta, te rog. Acum vreau să mă gândesc numai la tine, la noi, la dragostea noastră.

Krista surâse, înseninată şi-l sărută uşor pe bărbie.

— Adineaori, la postul de frontieră, mi-ai spus că ai vrea să mă duci undeva departe, unde să facem dragoste zi şi noapte, până la sfârşitul lumii… îi aminti ea cu maliţiozitate.

— Da, recunoscu el devorând-o cu privirea.

— Atunci de ce n-am începe acum, dragul meu Rafael?…

CAPITOLUL X

— Nick şi Caria Morris organizează o mică petrecere astă-seară la ei acasă. Toţi colegii lui Nick cu soţiile sau prietenele lor sunt invitaţi.

Krista întoarse capul spre Rafael, dar acesta privea în continuare şoseaua.

— Vrei să te duci? întrebă ea.

— Da.

Kristei nu-i venea să creadă. El, care a trăit totdeauna în singurătate, îi propunea acum să meargă la petrecere când ar fi fost atât de simplu nici să nu-i spună?...

— Krista, reluă Rafael. Trebuie să te previn că va fi acolo şi... Constancia Aranas. Este acum amanta lui Darren Carter.

Krista se încordă. Constancia... Oare Rafael se va îndrăgosti din nou de ea, văzând-o alături de Krista? Era atât de frumoasă, atât de feminină... Comparaţia nu putea fi decât în defavoarea Kristei.

Rafael ghici imediat la ce se gândea Krista, după tăcerea care urmă declaraţiei sale. Cu blândeţe, îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Carina... Dacă vrei ne întoarcem acasă, îi propuse el muşcându-i uşor vârful degetelor.

— Nu, hai să mergem, decretă ea prefăcându-se dezinvoltă.

La urma-urmei, această confruntare cu Constancia Aranas nu era o idee era. Cel puţin se va lămuri definitiv asupra naturii exacte a relaţiei ei cu Rafael...

Sosirea lor la familia Morris fu întâmpinată cu un murmur de uimire. În mod evident, nimeni nu se aşteptase ca ei să vină...

Caria Morris îşi reveni prima. Ca o gazdă perfectă, se îndreptă spre ei surâzând şi mulţumindu-le călduros că acceptaseră invitaţia ei. Se asigură că-i cunoşteau pe toţi invitaţii înainte de a-i conduce spre bufet pentru a-şi lua ceva de băut.

Imediat ce intrase în încăpere, Krista o căută cu privirea pe Constancia. Dar aceasta nu era aici şi

Krista se simţi uşurată.

— Ce vrei să bei? o întrebă Rafael arătând spre sticlele aliniate în faţa lor. Un Martini?

— Deocamdată doar un pahar cu apă.

Rafael căută cu privirea printre sticle.

— Am impresia că nu este. Stai aici, mă duc să caut.

— Nu, nu, mă duc eu. Voi profita să mă spăl pe mâini, în acelaşi timp.

— Bine, de acord. Dar întoarce-te repede.

— Îţi promit, răspunse Krista surâzând.

După ce-l întrebă pe Nick unde este bucătăria, Krista ieşi din salon, traversă holul de la intrare şi, aşa cum îi explicase, deschise ultima uşă pe dreapta.

Instantaneu, simţi că păleşte. Constancia era aici cu Caria, care luă repede vasul cu gheaţă după care venise şi se eclipsă discret, închizând uşa în urma ei. Constancia şi Krista rămaseră singure, faţă în faţă.

Constancia fu cea care, în final, rupse tăcerea.

— Presupun că toţi vor fi foarte dezamăgiţi că n-au asistat la prima noastră întâlnire, zise ea cu un surâs uşor.

Avea o voce blândă, melodioasă, senzuală.

— Se poate, admise Krista.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar ce? în faţa acestei femei atât de frumoase, perfecte şi care, în plus, fusese şi amanta lui Rafael, ea se simţea aproape inexistentă.

Constancia păru că-i înţelege gândurile pentru că, fără să mai aştepte, reluă discuţia.

— Mă bucur pentru Rafael că v-a întâlnit. Între mine şi el, ştiţi, n-a fost niciodată o dragoste

adevărată. Doar o prietenie veche care, încetul cu încetul, s-a transformat. Într-o legătură pentru că niciunul dintre noi nu aveam altceva mai bun de făcut. Am ştiut întotdeauna că într-o zi ne vom despărţi pentru a ne trăi fiecare viaţa, separat. Această zi a venit şi sper să fie cu multă fericire atât pentru Rafael cu dumneata, cât şi pentru mine cu Darren.

Se întrerupse câteva secunde pentru a relua apoi, cu veselie:

— Şi acum, ce-ar fi să ne ducem la ceilalţi înainte de a-şi imagina cine ştie ce nenorocire despre noi?

Krista aprobă surâzând şi, după ce bău un pahar cu apă, amândouă se duseră în salon, susţinând cu seninătate privirile pline de curiozitate pe care toţi invitaţii le fixaseră asupra Ion

— Este în ordine? întrebă Rafael, scrutând cu teamă faţa Kristei, imediat ce aceasta ajunse lângă el.

Krista dădu din cap afirmativ.

— Este chiar foarte în ordine… confirmă ea radios.

Rafael nu avu nevoie s-o întrebe mai multe pentru a-şi da seama că spunea adevărul, îi ajunse ce citise în frumoşii ei ochi albaştri.

Oricum, niciodată el nu se gândise că Constancia ar putea fi un obstacol serios între ei, ţinând seama de natura relaţiei lor. Krista îi confirmase acest lucru.

Acum, ea era fericită, uşurată, convinsă că nimic nu se mai poate opune dragostei lor. Dar el, Rafael, ştia că răul era încă înaintea lor… Ştia, dar nu putea decât să aştepte neputincios ca drama să izbucnească, distrugând în acelaşi timp viaţa

Kristei şi viaţa lui.

Următoarele zece zile după această petrecere au fost pentru Krista printre cele mai minunate pe care le trăise în viaţa ei vreodată. Rafael îşi împărţea toate nopţile cu ea, iar în timpul zilei, când el era dus pe frontieră, ea se întorcea acasă la tatăl său, pentru a-şi desena şi coase modelele pe care apoi le trimitea la New York. Totul era perfect. Chiar şi Art Mac Laren, care nu vedea deloc cu ochi buni legătura fiicei sale cu unul din acei mexicani pe care-i detesta, renunţase să se mai certe cu ea în legătură cu acest subiect, încât Krista avea senzaţia nemaiîntâlnită de a înota pur şi simplu în fericire.

Lucrurile durară până în a treia săptămână din iulie. În acea zi, o miercuri, Krista îşi făcea de lucru în micul atelier de croitorie, pregătind o rochie pentru Juana a cărei aniversare se apropia. Era bine dispusă pentru că toate îi ieșiseră bine. În plus, Rafael o anunţase că probabil se va întoarce mai devreme decât de obicei şi ea se bucura la ideea apropiatei revederi. Era chiar pe punctul de a pleca; auzi deodată telefonul sunând. Era Royce Ann.

— Am un mesaj de la Rafael pentru tine, zise aceasta fără altă introducere.

A fost reţinut la vreo treabă şi se întoarce mai târziu, nu-i aşa?

— Nu. Mi-a cerut să-ţi spun să rămâi la tine acasă astă-seară. De fapt, să rămâi acasă până-ți va spune el Krista…

Vocea lui Royce Ann se sugrumă.

— Royce Ann! Ce se întâmplă? se neliniști Krista.

— Jim şi cu el patrulau pe frontieră mai devreme,

când… când cineva a tras în Jim. Rafael a ripostat şi în felul acesta i-a salvat viaţa, dar a… l-a omorât pe cel ce a tras. Oh, Krista, a omorât un băiat de şaisprezece ani!…

Krista stinse lustra şi lampadarul, nelăsând aprinsă decât mica veioză de lângă patul său. Apoi deschise larg uşa de la balcon şi ieşi pe terasă.

Noaptea era caldă şi umedă şi chiar rochia ei uşoară din bumbac i se lipise de piele din cauza transpiraţiei. Era o noapte detestabilă. Poate cea mai detestabilă din viaţa ei. Îi era cald, se simţea rău, se simţea singură.

Undeva, în această noapte caldă, rătăcea Rafael, Rafael „al ei“, şi el singur, având pe conştiinţă moartea unui băiat de şaisprezece ani.

De ce n-a venit la ea? De ce nu s-a refugiat lângă ea, tocmai în această noapte când avea nevoie de ajutor, de înţelegere, de dragoste? Era gata să-i ofere toate acestea… De ce nu venise?

Intră în cameră şi se aruncă de-a latul patului, cu ochii aţintiţi în plafon. Niciodată n-ar fi crezut că poate să ofere atâtea…

Rafael opri motorul şi privi spre micul pătrat de lumină care, singur, spărgea întunericul. Ştia că era fereastra de la camera Kristei. Toate camerele tatălui ei dădeau spre partea cealaltă a clădirii. De această parte se găseau camerele de oaspeţi, goale în această seară şi camera Kristei.

Ar fi vrut să găsească curajul să coboare din camioneta lui şi să se ducă la ea, spre acel pătrat luminos. Avea atâta nevoie de ea… Dar era peste puterile lui. Nu putea decât să rămână aici, nemişcat, la vreo cincizeci de metri de ea, cu ochii aţintiţi spre acea mică fereastră luminată.

Krista ieşi din nou pe balcon. Căldura,. Supărarea, teama, totul făcea să nu-şi găsească locul.

Măcar dacă ar fi ştiut unde este el, ce face…

Îşi plimbă privirea disperată peste copacii care-şi trimiteau umbrele negre pe panglica clară ce ducea spre balcon. Şi deodată tresări. Acolo, la marginea aleii, i se părea că distinge contururile camionetei. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se aplecă peste balustradă să-l vadă mai bine. Nu era nicio îndoială. Era el! Rafael venise!

Ca o săgeată, Krista traversă balconul, camera, coridorul, coborî scările şi se repezi afară. Cu picioarele goale pe pietriş, ea alergă spre el şi se regăsi în braţele lui plângând şi vorbind în acelaşi timp.

— Oh, Rafael… Am fost atât de neliniştită!

— Doream să fiu singur, răspunse Rafael sumbru. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, dragostea mea, îl linişti ea luându-i capul în mâini pentru a-l obliga s-o privească drept în ochi. Acum eşti aici şi eu te iubesc.

— Mă tem că nu sunt o prezenţă prea agreabilă astă-seară. Nu sunt în stare să-ţi dăruiesc nici cel mai mic semn de tandreţe. Parcă aş fi golit. Golit în întregime.

— Nu are importanţă… Eu am toată tandreţea din lume să ţi-o dăruiesc. Doar asta contează.

Rafael ridică mâna spre faţa ei pentru a-i mângâia obrazul, dar îşi opri gestul la mijlocul drumului şi-şi lăsă braţele să cadă cu un oftat.

— Eşti atât de pură, Krista, atât de bună… Şi eu, eu… am omorât un om astăzi. Nici măcar un bărbat. Un copil. Avea şaisprezece ani şi eu l-am

omorât.

— N-ai făcut-o intenţionat, Rafael.

— Dar el este mort, totuşi.

— Rafael, ascultă-mă, te rog. Îţi înţeleg durerea. Înţeleg că este îngrozitor pentru tine să ştii că ai omorât pe cineva. Dar, sincer vorbind, nu ai nicio vină în această dramă.

La şaisprezece ani nu mai eşti un copil. El ştia ce face când l-a atacat pe Jim. Ştia ce riscuri îşi asumă. Dacă a acceptat să şi le asume, nu este vina ta. Tu ai avut reacţia pe care a trebuit s-o ai. Ţi-ai salvat viaţa şi pe cea a lui Jim.

— Krista… şopti el într-un fel de hohot înăbuşit, să nu mă părăseşti. Am nevoie de tine.

— N-am de gând să te părăsesc, îţi promit. Unde vrei să mergi? La tine?

— Da.

— Atunci, hai, iubitule.

Abia ajunseră în Moreno Valley şi Rafael o conduse pe Krista spre pat. Mai devreme n-o minţise că nu se simţea în stare să-i dăruiască un semn de tandreţe… în această noapte el culese doar ce ea îi oferi, căldura ei, dragostea ei, corpul ei, fără a-i da nimic în schimb. Dar Krista nu se supără. El avea nevoie de ea şi asta era tot ce conta.

Când se trezi, a doua zi dimineaţa, Krista era singură. Sări jos din pat, îşi puse un halat de-al lui Rafael şi se repezi în bucătărie. Dar el nu era nici aici. Cu o neliniște surdă în inimă, Krista deschise uşa şi ieși afară. Simţi o imensă uşurare când îl văzu pe Rafael acolo, în apropierea ţarcului unde galopa calul lui.

— Rafael? îl strigă ea încet după ce se apropie de

el.

Rafael se întoarce spre ea şi o fixă cd o privire inexpresivă. Krista îl găsi obosit. Nu era de mirare, după evenimentele din ajun şi după noaptea nedormită în care, tot timpul, corpul neînsufleţit al lui Jose Ruiz îi bântuise gândurile. Nu-i venea să creadă că el îl asasinase.

— Rafael? repetă ea. Cum te simţi?

Cum se simţea?! Rău, foarte rău... Cu atât mai rău cu cât îşi dădea seama că i se arătase Kristei cât se poate de vulnerabil. Asta îl umilea, îl exaspera în aşa măsură încât era gata să-i reproşeze că fusese acolo în acele momente...

— Mă simt bine, mulţumesc, răspunse sec.

Krista se întunecă la faţă. Ce se întâmplase? Noaptea trecută o implorase să nu-l părăsească, el avusese nevoie de ea şi-i. Spusese acest lucru, iar în această dimineaţă îi vorbea cu răceală, aproape cu ostilitate.

— Vrei o cafea? întrebă ea cu voce ezitantă.

Rafael tăcu. Ar fi vrut să plece, să-l lase singur, dar nu avea curajul să i-o ceară.

— Rafael?... murmură ea punându-i o mână pe braţ.

Instantaneu, Rafael îşi retrase braţul ca şi cum acest contact îl arsese. Krista rămase cu mâna în aer, stupefiată. Apoi, încet, stupefacţia lăsă locul tristeţii şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, îi spuse ea cu o voce care-i trăda disperarea.

Fără să aştepte răspuns, se întoarse şi intră în cameră.

Când, în sfârşit, Rafael se hotărî să vină şi el, ouăle cu şuncă erau deja reci, pâinea prăjită la fel.

Dar nu-i păsa. Nu-i era foame. Nu simţea nici măcar nevoia să bea o cafea.

Krista nu mâncase nici ea nimic. Doar gândul la mâncare îi provoca greaţă.

Trecură câteva minute. Rafael îşi luă în sfârşit ceaşca cu cafea şi se duse lângă fereastră, cât mai departe de Krista. Liniştea dintre ei devenise insuportabilă.

— Plantele tale sunt neudate, zise atunci Krista, doar pentru a spune ceva.

Rafael privi o clipă planta din faţa lui, de pe pervazul ferestrei, apoi cu un gest brusc o smulse şi o aruncă jos.

— Ţi-am spus că nu am timp să mă ocup de ele! exclamă el cu furie.

Dominându-şi surpriza şi supărarea, Krista se ridică încet, calm şi se duse la bucătărie după mătură. Se întoarse şi începu să cureţe cioburile şi pământul care umpleau podeaua. Dar Rafael nu-i lăsă această plăcere.

— Sunt destul de mare ca să-mi fac singur menajul! răcni el, luându-i violent mătura din mâini.

— Dar eu...

— Nu vrei să înţelegi că nu mai am nevoie de tine? Nu vreau nimic de la tine, auzi? Nimic!!!

— Rafael, începu ea să-l liniştească cu blândeţe, ştiu că suferi şi sufăr şi eu alături de tine. Știi că...

— Nu, tu nu ştii nimic! îi tăie vorba Rafael cu brutalitate. Nu poţi să ştii! Câţi oameni ai omorât tu? Răspunde-mi! Niciunul, evident... Atunci cum vrei să înţelegi? Tu vrei să pui în ordine totul în viaţa mea, până şi sentimentele mele. Dar nu ai dreptul, Krista, nu ai dreptul! repetă el pe un ton

furios.

Krista, nemişcată în faţa lui, ca paralizată, nu răspunse. Nu voia să se certe cu el. Era agresiv acum din cauza nenorocirii. Acesta era felul lui de a reacţiona şi nu trebuia cu niciun chip să-l oprească.

— Din prima zi de când te-am întâlnit, continuă el nemilos, te-ai amestecat neîncetat în ceea ce nu te priveşte şi ai vrut să-mi rezolvi problemele în locul meu. Dar tu nu eşti în stare să ţi le rezolvi pe ale tale. Ai deja o mamă care nu te-a dorit, un tată care nu te suportă. Nu-ţi ajunge? Tot nu vrei să înţelegi? De ce te încăpăţânezi să te agăţi de mine când eu nu te vreau?

De data aceasta era prea mult. Atinsă profund de cuvintele lui crude, Krista îşi ascunse fata în mâini şi începu să plângă. Apoi fugi şi se ascunse în dormitor.

Rămas singur, Rafael închise ochii şi-şi blestemă soarta în gând. Nu avea dreptul s-o trateze astfel, mai ales după felul cum. Ea i se dăruise noaptea trecută, tandră, generoasă, fără să aştepte nimic în schimb. Ea nu merita furia lui.

Când el intră în cameră, ea era deja îmbrăcată şi termina de aranjat lucrurile în valiză. Avusese timp s-o sune pe Royce Ann spunându-i că vine la ea. Nu dorea să se întoarcă la tatăl său. Îşi imagina prea bine privirile şi vorbele răutăcioase pe care acesta i le-ar fi aruncat în faţă în legătură cu băiatul pe care-l ucisese Rafael…

— Ia camioneta şi du-te acasă, Krista, îi ordonă el cu voce plictisită.

— Nu este nevoie. Vine Royce Ann să mă ia.

Rafael, cu mâinile pe lângă corp, o privea în

liniște închizându-şi valiza şi aşezându-se pe pat să se încalţe. Se simţea îngrozitor, prăbuşit. Ea venise spre el cu dragoste, iar el drept mulţumire o atacase nedrept în legătură cu indiferenţa părinţilor ei faţă de ea, când el ştia mai bine ca oricine cât suferea din cauza asta... Cum putea să fie atât de aspru, de crud cu ea când el avea nevoie de blândeţea ei, de dragostea ei, de ea?

— Cum se simte Jim? întrebă el cu efort.

— Destul de bine. Poţi să vii cu noi dacă vrei să-l vezi.

— Pentru nimic în lume nu pun piciorul într-un spital.

Krista nu mai insistă.

Royce Ann sosi câteva minute mai târziu şi claxonă în faţa casei, aşa cum se înţeleseseră. Krista, cu valiza în mână, era gata de plecare. Totuşi, înainte de a deschide uşa, se mai întoarse o ultimă dată spre Rafael. Părea şi mai nenorocit decât acum câteva clipe când o văzuse închizându-şi valiza. Aproape fără să vrea, ea se apropie şi-i mângâie obrazul cu mâna.

— Te iubesc, Rafael, şopti ea. Dacă vreodată ai nevoie de mine, mă găseşti la Royce Ann.

El aprobă din cap şi sărută mâna care-i atingea buzele. Simţi că ar fi nevoie doar de un cuvânt ca ea să rămână, dar ştia de asemenea că era mai bine ca ea să plece. Atâta timp cât nu va fi depăşit durerea şi furia care-l măcina, prefera să fie singur.

Royce Ann îşi aştepta prietena în maşină. Părea şi ea foarte obosită, gândi Krista când se aşează alături. Şi pentru ea noaptea fusese îngrozitoare.

— Rafael s-a trezit? întrebă Royce Ann. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru... pentru ieri.

— Nu este momentul, Royce Ann. Aşteaptă vreo două-trei zile.

— Nu este în regulă, nu-i aşa?

— Nu, nu prea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Mai târziu, poate.

Royce Ann demară.

Din spatele ferestrei, Rafael urmări cu privirea maşina depărtându-se. El a vrut să rămână singur? Ei bine, iată-l singur. O dată în plus, Krista plecase. Din cauza lui. Şi deja îi lipsea.

CAPITOLUL XI

Trecuseră cinci zile de la plecarea Kristei şi până acum Rafael nu avusese curajul nici să-i telefoneze, nici să se ducă s-o vadă. Încet-încet, începu să se gândească mai puţin la Jose Ruiz şi mai mult la ea. Şi azi se simţea în stare să-i înfrunte, în sfârşit, privirea.

Se îmbrăcă repede şi, înainte de a ieşi mai verifică o dată în oglindă că vesta antiglonț pe care şi-o pusese sub cămaşă, era invizibilă pentru un neiniţiat. Ceea ce i se întâmplase lui Jim îi servise drept lecţie. Rana lui Jim nu era gravă, dar dacă acesta ar fi purtat vesta antiglonț, ar fi fost scutit de asemenea neplăcere. Şi chiar dacă pe căldura asta, a suporta această vestă se putea numi eroism, Rafael considera că este ridicol să-şi rişte viaţa când și-o putea proteja atât de uşor.

— Ce ai de gând să faci, Krista?

Krista ridică o privire uimită spre prietena ei.

— În legătură cu ce?

— Ghici… Jim şi cu mine suntem gata să te adăpostim luni de zile dacă trebuie, dar pentru tine

asta nu este o soluţie. Şi cum tatăl tău te-a dat afară, acolo nu te mai poţi întoarce. În locul tău, m-aş duce să-l văd pe Rafael. Tu trebuie să rămâi cu el şi nicăieri în altă parte.

Krista oftă. Trecuseră cinci zile şi nu avea nicio veste de la el. De fiecare dată când suna telefonul tresărea, sperând nebuneşte că va fi el. Dar niciodată n-a sunat pentru ea. Ba da, doar o dată când tatăl său a sunat-o să vină acasă. Bineînţeles, Krista a refuzat şi de furie Art Mac Laren i-a închis definitiv uşa.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unei maşini care parca.

— Jim vine să ia masa cu noi astăzi? se miră ea, încruntând sprâncenele.

— După câte ştiu, nu. Oh, Doamne să nu fi păţit iarăşi ceva! continuă Royce Ann devenind subit palidă.

Amândouă se repeziră la fereastră exact pentru a-l vedea pe Rafael sărind din camioneta lui.

— Cred că ai musafiri, Krista… şopti Royce Ann cu un surâs maliţios. Voi profita şi voi merge să pregătesc masa.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Krista ieşi pe peron. Se priviră timp îndelungat, în tăcere, nemişcaţi. Apoi Rafael străbătu încet distanţa care-i separa şi o învălui cu braţele sale.

— Iartă-mă, carina… Ştiu că te-am făcut să suferi dar, te rog, iartă-mă. Aveam nevoie să fiu singur. Oh, Krista, dacă ai şti cât mi-ai lipsit…

— Rafael… Dragostea mea…

Se sărutară cu patimă, apoi Rafael se eliberă din îmbrăţişare şi, în ciuda protestelor ei, o ţinu la distanţă.

— Dacă continui să te sărut astfel, voi fi incapabil să te mai părăsesc. Or, eu trebuie să mai lucrez astăzi.

Krista îl privi cu pasiune. Chiar dacă avea un aer obosit, pentru ea era la fel de seducător.

— Se pare că n-ai dormit prea mult după plecarea mea, îi reproşă ea cu blândeţe.

— Fără tine? Cum aş putea să dorm?

— Doar de tine depinde să mă mai întorc.

— Astă-seară, dragostea mea. Aş vrea să te întorci astă-seară în casa noastră.

— Dragul meu Rafael, eu... începu ea să vorbească, punându-i mâinile pe umeri pentru a şi-l apropia mai bine.

Nu-şi termină fraza. Mai întâi îi pipăi umerii, apoi pieptul. În sfârşit, îşi lăsă mâinile să cadă, înspăimântată.

— Porţi o vestă antiglonț, nu-i aşa?

El aprobă, tăcut..

— Crezi că... într-adevăr eşti în pericol?

— Nu cred nimic, Krista. Îmi iau doar măsurile de prevedere.

— Oh, Rafael! şopti ea agăţându-se de gâtul lui. Te implor, dragostea mea, fii prudent. Mi-e atât de teamă pentru tine...

— Le iubesc prea mult, querida şi pentru asta nu vreau să risc nimic. Vreau să pot să mă bucur de tine încă mult timp, murmură el strângând-o la pieptul lui. Voi ajunge acasă spre ora patru şi jumătate, continuă el după o scurtă pauză. Mai ai cheia?

— Da.

— Şi... vei veni?

— Da. Te ador, Rafael, nu uita asta.

— Cum aş putea să uit? răspunse el surâzând.

Se sărutară o ultimă oară, apoi Rafael se urcă în camionetă şi plecă.

Krista se întoarse în casă dansând. Trecuse printr-o încercare grea, dar acum totul se terminase şi, în sfârșit, vor putea fi fericiţi.

— Ei? întrebă Royce Ann ieşind ca o bombă din bucătărie.

— Mă întorc la el în astă-seară, o anunţă Krista triumfătoare.

— Nemaipomenit! Ştii, nu îndrăzneam să-ţi mărturisesc, dar privindu-te cum îţi rozi unghiile şaisprezece ore pe zi şi ascultându-te plângând în camera ta restul de opt ore rămase, începuse să mă deprime foarte serios.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Royce Ann. Ai fost extraordinară suportându-mă, afirmă Krista radioasă.

În timpul orelor ce urmară, Krista îşi adună toate lucrurile pălăvrăgind vesel cu prietena sa. Apoi se pregăti de plecare. Era încă devreme dar, înainte de a» se duce la Moreno Valley, voia să treacă pe la tatăl său să-şi mai ia nişte haine şi o parte din lucrările ei în curs.

— Când te mai văd? o întrebă Royce Ann privind-o punându-şi valiza în maşină.

— Nu ştiu. Poate luăm prânzul împreună într-una din zilele următoare?

— De acord. Îmi telefonezi tu?

— Da.

Un zgomot de motor le atrase atenţia. Întoarseră amândouă capul spre direcţia de unde venea zgomotul şi văzură una din maşinile patrulei de frontieră în interiorul căreia îi observară pe Darren

şi Martin Thompson.

— Ei bine, exclamă Royce Ann, faptul că Jim nu poate efectua acum decât muncă de birou, se pare că le creează probleme dacă Martin a trebuit să iasă chiar el în patrulă. Are oroare de asta.

— Bun, eu am plecat, declară Krista aşezându-se în spatele volanului. Pe curând!

— Pe curând! Şi mult...

Dar Royce Ann fu întreruptă de această dată de zgomotul unui elicopter care trecea destul de jos, şi abia câteva secunde mai târziu îşi termină fraza.

— ... noroc în toate!

Cu ajutorul Juanei, Krista îşi trie lucrurile, punând ce avea de gând să ia cu ea la Rafael în două valize mari restul închizându-le în nişte cufere. Pentru moment viitorul ei era încă destul de neclar pentru a putea să ştie în mod precis unde se va afla peste două săptămâni Va trebui să mai vorbească totuşi cu Rafael pentru a lua hotărârea să se mute definitiv la el.

Tocmai terminase de împachetat când sună telefonul. Krista, care se spăla pe mâini în baie, o rugă pe Juana să răspundă.

„Era Royce Ann. Nu spuse mare lucru, doar că era împreună cu Jim şi Krista ar trebui să-i aştepte. Dar, după vocea tulburată a acesteia, Juana, căreia Krista nu-i ascunsese nimic despre legătura ei cu Rafael, ghici imediat că i se întâmplase ceva acestuia şi că era grav.

Krista nu remarcă tăcerea neliniştită a guvernantei. Fără nicio grijă, ieşi din baie, făcu un rapid înconjur al camerei pentru a se convinge că n-a uitat nimic şi luă una din valize pentru a coborî la parter. Cu inima strânsă, Juana o luă pe a doua

şi o urmă.

Abia când ajunseră la uşa de la intrare, Krista îşi aminti de telefon. Dar nu avu timp s-o mai întrebe pe Juana despre acest subiect. Îi atrase atenţia zgomotul unei maşini care se oprise în faţa casei şi imediat se auzi şi soneria.

Văzând-o în faţa ei pe Royce Ann şi mai ales pe Jim, Krista înţelese şi se făcu brusc livid㠄.

— Rafael? murmură ea cu voce gâtuită.

— A încasat trei gloanţe de revolver, răspunse Jim pe un ton lugubru. Vesta antiglonț i-a oprit două, dar al treilea a mers direct în abdomen!

Royce Ann se apropie de prietena sa şi o luă în braţe, cu afecţiune.

— A fost transportat cu elicopterul la spitalul din El Paso. Hai, te ducem acolo. Juana? Astea sunt valizele ei?

Juana dădu din cap şi-l ajută pe Jim să le ducă până la maşină.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Krista.

— A nimerit într-o ambuscadă pe care i-a întins-o Grigorio Ruiz.

— Grigorio Ruiz? repetă Krista mecanic.

— Fratele lui Jose.

Jose... Băiatul pe care-l ucisese accidental săptămâna trecută Rafael. Nu... nu se poate, nu este posibil! Se despărţiseră abia de două ore, sănătoşi. Nu se putea să fie acum ia spital, rănit, poate muribund.

Dramul până la El Paso a fost pentru Krista un coşmar. La spital îi întâmpină un grănicer care se recomandă Dave Brown. Acesta îi informă că starea lui Rafael este considerată de medici critică şi că se află încă pe masa de operaţie. Grigorio, pe

care Rafael îl atinsese cu un glonţ, se simţea bine şi aşteptau să se trezească dintr-o clipă în alta.

În sinea ei, Krista se simţi mai liniştită când află că Grigorio nu murise. Dacă, din nenorocire, Rafael l-ar fi omorât şi pe el, chiar fiind în legitimă apărare, probabil că nu şi-ar mai fi revenit niciodată.

Trecu o oră, apoi două. În sfârşit, uşa sălii de operaţie se deschise iar bărbatul înalt, cu halat alb, care ieşi, fu imediat ţintuit de patru perechi de ochi îngrijoraţi.

— Dumneavoastră aşteptaţi veşti despre domnul Contreras? Sunt doctorul Sawyer, continuă el după ce Jim dăduse din cap afirmativ. Eu v-am operat prietenul şi starea lui mi se pare satisfăcătoare, ţinând cont de gravitatea rănii. A lipsit puţin să nu fie omorât. Unul din gloanţe, care a fost oprit de vesta antiglonț, trebuia să-l lovească drept în inimă. Într-adevăr, a scăpat ca prin minune… Bun, l-am transferat la terapia intensivă unde va sta până îşi va recăpăta cunoştinţa. Puteţi să-l vizitaţi la pat dacă doriţi. Dar nu mai mult de două-trei minute.

Krista se ridică încet. Se simţea atât de slăbită, încât se mira că o mai ţin picioarele.

— Doctore? Eu… eu aş vrea să rămân lângă el până se trezeşte, dacă se poate. Lui… nu-i plac spitalele şi sunt sigură că prezenţa mea îl va ajuta să depăşească această încercare.

Doctorul o privi câteva secunde în tăcere, apoi o întrebă:

— Sunteți soţia lui?

Krista se tulbură.

— Nu, dar… aproape, răspunse ea încet.

Doctorul Sawyer se gândi o clipă, apoi hotărî:

— Iată ce vă propun, domnişoară. Vă duceţi să mâncaţi cu prietenii dumneavoastră şi vă întoarceţi! Dacă până atunci starea domnului Contreras ne va pune probleme, veţi putea petrece noaptea la căpătâiul lui. De acord?

Krista aprobă din cap şi mulţumi doctorului cu o privire plină de recunoştinţă.

Jim şi Royce Ann o duseseră să mănânce într-o autoservire din apropierea spitalului. Darnici unuia dintre ei nu le era foame şi abia dacă se atinseseră de mâncare. Apoi se întoarseră toţi la spital, iar aici Krista îşi luă rămas bun de la prieteni pentru a o urma pe infirmiera care o conducea spre rezerva unde se afla Rafael.

Văzându-l, Krista nu se putu împiedica să nu încerce un şoc violent. Rafael era întins pe pat, nemişcat, cu ochii închişi şi mai palid ca faţa de pernă. În braţe avea înfipte ace de perfuzie şi de jur-împrejur se aflau tot felul de ecrane, maşinării, un întreg material sofisticat care-i veghea viaţa. În mijlocul tuturor, Rafael părea extrem de vulnerabil, aproape fragil. Nu mai avea nimic din bărbatul mândru şi neîmblânzit pe care-l cunoscuse, fusese gata să moară şi asta se vedea.

Impresionată, Krista se apropie în linişte şi-i atinse mâna. Aceasta era îngheţată şi Rafael nici nu tresări la atingerea ei. Pentru o clipă, Krista fu cuprinsă de panică. Şi dacă era în comă? Dacă era pe moarte şi nimeni nu observase? A pierdut atâta sânge… Poate îi supraapreciaseră forţele, poate nu era în stare să depăşească traumatismul suferit…

Aproape imediat însă, îşi reveni. Rafael respira calm, regulat, iar pe ecranele de control totul

părea normal. Desigur, era încă sub efectul anesteziculului. În curând îşi va reveni.

Dar orele treceau una după alta, încet, interminabile, fără ca Rafael să dea nici cel mai mic semn de viaţă. Aşezată la capul lui, Krista nu se mişcă, în ciuda scaunului incomod pe care stătea, în ciuda somnului care-i îngreuna pleoapele şi în ciuda descurajării care o cuprindea cu încetul. Pentru nimic în lume nu s-ar fi mişcat de la locul ei. Cu orice preţ, dorea să fie lângă el când va deschide ochii…

Eter. Mirosea a eter şi dezinfectant. Mai erau şi zgomotele. Scârţâitul uşor al tălpilor de cauciuc pe linoleum, zumzetul maşinăriilor… Totul. Fără îndoială, se afla la spital.

Rafael făcu un efort imens ca să-şi amintească. Dar totul era tulbure în capul lui. Ca şi cum creierul nu-i mai funcţiona.

Gândurile îi erau traversate de nume: Jose Ruiz, Grigorio Ruiz, Grigorio… Fratele lui Jose… El îl omorâse pe Jose. Dar ce căuta Grigorio în toate astea? Iar el, Rafael, de ce-l ucisese pe Jose? Cine-l rănise? Tatăl Rebeccăi, din nou? De ce naiba nu putea să-şi amintească nimic?

Adunându-şi toate puterile, reuşi să deschidă ochii. Mai întâi nu văzu nimic. Nimic, doar o lumină albastră acolo, în tavan, care nu lumina mare lucru. Apoi, o imagine se interpuse între el şi lumina albastră. O imagine de femeie. O femeie blondă care-i surâdea.

— Rebecca? şopti el.

Krista, care se aplecase asupra lui imediat ce-i văzuse genele tremurând, se ridică brusc, şocată. Rebecca… încă aproape inconştient, nu pe ea o

chemase ci pe Rebecca. Rebecca, pe care spusese că n-o mai iubeşte…

Lacrimi fierbinţi de disperare îi umplură ochii. Oare o minţise? Sau crezuse într-adevăr că nu mai simte nimic pentru ea dar în realitate doar îi îngropase amintirea cât mai adânc în sufletul lui fără măcar să ştie? Oare de asta se îndrăgostise de Krista? Pentru că îi semăna? Fusese oare un transfer de afectivitate?

Nu, nu era posibil… Ar fi nedrept. Ea nu putea să creadă că iubirea lor, atât de frumoasă, de puternică, n-ar fi putut fi decât un înlocuitor, un reflex palid al unei realităţi îndepărtate din care ea era exclusă.

Pe patul său, Rafael începu să se agite. Cu toată suferinţa ei, Krista întinse mâna şi-i atinse braţul.

— Linişteşte-te, Rafael. Totul este bine.

El o ascultă şi închise iarăşi ochii. Câteva secunde mai târziu, adormi.

Ea rămase lângă el toată noaptea şi o bună parte din ziua următoare. Rafael dormea un somn greu, întretăiat de perioade de trezire în care însă delira, bolborosea fraze incoerente în care spaniola se amesteca cu engleza. Niciodată nu pronunţă numele Kristei, dar aceasta se consolă că nu-l mai auzea nici pe al Rebeccăi.

În sfârşit, îşi reveni definitiv. Încet, deschise ochii şi privi scaunul gol de lângă patul lui. Singur. Era deci singur la spital.

— Krista! strigă el cu o voce slabă, încercând să se ridice în un cot. Vreau s-o văd pe Krista…

Răsucindu-se brusc, aceasta plecă de lângă fereastra lângă care se refugiase şi dintr-un salt fu lângă el.

— Sunt aici, Rafael, sunt aici… îl linişti ea, obligându-l cu blândeţe, dar ferm, să se culce. Linişteşte-te, dragul meu, şi mai ales nu încerca să vorbeşti. Eşti rănit destul de grav, dar se ocupă doctorul de tine. Totul este bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, trecând peste recomandările ei.

— Ai încasat un glonţ în abdomen.

Ah, da… Grigorio. Gata, îmi amintesc totul acum. Am crezut că a reînceput totul. Rebecca, spitalul, totul…

Krista lăsă ochii în jos şi-şi înghiţi cu dificultate nodul din gât. Se gândise mult la ce-i va spune când el se va trezi. Acum era momentul.

— Vrei s-o revezi pe Rebecca? îi sugeră ea, cu curaj. Aş putea s-o găsesc, dacă vrei. Mi-ar lua câteva zile, desigur, dar…

— Ce idee este asta? De ce aş vrea s-o revăd pe Rebecca?

Krista rămase tăcută. Din nou lacrimile o sufocau.

Krista… Ce ai? întrebă el blând. De ce-mi vorbeşti de Rebecca?

— Ai pomenit numele ei în noaptea asta, când ți-ai revenit prima dată, mărturisi ea.

Un surâs uşor apăru pe buzele lui Rafael.

— Nu ştiam unde sunt, Krista, explică el. Singura dată când am mai fost în spital a fost din cauza ei. Am crezut că sunt pe cale să retrăiesc un coşmar, asta-i tot. În sfârşit, draga mea, cum îţi închipui că ea ar mai avea vreo importanţă pentru mine, când te am pe tine în viaţa mea?

Ea ridică privirea şi se cufundă în ochii lui. Nu putea s-o mintă. Era prea sincer.

Cu grijă ca să nu-i facă rău, ea se aplecă asupra lui și-l sărută. Apoi îi surâse.

— Te iubesc, Rafael.

— *Carina*... Frumoasa mea, iubirea mea, murmură Rafael întinzând mâna spre ea pentru a-i mângâia părul. Pari atât de obosită. Ar trebui să mergi să te culci.

Krista ar fi vrut să mai rămână cu el, dar nu protestă, fiind conştientă că era frântă. După un ultim sărut, plecă şi urmând sfaturile unei infirmiere, se duse într-un hotel din apropiere. Luându-şi în primire camera, se dezbrăcă, făcu un duş şi se culcă. Nu trecură nici cinci minute, că deja dormea dusă.

Se întoarse la spital a doua zi dimineaţa după ce luă un mic dejun copios. Rafael o aştepta. Părea că-i este mult mai bine şi Krista se bucură.

Abia apucă să-l sărute şi să-i zică bună dimineaţa, că o infirmieră intră în încăpere cu o tava pe care o puse lângă Rafael. Krista privi cu mirare paharul plin cu un lichid portocaliu care se afla pe tavă.

— Ce este asta? o întrebă ea pe infirmiera.

— Micul dejun.

— Adevărat? Ei bine, nu regret că am mâncat înainte de a veni aici! exclamă ea râzând. Nu pare prea apetisant.

— Fie-vă milă şi tăceţi! glumi infirmiera. Este la regim. Nu are voie să bea decât apă şi suc de fructe, nu are voie să mănânce nimic. Totuşi, poftă bună, domnule Contreras.

Krista se aşează pe marginea patului, apoi luă paharul şi-l întinse lui Rafael.

— Poftim, dragul meu.

— Nu vreau, mormăi acesta întorcând capul.

— Dar trebuie să-l bei!

— Nu mi-e sete, mi-e foame!

— Poate să-ţi fie, dar deocamdată bea asta.

În faţa încăpăţânării lui, Krista se hotărî să întrebuinţeze altă tactică.

— Ascultă, dragul meu, presupun că eşti la fel de grăbit ca şi mine să te întorci în casa noastră din Moreno Valley şi la lungile noastre nopţi, nu? începu ea cu un aer foarte candid.

Ochii lui Rafael se iluminară.

— Desigur...

— Atâta timp cât medicii vor considera că nu eşti vindecat, nu te vor lăsa să ieşi de aici. Şi ca să te vindeci repede, nu sunt o mie de soluţii; trebuie să le urmezi sfatul cu sfinţenie. Aşa că bea sucul de fructe, dragul meu, dacă vrei să fim cât mai repede împreună.

Rafael surâse şi în fine duse paharul la gură.

— Eşti diabolică, Krista dragă... şopti el înainte de a goli paharul.

— Nu, dragul meu, doar te iubesc, îi răspunse ea simplu.

CAPITOLUL XII

Pentru lumea întreagă era, fără îndoială, o zi ca celelalte. Dar nu pentru Krista.

Alături de ea în maşină era Rafael pe care-l ducea, în sfârşit, acasă...

După o lungă tăcere, acesta începu pentru prima dată să-i povestească în ce circumstanţe exacte a fost rănit.

— Mi-a fost foarte teamă, ştii, mărturisi el, în loc

de concluzii.

Teamă de a n-o mai vedea, desigur…

— Este normal, dragul meu, răspunse Krista. Asta înseamnă că eşti şi tu o fiinţă umană.

Rafael dădu din cap surâzând.

— Cunosc mulţi care ar fi complet uimiţi să te audă vorbind aşa! Pentru că nu te cunosc cu adevărat. Altfel n-ar fi atât de uimiţi.

Când ajunseră în Moreno Valley, Rafael cate era abia în convalescenţă, vru să se culce pentru a se odihni puţin.

— Dar nu singur, adăugă el. Vreau să te simt în braţele mele şi să dorm în braţele tale.

Krista se supuse şi, după ce-l ajută să se dezbrace, se dezbrăcă şi ea şi se duse lângă el.

— Oh, Krista… murmură el strângând-o în braţe. Tu eşti raţiunea mea de a trăi, speranţa mea, micul meu colţ de rai. Să nu mă părăseşti vreodată, carina. Am atâta, atâta nevoie de tine…

Ochii i se închiseră fără să vrea, iar braţul care o cuprinsese pe Krista se făcu mai greu.

— Iubirea mea… şopti el înainte de a adormi profund.

Krista îl înveli cu cearşaful şi se ghemui lângă el cu o nespusă bucurie. Era atât de minunat să-l regăsească… Timp de două săptămâni fusese lipsită de el, de tinereţea lui, de căldura lui. Două săptămâni… O veşnicie!

Dar asta nu se va mai întâmpla, îşi promise acest lucru. Nu mai dorea să se despartă de el niciodată… Niciodată…

Krista era, fără îndoială, infirmiera cea mai devotată şi răbdătoare, cea mai fermecătoare pe care Rafael ar fi putut-o visa şi datorită îngrijirilor

ei atente, acesta se restabili repede.

Mai ales că de acum Krista locuia în permanenţă la el. După ce ea îi povestise conflictul cu tatăl ei, el îi propusese să se instaleze definitiv la el. Bineînţeles că ea a acceptat fără rezerve. Se grăbi să scrie şi două scrisori: una lui Tracy Lord, o prietenă din New York care se ocupa de difuzarea modelelor ei şi de procurarea comenzilor, căreia îi comunică noua adresă fără să-i dea amănunte; şi cealaltă, proprietarului apartamentului ei căruia îi comunica hotărârea de a rezilia contractul la întâi septembrie. Pentru că, deşi nu ştia încă dacă şi cât timp va rămâne la Moreno Valley, ştia însă sigur că nu se va mai întoarce la New York: era prea departe de Rafael... Spera ca până la întâi septembrie să-şi facă timp să meargă la New York pentru a-şi goli apartamentul de Ultimele lucrări pe care le mai lăsase acolo.

Rafael începu să lucreze după o convalescenţă de vreo două săptămâni doar. Imediat a fost asaltat de o grămadă de probleme. Pe de altă parte, Houseman şi Thompson erau furioşi că o adusese pe Krista să locuiască la el, pentru că în sinea lor îl suspectau că făcuse acest lucru doar pentru a o sustrage pe tânăra femeie de la ancheta pe care o făceau şi mai ales să nu poată fi folosită ca informator. De fapt, din acest punct de vedere, se înşelau.

Pe de altă parte, ochiurile plasei se strângeau în jurul lui Art Mac Laren şi dacă pe plan profesional Rafael nu putea decât să se bucure, pe alt plan, mai personal, aştepta fără niciun entuziasm sfârşitul anchetei. Deoarece, pentru el însemna că în curând Krista va şti totul, cu consecinţele pe

care le bănuia...

La câteva zile după ce Rafael îşi reluase lucrul, Houseman îl informă că Mac Laren se pregătea să expedieze la New York mai multe kilograme de cocaină pură. Era, de altfel, una din ultimele cantităţi pe care se gândea să le mai trimită. Mai erau prevăzute încă două tranşe de trimis spre sfârşitul lunii, după care părea că se hotărâse să se retragă deocamdată din afaceri. Ceea ce nu bănuia probabil, era că Departamentul de Informaţii spera să-i facă această retragere definitivă. Arestarea fusese prevăzută în ziua ultimei expedieri, în scopul de a prinde întreaga bandă în flagrant delict. Dacă operaţiunea reuşea, Mac Laren era asigurat că-şi va petrece restul zilelor în închisoare.

Dar, în mod ciudat, expedierea prevăzută pentru a doua zi nu mai avu loc. Aceasta îl făcu pe Houseman să între într-o stare de agitaţie extremă. Nu era normal... De luni de zile de când erau pe urmele lui Mac Laren, era pentru prima dată când acesta îşi modifica programul în ultimul moment.

— Bun, dacă-i aşa, noi vom lua primul avion spre New York mâine dimineaţă, îl anunţă el pe Rafael.

Acesta păru încurcat.

— Şi Krista pleacă mâine la New York.

— Ia te uită! Descurcă-te să afli numărul zborului său şi ora sosirii la New York. Şi mai ales nu-i spune că tu vei fi acolo. Inventează orice, că eşti convocat la El Paso, pentru ancheta asupra atentatului a cărui victimă ai fost de exemplu.

Rafael îl privi cu un amestec de dezgust şi tristeţe apoi se ridică şi ieşi.

După o jumătate de oră, Rafael deschidea din nou uşa postului de gardă. Fără un cuvânt, aruncă

pe biroul lui Houseman o bucată de hârtie împăturită în patru, apoi se întoarse şi trânti uşa în urma lui. Houseman luă hârtia şi o desfăcu. Pe ea era totul: numărul zborului, numele companiei aviatice, orele de plecare şi sosire. Thompson care observase ce făcuse Rafael, se apropie de colegul său de la Departamentul de Informaţii.

— Ai necazuri cu Contreras?

Houseman dădu din cap negativ.

— Nu, nu. Din contră.

Krista avea impresia că trăieşte un coşmar. Până să ajungă la aeroportul din New York, voiajul său se derulase totuşi normal. Şi aici, brusc, totul se transformase în coşmar. Doi bărbaţi se apropiaseră de ea în timp ce, la fel cu ceilalţi pasageri, aştepta să-şi recupereze bagajele şi fără prea multă vorbă, îi băgaseră sub nas legitimaţiile de poliţişti. Apoi o informară cu răceală că era arestată şi „sub privirile curioase ale mulţimii, o conduseseră ca pe un răufăcător obişnuit spre o maşină care aştepta cu motorul pornit în faţa aeroportului. Mai târziu, a aflat că găsiseră mai multe kilograme de cocaină în bagajele sale, ceea ce însemna că era acuzată de trafic de droguri. Ea, Krista Mac Laren, la care consumul de droguri se limita la câteva nenorocite de aspirine din când în când, când o durea capul sau avea febră... Era un coşmar, un adevărat coşmar!

Agentul departamental care-o interoga de vreo jumătate de oră, un anume Tyler McKenzie, se aplecă spre ea şi-i întinse telefonul.

— Dacă vreţi să sunaţi pe cineva, poftim.

Krista privi telefonul fără să-l vadă. Pe cine să cheme? Rafael? Era la El Paso pentru toată ziua. Pe

tatăl ei? Ridică din umeri. Pe cât îl interesau pe el problemele fiicei sale...

— Nu, nu văd pe cine aş putea suna, răspunse ea ridicând capul. Oh, staţi puţin! Bărbatul acela de acolo, îl cunosc!

McKenzie aruncă o privire în direcţia pe care o arăta ea, de cealaltă parte a uşii de sticlă.

— Houseman?

— Da. El lucrează cu cei de la frontieră, la Nueva Vida.

— El? glumiţi!? Este unul din agenţii noştri. În schimb, cel care este cu el, – mexicanul, acela da, este grănicer.

Krista făcu ochii mari, buimăcită. Mergând încet, Houseman şi bărbatul cu care vorbea se văzură mai bine şi atunci îl observă pe Rafael. Rafael pe care-l credea la El Paso... De ce-o minţise? Şi ce căuta el aici, în clădirea Departamentului de Informaţii?

McKenzie, care o observa cu atenţie pe Krista, fu mai mult decât interesat de reacţia ei. De ce o tulburase atât apariţia lui Houseman?

Fără un cuvânt, se ridică de pe scaun, deschise uşa şi-l strigă pe Houseman. Acesta veni imediat împreună cu Rafael. Amândoi încremeniră în prag, uluiţi.

— Krista! strigă în sfârşit Rafael, repezindu-se spre ea. Dar ce faci aici?

— Este arestată, răspunse McKenzie în locul ei.

— Arestată? repetă Rafael stupefiat.

O privi neîncrezător pe Krista şi-i luă mâinile în ale sale cu tandreţe.

— Tu? Arestată? Este o glumă...?

— Este acuzată de trafic de droguri. Transporta

cocaină în bagaje.

Rafael tresări şi întoarse capul spre Richard Houseman. Privirile li se întâlniră. Amândoi, evident, se gândeau la acelaşi lucru. Art Mac Laren… Expedierea care nu avusese loc în ajun… Totul era acum clar. Mac Laren anulase expedierea pentru că ştia că fiica lui venea a doua zi la New York şi se gândea să profite…

— Tyler? Pot să-ţi vorbesc un minut în particular? întrebă Houseman.

McKenzie fu de acord şi cei doi bărbaţi dispărură pe coridor. Rafael o cuprinse atunci pe Krista de umeri şi, încet, o trase spre el. Uitând pentru o clipă că o minţise şi că din acest motiv ea ar fi putut să fie furioasă pe el,

Krista se lăsă strânsă în braţe şi îşi ascunse fata în umărul lui.

— Nu ştiu cum a ajuns această cocaină în bagajele mele, şopti ea cu voce slabă. Îţi jur, Rafael.

— Ştiu, carina, ştiu… o linişti el.

Când McKenzie şi Houseman reveniră în încăpere, o informară pe Krista că era liberă. Înainte însă de-a o lăsa să plece cu Rafael, Houseman ţinu să-i pună câteva întrebări.

— Cine ştia că vii la New York, Krista?

— Rafael, Royce Ann, Juana…

— Juana? repetă el.

— Este guvernanta tatălui meu. De faptei tatăl meu ştia, şi Jack Marshal şi Tracy Lord.

Rafael şi Houseman evitară să se privească pentru a nu se trăda.

— Trebuia să vină cineva să te ia de la aeroport? continuă Houseman întrebările.

— Da, Tracy. De altfel, acum îmi dau seama că n» am văzut-o la aeroport... Probabil că a întârziat Va trebui să-i telefonez, altfel se va nelinişti.

— O să-i telefonezi mai târziu.

Era clar, gândi Rafael. Tracy Lord venise cu siguranţă la aeroport pentru a ridica marfa care-i fusese expediată prin Krista, fără ca aceasta să ştie. Fără îndoială că se ascunsese cu intenţia de a se arăta doar când va fi sigură că Krista îşi recuperase bagajele fără probleme. Şi când, de departe, fusese martoră la arestarea ei, a preferat să se eclipseze înainte de a fi văzută.

— Şi de unde a ştiut tatăl tău despre acest voiaj? continuă Houseman. I-ai spus tu?

— Da. Când i-am telefonat lui Tracy pentru a o anunţa de sosirea mea, ea mi-a cerut să-i dau noutăţi de la tatăl meu. I-am telefonat deci Juanei rugând-o să pună totul în valiza pe care o voi lua în drum spre aeroport. Dar a răspuns la telefon tatăl meu. Mi-a promis că-i va transmite mesajul Juanei, şi asta-i tot.

— Când te-ai dus să iei valiza cine mai era acolo?

— Tatăl meu şi Jack Marshal. Mi-au dat valiza, am pus-o în maşină, fără să mă gândesc ce poate fi în ea şi am plecat. După părerea voastră, cum a ajuns această cocaină în bagajele mele?

— Este prea devreme să ştim, răspunse Houseman, evaziv.

— Şi cum aţi găsit-o?

— Au mirosit-o câinii noştri când au fost descărcate bagajele din avion. Sunt dresaţi pentru asta.

— Şi acum vreau să-mi explicaţi ce faceţi voi doi la New York, când trebuia să vă petreceri ziua la El

Paso?

Rafael lăsă ochii în jos, încurcat. Din nou Richard Houseman vorbi primul.

— În ultima clipă am fost chemat urgent la New York. Aşa că ne-am schimbat planurile. Şi cum aveam nevoie de cineva care să vină cu mine, l-am luat pe Rafael. Asta n-o să-l deranjeze prea mult pe Thompson pentru că, oricum, Rafael trebuia să lipsească toată ziua de la serviciu.

— Dar azi-dimineaţă când ai plecat ştiai asta! observă Krista privind spre Rafael. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Houseman m-a făcut să înţeleg că lucrează la o afacere ultra-secretă şi am simţit că nu am dreptul să spun nimănui nimic, nici chiar ție.

Krista îi aruncă o privire câteva clipe, apoi hotărî să-i accepte explicaţiile. Houseman declară atunci întrevederea încheiată şi se despărţiră.

— Rafael? murmură Krista.

În loc de răspuns, Rafael scoase un fel de mormăit vag. Ca întotdeauna după ce făceau dragoste, se simţea prea bine pentru a avea chef să vorbească.

— Dacă Richard este agent departamental, asta înseamnă că nu lucrează direct cu voi?

— Nu chiar, admise Rafael.

— Deci, dacă a venit la Nueva Vida, asta înseamnă că supraveghează pe cineva. Mă întreb cine ar putea fi…

Rafael se făcu că nu aude.

— Rafael? reluă Krista.

— Da…

— Nu crezi că acesta ar putea fi Jack Marshal? Nu ştiu de ce, dar nu pot să-l sufăr. Nu are o faţă

cinstită.

Rafael îşi strecură un braţ pe sub talia Kristei şi o întoarse spre el.

— Nu vrei să dormi, draga mea? îi sugeră el. Sunt obosit şi mâine ne trezim în zori pentru a prinde avionul. O să vorbim despre asta altă dată, dacă vrei.

Sigur că voia, dar cu condiţia ca Rafael să-i mai dovedească încă odată ce mult o iubeşte, cât de puternică, de voluptuoasă, de magică era dragostea lor…

Rafael adormi greu în noaptea aceea. Pe de o parte, patul Kristei, produsul pur al unei anumite mode newyorkeze, era atât de vast încât se simţi de-a dreptul pierdut în imensitatea lui. Apoi, şi mai ales, se gândi că acum devenea urgent s-o pună pe Krista la curent cu întreaga afacere. Era prea aproape de a descoperi ea însăşi adevărul. Era mai bine să i-l spună el mai înainte. Mâine va vorbi cu Houseman despre asta.

Zarurile au fost aruncate. Peste câteva ore, peste câteva zile, cel mai târziu, viitorul său, fericirea sa, iubirea sa vor fi definitiv masacrată.

Krista se aşează pe scaunul pe care i-l arătase Thompson şi îşi plimbă privirea interogativă asupra celorlalte două persoane care se aflau în încăpere: Houseman, a cărui expresie sumbră nu prevestea nimic bun şi Rafael care părea hotărât să-i evite cu orice preţ privirea. Ceva în sufletul ei îi prevestea că era pe punctul de a petrece cea mai îngrozitoare zi din viaţa ei şi simţi cum inima i se strânge.

Houseman îi propusese de nenumărate ori lui Rafael să-i explice el însuşi toată povestea Kristei,

dar acesta refuzase cu încăpăţânare. Houseman nu mai avea de ales. Lui îi revenea acum sarcina dificilă de a-i aduce la cunoştinţă tinerei femei veştile proaste.

— Krista, noi ştim cine a pus cocaina în bagajele tale. De un an şi jumătate, Departamentul urmăreşte afacerea. Acum cinci luni, noi am prevenit punctul de frontieră de la Nueva Vida pentru că aveam convingerea că drogurile provin din America de Sud şi treceau frontiera prin acel loc. Rafe şi cu mine şi Thompson lucrăm încă de atunci şi suntem în legătură cu agenţii din New York şi Miami. Este o afacere foarte, foarte mare, după cum vezi... Şi după venirea ta, alaltăieri, la New York, ne-am gândit că devenea periculos dacă nu te puneam la curent.

— Jack Marshal este vinovatul, nu-i aşa?

— Este implicat până peste cap în afacere, dar nu el este responsabilul.

Faţa Kristei se descompuse. Responsabilul... Nu, nu putea fi adevărat, nu putea să fie... tatăl ei?!

— Dar el nu are nevoie de bani! şopti ea. Câştigă deja atât de mult... Nu, nu se poate, vă înşelaţi. Nu poate fi el.

— Din păcate, nu există nicio îndoială, Krista. Îmi pare rău.

Prăbuşită, Krista ridică privirea spre Rafael în speranţa că va primi din partea lui o încurajare, dar acesta rămase tăcut, cu privirea în pământ.

Şi deodată Krista îşi dădu seama de implicaţiile acuzaţiilor lui Richard. De cinci luni el lucra împreună cu Rafael. Or, ea venise în Nueva Vida cu patru luni în urmă. Rafael era deci deja la curent cu afacerile tatălui ei când începuseră să se

întâlnească. De aici, până la gândul că făcuse dragoste cu ea pentru a obţine informaţii, nu mai era decât un pas...

Krista avu impresia că totul se sfărâmă în sufletul ei şi, pentru o clipă, crezu că va leşina, aici, în faţa tuturor. Erau prea multe dintr-odată: dezamăgiri, trădări, suferinţe.

În liniştea care urmă, Houseman se ridică să iasă.

— Cred că aveţi de vorbit amândoi, zise el. Vino, Martin.

Krista şi Rafael rămaseră singuri. Urmă o tăcere lungă, apoi Krista murmură cu lacrimile în ochi:

— Cum ai putut, Rafael? Cum ai putut să joci comedia dragostei atâta timp?

— N-a fost o comedie, Krista, răspunse Rafael trist. Tu eşti cu adevărat totul pentru mine. Am nevoie de tine în viaţa mea, carina, şi eu...

— Ajunge! îl întrerupse Krista cu o voce sugrumată de suferinţă, fie-ţi milă.

Rafael înţelese că nu era momentul explicaţiilor. Deocamdată, ea primise foarte rău lovitura. Poate mai târziu, după ce se va mai fi liniştit.

— Bine, Krista. Pleacă şi urăşte-mă. Într-o zi când ura va fi murit, vei vedea că încă mă mai iubeşti. Iar eu, te voi aştepta.

Krista se ridică şi porni spre uşă.

— Dacă măcar te-aş putea un... şopti ea înainte de a ieşi. Totul ar fi cu mult mai puţin dureros...

CAPITOLUL XIII

După ce-şi aruncă toate lucrurile în valize, Krista părăsi Moreno Valley şi se refugie într-unul din cele

două moteluri din Nueva Vida. Ştia că Royce Ann ar primi-o cu plăcere ca mai înainte, dar voia să fie singură.

Trecuseră de acum câteva ore de când se încuiase în cameră, întinsă pe pat, nemişcată, incapabilă de a plânge deşi ar fi avut atâta nevoie, când telefonul sună. Mai întâi nu vru să răspundă, dar cel ce suna era, evident, încăpăţânat, pentru că suna din sfert în sfert de oră, lăsând telefonul să sune lung de fiecare dată.

După două ore încetă în sfârşit şi Krista răsuflă uşurată, când cineva bătu la uşă.

— Nu vreau să văd pe nimeni!

— Dă-mi voie să intru, Krista, se auzi vocea lui Houseman. Vreau să-ţi vorbesc.

— Nu!

— Deschide uşa sau o sparg! ameninţă el.

Cu un oftat, Krista se ridică şi se duse să deschidă.

Apoi, fără un cuvânt, se întoarse şi se aşează pe pat cu genunchii sub bărbie, aşteptând.

Richard închise uşa şi se lăsă să cadă pe unicul scaun existent în cameră.

— Rafael este îngrozitor de nefericit, trebuie să ştii, o anunţă el fără menajamente.

Pentru o clipă, Krista se simţi tulburată. Se aşteptase ca Richard să-i vorbească despre tatăl ei, nu despre Rafael. Dar îşi reveni destul de repede.

— Mă uimeşti, Richard. N-aş fi crezut că voi doi puteţi fi prieteni, declară ea cu răceală.

— Şi tu mă uimeşti, Krista. Te credeam suficient de inteligentă încât să-ţi dai seama că Rafael nu are nevoie de prieteni. De tine are nevoie.

Umerii Kristei se încovoiară.

— Fără îndoială că m-ai supraapreciat. Dacă aş fi fost într-adevăr inteligentă, Rafael n-ar fi putut să se joace cu mine atât de uşor.

— Krista… El te iubeşte.

— Dacă m-ar fi iubit, nu s-ar fi folosit de mine aşa cum a făcut, în scopuri strict personale.

— Nu te-a folosit. Îţi garantez. N-am obţinut nici cea mai mică informaţie despre tatăl tău care să fi venit de la tine. Încă de la început, Rafael te-a protejat cu înverşunare. În ceea ce mă priveşte, trebuie să-ţi mărturisesc că te-am crezut complice cu tatăl tău. În meseria mea cam avem obiceiul să suspectăm pe toată lumea, adăugă el în loc de scuze. Şi m-am certat de multe ori cu Rafael pe acest subiect. El era convins de nevinovăţia ta şi nici măcar nu admitea să fie pusă la îndoială. Te asigur că s-a bătut ca un leu pentru ca tu să nu fii amestecată în niciun fel în toate acestea.

Krista oftă.

— Pentru asta te-ai deranjat să vii? Atunci, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar ai pierdut timpul degeaba. Nu te cred.

— Krista, te rog, lasă-i măcar o ultimă şansă de a se justifica în faţa ta…

— Nu pot să cred! Dar se pare că el te-a trimis?! Pentru că n-a avut curajul să vină el însuşi, fără îndoială! îl luă ea în zeflemea, cu răutate.

— Nu, Krista, nu m-a trimis el. Nici măcar nu ştie că sunt aici. Doar că eu am multă admiraţie şi mult respect pentru el, imaginează-ţi. Şi, în consecinţă, găsesc că eşti foarte nedreaptă cu el.

— Nedreaptă? întrebă ea pe un ton în care se amestecau furia şi amărăciunea. Eu, nedreaptă?

Pleacă, Houseman, şi să nu te mai văd vreodată! Ieşi! Lasă-mă singură!!! strigă ea izbucnind în hohote de plâns.

Houseman se ridică.

— Mai gândeşte-te, Krista, înainte de a fi prea târziu... La revedere!

Şi uşa se închise în urma lui.

— Expedierea mărfii are loc mâine.

Houseman aşteptă câteva clipe ca Rafael să-i răspundă, dar nu se auzi nimic.

— M-ai auzit? Expedierea mărfii se face mâine. Cel puţin cinci sute de kilograme de cocaină pură.

Rafael dădu din cap în semn că auzise.

— Unde are loc transferul mărfii?

— Aici, îl informă Houseman, arătând cu degetul un punct pe harta agăţată pe perete. La câteva sute de metri de postul de frontieră. Dacă asta nu se poate numi provocare!... Vrei să fii cu noi mâine când îi vom aresta pe Mac Laren şi banda lui?

— Da.

În situaţia în care se afla acum, măcar să-şi îndeplinească misiunea până la capăt. Oricum, pe Krista o pierduse probabil pentru totdeauna.

— Atunci ne întâlnim la mine acasă mâine dimineaţă la ora opt, încheie Houseman.

Rafael aprobă în tăcere, apoi se duse în biroul lui. Aici îl aştepta un mesaj de la Art Mac Laren. Acesta îi cerea să vină imediat la el; viaţa Kristei era în pericol.

Viaţa Kristei? Rafael puse hârtia pe birou şi se repezi afară. Ce se întâmplase? Ce putuse să i se întâmple dragei lui Krista? Prefera să nici nu se gândească.

Art Mac Laren îl aştepta. În faţa neliniştii lui

Rafael, el avu un mic surâs enigmatic, apoi se îndreptă spre un Land-Rover şi-l invită să urce. Rafael se supuse. L-ar fi urmat şi la capătul lumii pentru a putea avea vesti despre Krista.

Mac Laren îl duse până în vârful colinei celei mai apropiate. Aici opri motorul și-i făcu semn lui Rafael să coboare. Apoi îi întinse un binoclu şi-i arătă cu degetul un punct în deşert.

— Priveşte acolo. Este Krista cu Diablo. Hai, uită-te! îi ordonă el aspru.

Rafael îşi duse binoclul încet la ochi şi privi. Nu era nicio îndoială. Ea era.

— Acum priveşte puţin mai spre vest. Cred că-i vezi pe cei patru călăreţi?…

Da, el îi observase pe călăreţii care-l aveau pe frunte pe Jack Marshal. Mâinile lui Rafael se crispară pe binoclu, începea să întrevadă oribila manevră…

— Te previn, Contreras, continuă Art Mac Laren. Dacă încerci ceva mâine pentru a mă împiedica să-mi expediez marfa, ea va muri. Şi ştii cum se moare în deşert? încet, în suferinţe atroce, uscându-te, puţin câte puţin, în soare. Nu doreşti să i se întâmple aşa ceva Kristei totuşi, nu?

Cei patru călăreţi se apropiaseră de Krista şi acum o duceau cu forţa. Rafael lăsă jos binoclul, incapabil să mai suporte scena. Ar fi dorit să-l omoare pe acest om de lângă el. Dar nu se putea. De acum înainte soarta Kristei era legată de cea a tatălui său.

— Ce doreşti de la mine, mai exact?

— Vreau să mă laşi să-mi termin micile mele afaceri în linişte. Şi mai vreau ca prietenii tăi de la Departament să înmormânteze dosarul. M-am

hotărât să-mi încetez activităţile, Contreras, şi vreau de acum încolo să trăim în pace. Aşadar? Pot conta pe tine?

— Da, răspunse Rafael dintr-o suflare, ştiind totuşi că decizia finală nu-i va aparţine lui.

— Perfect! Ştiam că vei fi rezonabil... Hai să mergem, te conduc. Şi dacă totul merge bine, Krista îţi va fi înapoiată mâine seară. În viaţa.

Rafael intră în biroul lui Houseman fără să mai bată la uşă.

— Au răpit-o pe Krista, spuse el cu disperare.

— Cine „au“? întrebă Houseman prudent.

— Oamenii lui Mac Laren. O vor omorî dacă noi vom interveni mâine.

Richard Houseman avu o tresărire.

— Dar cum au aflat că vrem să-i arestăm mâine?

Rafael ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Şi... unde au dus-o? întrebă Houseman.

— Închipuieşte-ţi că nu mi-au spus!

Houseman se ridică brusc din fotoliul său şi începu să se plimbe prin încăpere, nervos.

— Îmi pare rău, Rafe, dar nu putem anula acţiunea de mâine, declară el, în sfârşit.

— Vrei într-adevăr s-o ucidă?

— Nu vorbi prostii! exclamă Richard agasat. Se întâmplă că nu sunt numai eu implicat în această acţiune, întreg Departamentul este în spatele meu. Am cheltuit mulţi bani şi mult timp pentru a-l avea pe Mac Laren. Nu pot să-mi anunţ acum superiorii că m-am hotărât să abandonez, atât de aproape de ţintă, doar pentru că viaţa unei nevinovate este în pericol. Mi-ar râde toţi în obraz.

Se întrerupse o clipă şi, brusc, privirea i se

lumină.

— Rafe, ştii să urmăreşti o pistă?

— Da.

— Atunci ascultă-mă. Nu pot să te ajut, dar nici nu pot să te împiedic să te duci să-ţi rişti viaţa, dacă aşa vrei. Ai până mâine dimineaţă timp să te duci să încerci s-o găseşti pe Krista şi s-o eliberezi. Mi-ai spus că erau patru indivizi. Crezi că o să izbuteşti?

— Va trebui să izbutesc.

Era pregătit să moară încercând s-o salveze din ghearele paznicilor ei.

Pentru a putea urmări pe cineva cu succes prin deşert, îţi trebuia, în aceeaşi măsură, şansă şi talent. Şansa era cu Rafael pentru că, datorită lui Art Mac Laren, ştia în ce direcţie o luaseră răpitorii Kristei. În ce priveşte talentul, Rafael nu avea mare nevoie de el. Ca măsură de precauţie trebuia să aştepte căderea nopţii pentru a se lansa pe urmele lor, ceea ce le dădea patru ore avans. Or, el ştia că în nisipul deşertului urmele dispăreau, din nefericire, foarte repede.

După ce Richard îi urase noroc, Rafael se dusese acasă pentru a se pregăti de încercarea care-l aştepta în cursul nopţii. Îşi ascuţi cu grijă cuţitul, curăţi şi verifică mecanismul Colt-ului său precum şi al Magnum-ului, apoi îşi adună materialul de care credea că va avea nevoie: o lanternă puternică cu baterii de schimb, un bloc-notes, un creion, un metru şi un vas cu apă. Cu astea, era pregătit pentru orice eventualitate.

Porni imediat ce se lăsă seara, călare. Îşi aminti locul unde o văzuse pe Krista şi direcţia din care veniseră cei patru călăreţi. Asta îi permise să

diferenţieze urmele lăsate de Diablo şi cele ale celorlalţi cai. Apoi începu urmărirea propriu-zisă.

Timp de trei ore, totul merse bine. Înainta pe drumul bun fără ezitări. Apoi apăru prima dificultate. După numeroase urme ce se vedeau în nisip, Rafael înţelese că aici se opriseră pentru mai mult timp. Caii dăduseră din copite nerăbdători, iar doi dintre ei o apucaseră spre sud, în timp ce altul venise dinspre sud pentru a se alătura grupului rămas şi împreună, plecaseră, de această dată spre nord.

Rafael rămase o clipă foarte încurcat. Pe care din cele două grupuri va trebui să-l urmărească? Bineînţeles, urmele lăsate de Diablo duceau spre nord. Dar oare era ei călărit în continuare de Krista? Nu cumva răpitorii ei o obligaseră să călărească alt cal pentru a încurca urmele?

Gândindu-se bine, Rafael hotărî totuşi să-l urmărească pe Diablo. Se vedea că acesta era în continuare călărit de cineva, iar în urmele pe care le lăsa nu se observa niciun pic de enervare a calului. Or, Rafael ştia că numai Krista putea stăpâni armăsarul. Deci, în mod obligatoriu, ea era cea care-l călărea pe Diablo.

Raţionamentul lui fu confirmat după încă doi kilometri. Grupul se oprise din nou, dar de această dată pentru a se odihni. Toată lumea coborâse de pe cai şi în urmele de paşi lui Rafael nu-i fii greu să descopere urmele Kristei, care era singura femeie din grup. Constată de altfel că profitase de această oprire pentru a încerca să fugă, căci urmele ei se depărtau considerabil de cele ale celorlalţi şi Rafael ştia să diferenţieze urmele cuiva care merge şi ale celui care fuge. Puţin mai departe, fusese însă

ajunsă şi trântită jos. Se vedeau încă bine urmele unei lupte. Apoi fusese adusă cu forţa înapoi. Fără îndoială că se rănise în timpul luptei pentru că se observa că acum şchiopăta cu piciorul stâng.

Rafael strânse pumnii cu furie. Îşi imagina teroarea prin care trecea Krista, disperarea ei şi suferea pentru ea. Dar o va răzbuna, îşi promisese. Răpitorii ei vor plăti scump.

Abia în zori simţi un miros de fum. Aprinseseră un foc peste noapte, probabil nu departe de aici. Rafael avu un uşor sentiment de triumf. Aproape că o regăsise.

Pista pe care o urma îl duse repede la intrarea unui mic canion şi, instinctiv, ştiu că ajunsese la ţintă. Dacă organizaseră un loc de popas pentru noapte, acesta nu putea fi decât aici. În altă parte ar fi prea descoperiţi.

Rafael verifică totuşi că urmele pătrundeau în canion, apoi, sigur de acest lucru, îşi legă calul de un copac mai departe de drum şi se angaja şi ei în strâmtoare.

O văzu. Era aici, culcată direct pe pământ, cu mâinile şi picioarele legate, la mai puţin de un metru de el.

Rafael se mişcă cu grijă, cu inima bătând să-i iasă din piept. De cealaltă parte a focului, cei trei bărbaţi dormeau profund. Se gândi că avusese noroc că răpitorii nu puseseră pe nimeni de pază.

Încet, Rafael scoase cuţitul şi-l desfăcu. Apoi se târî până aproape de Krista şi, dintr-o singură mişcare, tăie sfoara care-i lega picioarele. Observă cu această ocazie că, aşa cum bănuise, avea o gleznă umflată şi, fără îndoială, foarte dureroasă. Krista va putea merge cu greutate până la ieşirea

din canion. Despre fugă nici nu putea fi vorba. Deci el va trebui s-o ducă pe sus.

Prin somnul ei agitat, Krista simţi că este atinsă. Deschise ochii şi fii cuprinsă de teroare văzând un bărbat aplecat asupra ei. Adunându-şi tot curajul, îşi ridică mâinile legate deasupra capului şi-l lovi cu toată puterea în ceafă. Bărbatul scoase un mormăit înfundat şi-i puse fără menajamente mâna peste gură pentru a o opri să strige.

— Sunt eu, carina… şopti el repede.

Ochii tinerei femei se măriră de stupoare când îşi dădu seama că este Rafael. Acesta îi luă mâna de pe gură şi-i eliberă mâinile.

— Poţi să mergi? întrebă el şoptit.

Krista dădu din cap afirmativ, deşi era departe de a fi convinsă. Dar nu era acum momentul să-şi plângă de milă Dacă va trebui să meargă, ei bine, va merge.

Rafael se ridică pentru a-şi pune la loc cuţitul şi încremeni pe loc simţind un obiect rece, metalic atingându-i ceafa. Reţinându-şi respiraţia, stătu mai nemişcat ca o statuie.

Krista se mişcă şi ea, strâmbându-se de durere, apoi îi surâse bărbatului care era în spatele lui Rafael. Acestuia nu-i venea să creadă. Oare nu vedea ea că bărbatul acela îl ameninţa cu un revolver?

Ba da, îl văzuse, dar după toate aparenţele, acesta n-o neliniştea.

— E-n ordine… şopti ea. Este Rafael.

Bărbatul lăsă imediat arma în jos şi murmură, cu o voce care nu-i era chiar necunoscută lui Rafael:

— Nu este prea prudent că te laşi fascinat de o femeie frumoasă într-atât încât să uiţi ce se

întâmplă în jurul tău, Contreras…

Rafael se întoarse brusc. Eduardo îl privea drept în ochi, cu un surâs ironic pe buze. Se aplecă apoi spre Krista, pentru a o ajuta să se ridice.

— Vin şi eu cu voi, şopti el fără altă explicaţie.

Rafael i-ar mai fi pus şi alte întrebări, dar momentul era prost ales.

O plasară pe Krista între ei doi, ca astfel ea să se poată sprijini de umerii lor pentru a-şi mai uşura suferinţa din cauza gleznei umflate. Apoi Rafael o prinse pe după talie şi plecară.

Abia parcurseseră vreo sută de metri când, din nenorocire, Krista se lovi de o piatră cu piciorul sănătos, fiind obligată să-l pună în pământ pe celălalt pentru a nu se dezechilibra. Durerea fu atât de vie încât, fără să vrea, lăsă să-i scape un ţipăt uşor.

Din nefericire, Diablo o auzi şi-şi recunoscu imediat stăpâna. De bucurie, dădu drumul unui nechezat lung, ceea ce avu ca principal efect trezirea imediată a lui Jack Marshal şi a prietenilor săi. Aceştia observară dispariţia prizonierei lor şi, cu exclamaţii furioase, îşi adunară armele şi porniră în urmărirea fugarilor.

Dintr-o privire, Rafael constată că în afara unei stânci după care s-ar fi putut adăposti doar o persoană, nu mai exista altă posibilitate de a se ascunde. În schimb, nu erau prea departe de intrarea canionului. Singura salvare era deci fuga.

— Eduardo, ia-o pe Krista cu tine şi fugi până la capătul canionului. Acolo o să găseşti calul meu. Plecaţi cu el. Eu rămân aici să vă acopăr.

— Nu vreau să plec fără tine! striga Krista.

— Şi te previn, Eduardo, adăugă Rafael neţinând

cont de intervenţia Kristei, dacă i se întâmplă ceva, te omor!

Privirile celor doi se încrucişară şi Eduardo înţelese că nu glumea. Fără un cuvânt, se aplecă, o luă pe Krista în braţe şi începu să fugă, încărcat cu preţioasa lui povară.

Marshal şi complicii săi câştigaseră teren şi deja numeroase gloanţe ricoşau din pământ. Rafael se aruncă pe burtă în spatele stâncii şi-şi scoase magnum-ul. Apoi, ridicându-se pe jumătate, ţinti şi trase. Primele două gloanţe îşi greşiră ţinta dar îi obligară pe urmăritori să se adăpostească, permiţându-i astfel lui Eduardo să scape tirului lor.

Krista era furioasă. Degeaba striga şi-l ruga pe Eduardo s-o ducă lângă Rafael, era ca şi cum vorbea cu un perete. Numai după ce ajunseseră lângă calul lui Rafael, băiatul o lăsă jos din braţe. De fapt, o sui imediat pe cal şi-i dădu ordin să se îndepărteze.

— Şi tu? Tu unde te duci?

— Mă întorc să-l ajut.

— Atunci vin cu tine.

— Nici nu poate fi vorba, senorita; nu-i puteţi fi de niciun folos şi riscaţi să fiţi omorâtă. Şi dacă i se întâmplă şi lui vreo nenorocire, asta ar însemna că a murit degeaba. Plecaţi, senorita, îi comandă el ferm. O să vă ajungem din urmă.

În canion împuşcăturile începură să se audă din nou. Krista, cu obrajii uzi de lacrimi, ţinea strâns frâul şi se îndepărta spre sud. Eduardo avusese dreptate: ea nu mai putea să-i fie de folos acum lui Rafael. Dar nu putu merge mai departe. Aproape fără să vrea, opri calul la vreo două sute de metri de intrarea canionului şi, nemişcată, cu inima

strânsă, asculta schimburile de focuri, îşi imagina ce este mai rău şi se ruga lui Dumnezeu să nu se întâmple.

Rafael tocmai reîncărca revolverul când Eduardo ajunse în preajma lui târându-se.

— Ce faci aici? îl certă Rafael încruntându-şi sprâncenele. De ce nu eşti cu Krista?

— Totul este în ordine, ea este în siguranţă.

Un glonţ lovi stânca chiar deasupra capetelor lor, făcând să cadă o ploaie de aşchii de piatră şi praf. Culcat pe burtă, Rafael se hazarda în afara adăpostului şi-şi reglă tirul. La vreo treizeci de metri el observă o umbră care se mişca prin tufişuri. Încet, fără ca mâna să-i tremure, Rafael apăsă pe trăgaci. Se auzi un ţipăt şi umbra se prăbuşi.

— Stai pe loc, Marshal... spuse Eduardo.

Abia terminase, că acesta şi ieşi din ascunzătoare cu mâinile deasupra capului.

— Nu trage, Contreras! Mă predau! strigă acesta avansând spre ei cu paşi măsuraţi.

— Este un laş, murmură Eduardo cu dispreţ. Doar cu femeile se simte curajos.

Rafael întoarse capul spre el.

— A maltratat-o pe Krista? întrebă el, încet.

Eduardo simţi că de răspunsul său depindea soarta lui

Marshal şi simţi o uşurare putând să răspundă „nu“ fără a minţi.

Rafael se ridică încet şi, ţinând neglijent revolverul în mână, porni în întâmpinarea lui Marshal. Când nu mai erau separaţi decât de câţiva metri, acesta lăsă brusc mâna dreaptă în jos

şi-şi apucă pistolul ce se afla în spate, la centură. Apoi îl îndreptă spre pieptul lui Rafael rânjind cu răutate.

— Poţi să mă omori, Contreras, dar vei muri şi tu.

Împuşcătura îl surprinse pe Rafael. Era sigur că el nu trăsese şi totuşi, în faţa lui, Marshal se prăbuşea, cu o pată mare de sânge care se lăţea din ce în ce mai mult pe cămaşa lui. Îşi aminti atunci de revolverul cu care-l

ameninţase Eduardo mai devreme şi se întoarse brusc. Eduardo era în spatele lui, cu arma încă fumegândă în mână.

— Este mort? întrebă el cu greutate.

— Da. Îţi datorez viaţa, Eduardo. Mulţumesc…

Eduardo lăsă ochii în jos spre cadavru, şi păli. Înţelegându-i tulburarea, Rafael se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr cu afecţiune.

— A fost pe viaţă şi pe moarte, Eduardo. Eu sau el.

O imensă bucurie năvăli în inima Kristei când îi văzu ieşind din canion împreună. Îndemnându-şi calul cu pintenii, ea se repezi spre ei în galop şi se opri într-un nor de praf lângă Diablo pe care-l călărea Rafael. O clipă, amândoi se priviră în tăcere. Apoi ea întinse mâinile spre el şi Rafael, prinzând-o de talie, o ridică de pe cal şi o instală alături de el, pe Diablo. În sfârşit, se îmbrăţişară cu atâta patimă încât amândurora li se tăie respiraţia.

— Krista, dragostea mea… şopti Rafael. În sfârşit, tu…

Aceste cuvinte parcă o treziră pe Krista la realitate.

Depărtându-se uşor de el, întoarse capul şi spuse cu răceală:

— Mulţumesc, Rafael. Şi ţie, Eduardo, adăugă ea cu o voce mai blândă. Vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa.

Rafael se crispă. Chiar după tot ce se întâmplase „ea încă era supărată pe el. Cu disperare, îi prinse bărbia forţând-o să-l privească.

— Krista, te implor, iartă-mă. Te iubesc, querida, te iubesc ca un nebun… îţi jur că nu m-am folosit de tine, îţi jur că atunci când îţi şopteam cuvinte de iubire la ureche, credeam într-adevăr în ele. Iartă-mă, iubirea mea. Dacă te-am minţit vreodată, a fost pentru că nu aveam de ales.

Krista dădu din cap cu tristeţe.

— Aş vrea să te pot ierta, oftă ea, dar nu sunt sigură că voi reuşi.

— Dă-ne o şansă de a fi, în sfârşit, fericiţi, dragostea mea. Am nevoie de tine şi ştiu că şi tu ai nevoie de mine. Niciodată nu voi putea să-mi şterg din minte trădarea, nici răul pe care ţi l-am făcut. Dar cu dragostea ce ţi-o pot da şi cu trecerea timpului, poate nu vei mai suferi atât. Te implor, dă-ne o şansă… Te iubesc atât…

Krista nu răspunse. Fără îndoială că el avea dreptate, îl iubea şi ea prea mult pentru a nu-l ierta, într-o zi…

După tăcerea ei, Rafael înţelese că el câştigase. Dragostea lor rezista furtunii şi de acum încolo nimic nu-i va mai putea despărţi.

În trap uşor, se întoarseră în oraş. Rafael o conduse pe Krista direct la prietena ei Royce Ann, unde ştia că putea să se îngrijească şi să-şi revină liniştită din emoţii.

Jim Stone, care era pe punctul de a pleca la lucru, îl primi nu fără o oarecare încruntare. Îi

salută pe Krista şi pe Eduardo cu un semn scurt din cap şi-l luă pe Rafael de braţ, trăgându-l mai la o parte.

— A fost o încăierare azi-dimineaţă la Art Mac Laren. Mi-a telefonat Martin adineaori. Au arestat pe toată lumea, dar se pare că a fost cu bucluc. Sunt doi morţi şi mai mulţi răniţi. Se pare că Mac Laren face de mai multe luni un trafic serios cu cocaină. Mi se pare că erai şi tu la curent.

— Da. Şi pe el? L-au arestat?

— Într-un fel, da, răspunse Jim aruncând o privire în direcţia Kristei. Este mort.

Rafael se aşează pe scările verandei cu o cutie de Coca-Cola în mână şi, pentru a mia oară, scrută deşertul. Krista plecase să se plimbe de mai bine de două ore şi, după toate probabilităţile, trebuia să se întoarcă. Rafael ar fi vrut s-o însoţească, dar i s-a părut mai înţelept să rămână acasă, să facă nişte reparaţii pentru care nu avusese timp până acum.

Adevărul era că, după ce primise conducerea postului de frontieră de la Nueva Vida, nu mai avusese timp să se ocupe de mare lucra, mai ales că ţinea neapărat să-i consacre puţinul timp liber Kristei şi copiilor lor.

Îi atrase atenţia o mişcare la vreo sută de metri în stânga lui. De departe, îi recunoscu pe Krista şi pe cei trei copii. Puse cutia goală de Coca-Cola jos şi sări în picioare pentru a porni în întâmpinarea lor.

După ce-şi îmbrăţişară tatăl şi-i povestiseră despre plimbarea lor vorbind toţi deodată, Alejandro, Miguel şi Julia se îndepărtară, fugind spre casă. Rafael îşi cuprinse atunci soţia pe după

umeri şi amândoi îi urmară, mai încet.

— A fost o plăcere plimbarea de astăzi şi copiii sunt obosiţi, declară Krista. Poate vrei tu să le faci baie până pregătesc eu masa, în felul acesta vor fi mai repede în pat.

— Şi tu, cu atât mai repede în braţele mele, adăugă Rafael, strângând-o cu dragoste la piept.

— Ia te uită!... Ai cumva vreun gând? îl tachină Krista surâzând.

— S-ar putea, într-adevăr. Vrei să-ţi spun acum care ar fi acela? întrebă el, mângâindu-i cu delicateţe sânii ce-i alăptaseră pe cei trei copii ai lor.

— Nu, nu în faţa copiilor! strigă ea, râzând.

— Atunci, hai să ne ocupăm cât mai repede de ei, înainte ca eu să le dau un foarte prost exemplu, o ameninţă Rafael, râzând şi el.

Aşa cum se înţeleseseră, Krista se ocupă de pregătirea mesei iar Rafael de baia copiilor. Apoi toată familia trecu la masă şi imediat ce terminară de mâncat, Krista şi Rafael duseră copii la culcare. În sfârşit rămăseseră singuri, ca doi îndrăgostiţi.

Rafael închise încet uşa camerei lor şi se întoarse spre Krista. Aceasta începuse să se dezbrace şi, o dată în plus, o învălui cu o privire plină de pasiune. În ciuda celor cinci ani de căsătorie şi chiar a celor cinci ani şi jumătate de convieţuire, dorinţa lor unul faţă de celălalt era încă vie. Rafael avea chiar impresia că, pe măsură ce timpul trecea, el devenea şi mai nebun după ea... S încet, se apropie de ea şi-şi puse mâna cu blândeţe pe rotunjimea abdomenului ei.

— În curând, patru copii în cinci ani de căsătorie... murmură el. Eşti lacomă, draga mea.

— Da. Vreau o familie numeroasă, ca a ta.

Ridicând ochii spre fotografia pe care o pusese pe perete deasupra noptierei, ea surâse.

— Îmi place atât de mult familia ta… oftă ea cu nostalgie.

Rafael privi şi el fotografia. Fusese făcută cu doi ani în urmă, cu ocazia reuniunii anuale a clanului Contreras. Krista se afla în mijloc împreună cu Alejandro. Părinţii lui Rafael erau alături, iar el se afla în spatele lor cu Miguel în braţe. Toată familia se afla aici; veri, unchi, mătuşi, bunici şi toţi fraţii şi surorile lui Rafael. Lipsea la apel micuţa Julia, dar motivat: ea se născuse abia două luni mai târziu.

— Oh, Rafael, iubitule… şopti Krista înnodându-şi braţele pe după gâtul lui. Sunt atât de fericită! Şi te iubesc atât de mult… adăugă ea strângându-se tare la pieptul lui.

— Şi eu, carina, răspunse Rafael mângâindu-i părul lung şi mătăsos. Te iubesc şi te doresc la fel ca-n prima zi.

O ridică în braţe şi o aşează cu tandreţe pe pat. Apoi continuă s-o dezbrace şi făcură dragoste cu voluptate, cu blândeţe şi patimă, scăldându-i corpul într-un ocean de plăcere şi prăbuşindu-se împreună cu ea spre infinit.

Afară, luna strălucea rotundă şi argintie, ca în prima noapte când se iubiseră pe malul iazului, iar sclipirea ei umplea camera de o lumină aproape ireală. Era o noapte fermecătoare. O noapte făcută pentru îndrăgostiţi…

SFÂRŞIT

Krista Mac Laren, hotărât lucru, este foarte încăpățânată ! I-a fost de ajuns o singură întâlnire cu Rafael Contreras pentru a ști că-l dorește pentru totdeauna, cu pasiune. Și totuși, totul îi desparte. Ea este americană, el mexican. Ea este bogată, el are o situație modestă. Ea este îndrăgostită nebunește de el, pe când el pare total indiferent la farmecele ei. Dar când Krista își pune în minte ceva, nimic n-o poate opri....

Trăiră împreună două zile minunate. Făcură dragoste de mai multe ori, leneviră duminică dimineața în pat și plecară să se plimbe ca doi îndrăgostiți, în cursul după-amiezii. Seara, Rafael o duse la restaurant. Apoi, pentru ultima oară, se regăsiră în căsuța din Moreno Valley.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-655

Lei 1800
36 TL

1836